

AUTOR

Prima iubire

ALCRIS

Romance

Prolog

Travis Richards se opri la marginea lanului de porumb și privi cu tristețe spre mica fermă ce se zărea în lumina argintie a lunii pline. Refuza cu toată puterea să creadă că Frannie își va pune în practică planul de plecare, atât de des evocat în cursul discuțiilor lor.

O adiere ușoară îi aduse miresmele plantelor și florilor de câmp. Dar toate miresmele câmpiei n-ar fi putut să risipească parfumul lui Frannie, a cărui amintire îi impregna încă pielea. Noaptea trecută făcuseră în sfârșit dragoste, și niciodată Travis nu simțise o fericire atât de mare.

„Nu *poate* să plece”, își repetă el cu disperare.

Aruncă o privire la ceas. Curând va fi miezul nopții.

„Voi pleca mâine la miezul nopții, îi șoptise ea în timp ce se odihnea în brațele lui. Dacă vrei să vii cu mine, ne întâlnim în fața casei. Nu te voi aștepta decât două-trei minute, niciunul în plus...”

După tot ce trăiseră și împărtășiseră, cum putea să vorbească despre despărțire? Gândindu-se la trupul ei perfect, la îmbrățișările și la gemetele ei înăbușite, Travis închise ochii îndurerat. Toată ziua se străduise să găsească un mijloc s-o rețină. Zadarnic.

Îi atrase brusc atenția o fereastră care se deschidea. Era fereastra camerei ei.

Amintirile îl năpădiră atunci, irezistibile...

Prima oară când o văzuse pe Frannie, abia dacă împlinise unsprezece ani. Într-o noapte, după ce mama sa și surorile mai mici adormiseră, se strecurase afară ca să încerce să-și zărească noua vecină. Aflat chiar în locul în care ședea acum, la adăpostul porumbului înalt, văzuse fascinat o pereche de picioare subțirele ieșite pe fereastra de la primul etaj; piciorușele goale găsiră curând un sprijin pe spalierul de lemn al fațadei; urmă apoi corpul, și o fetiță

slăbuță cu un păr lung și negru ateriză în iarbă. Își plimbă mulțumită privirea în jurul ei, și aproape imediat se cățăără din nou pe spalier și intră în casă.

În cei opt ani care se scurseseră de atunci, Frannie folosise de multe ori aceeași cale. Mai întâi ca să scape de severitatea bunicului său; apoi, pentru a se rezezi în brațele lui Travis...

Zgomotul înfundat al unei valize căzute pe jos îi întrerupsese brusc șirul amintirilor. Frannie alunecă de-a lungul spalierului de lemn cu agilitatea pe care ți-o dă obișnuința, și își luă repede valiza.

Travis făcu un pas lateral pentru a se ascunde printre tulpinile înalte de porumb. Dacă se întâmpla să-l zărească, se va gândi imediat că se hotărâse s-o însoțească. El însă nu putea să plece.

Frannie privi în jurul ei. Trupul părea să-i vibreze de o energie și o emoție cu greu stăpânită.

„Nu pleca...”

Travis ar fi vrut să-i strige aceste cuvinte. Și pentru prima oară în viața lui, începu să-și dorească intens ca bunicul ei să se trezească pe neașteptate. Ar fi putut să conteze pe furia lui Pappy și pe faptul că și-ar fi obligat nepoata să intre imediat în casă. În felul acesta.

Travis ar fi dispus de un răgaz ca să mai încerce s-o convingă... dar capul lui Pappy nu apărură la fereastră. Casa rămase disperat de liniștită.

Ca de obicei, Frannie se eclipsase cu succes.

Travis, care simțea un nod sufocant în gât, o văzu privindu-și ceasul, apoi ridicând privirea spre el. Nu putea să-l vadă, dar inima lui începu totuși să bată cu putere.

Era evident că Frannie contase pe faptul că el va veni. De fiecare dată, în decursul anilor ce se scurseseră, el răspunsese la chemarea ei.

Astăzi însă, era imposibil. Trebuia s-o lase să plece singură, și să încerce să depășească durerea care-l răvășea. Mama și surorile lui aveau prea mare nevoie de el.

De altfel, ca pentru a-i întări această dureroasă

decizie, suferințele mamei sale fuseseră în acea zi mai puternice ca oricând. Văzând-o atât de slăbită și lipsită de orice sprijin, Travis nu mai șovăise. Va rămâne lângă ea...

Frannie se mai uită o dată la ceas, cu umerii ușor încovoiați. Dacă ar fi putut măcar să iasă din ascunzătoare, să alerge spre ea și s-o convingă să rămână la Cooperville! O va iubi atât de pătimăș în fiecare zi a vieții lui, încât va uita dorința de a părăsi acest orașel pierdut din Nebraska!

Inima aproape i se opri când o văzu luându-și valiza cu un gest hotărât.

Travis? șopti ea în noapte. Travis, ești aici?

El își ținu răsuflarea și strânse pumnii. Nu simțise niciodată, cu o intensitate atât de sfâșietoare, în ce măsură viața lui fără ea va fi de acum încolo insuportabilă și lipsită de sens.

Acum plec, reluă ea în șoaptă.

Ezită o clipă, apoi traversă curtea.

„Nu pleca”. O durere cumplită îi strângea inima în timp ce o privea îndepărtându-se cu un pas ferm și hotărât. Lacrimi fierbinți îi umplură ochii și-i inundară obraji.

În lumina lunii, silueta fină a lui Frannie se micșoră tot mai mult. Un nor gros întunecă pentru o clipă peisajul. Când lumina argintie și blândă scaldă din nou câmpia, nu mai zări pe nimeni.

Travis rămase îndelung buimăcit, incapabil să creadă că ea plecase cu adevărat. Că drumurile lor se despart iremediabil.

Frannie...

Îi șopti numele ca și cum aceste două silabe rostite în noapte ar fi putut s-o aducă înapoi. Dar îi răspunse doar ecoul bătailor inimii lui. Cea mai bună, *singura* lui prietenă plecase. Și o cunoștea destul de bine pe Frannie încât să știe că, în afara vreunui eveniment neprevăzut, nu se va mai întoarce la Cooperville.

Niciodată.

Capitolul 1

Pappy... Sunt aici.

Francine Webster stătea în pragul ușii, așteptând ca

bătrânul așezat în balansoarul său să cadactisească să-i facă un semn.

Așadar... te-ai întors, exclamă el cu vocea-i aspră.

Francine oftă. Și se gândise că bunicul său va fi fericit s-o revadă! Înainte să plece, este adevărat că nu-i arătase niciodată o afecțiune debordantă. De ce i s-ar fi schimbat azi sentimentele, când se întorcea fără un ban în buzunar, cu un copil nelegitim în brațe și, pe deasupra, și cu un cățel de pripas?

Obosită, își dădu la o parte o șuviță lungă de păr ce-i căzuse pe frunte. Călătoria o epuizase, pur și simplu. Șaptesprezece ore de drum într-o mașină rablagită, cu o fetiță de patru ani foarte vioaie și un cățeluș într-o cutie de carton!

Wynona, vino să-l saluți pe străbunicul tău, zise Francine întorcându-se spre fetiță.

Copila se apropie. O liniște apăsătoare se lăsă în încăpere. Legănarea balansoarului încetă brusc.

Bună ziua, Pappy, sunt bucuroasă să te cunosc, spuse fetița cu o voce subțirică, repetând cuvintele pe care Francine se străduise o oră s-o învețe.

Ești bucuroasă să mă cunoști? bombăni bătrânul încruntându-se. Dar de unde știi că nu sunt un om foarte rău și că n-o să mă placi deloc?

Wynona îl privi câteva clipe în tăcere, apoi îi adresă un zâmbet luminos.

Dar cu siguranță o să te plac. Nu poți să fii un om rău, dacă ești bunicul *meu*...

Puțin descumpănit, Pappy tuși ușor ca să-și dreagă vocea și-și încruntă sprâncenele stufoase.

A venit ora de culcare, remarcă el fără să ridice ochii spre Francine. Am pus un pat pliant în vechea ta cameră de copil.

Și balansoarul își relua legănarea, ceva mai repede de data asta. Francine știa din experiență că acesta era felul lui de a pune capăt discuției.

Vino, draga mea. Am avut o zi lungă, și trebuie să scoatem și bagajele din mașină.

Cu un oftat obosit, o luă pe Wynona de mână.

Zgomotul sec al porții din fier forjat care se închise în urma lor îi trezi imediat o mulțime de amintiri. De câte ori, în inconștiența copilăriei ei, nu-și dorise să audă acest zgomot pentru ultima oară? Astăzi, îi răsună în urechi asemeni simbolului unei dureroase înfrângeri.

Belle!

Wynona lăasă jos speteaza scaunului din față și se fofilă în spate. Din cutia de carton, scuturată de agitația cățelului, se auzeau niște smiorcăieli de-ți frângeau inima. Copila deschise cutia de carton și-l eliberă pe cățel.

Nu știu cum o să reacționeze străbunicul tău când o va vedea pe Belle.

La drept vorbind, acest nume nu i se potrivea deloc micuței corciturii pe care o găsiseră într-o pubelă din Central Park. Dar cățelușul, cu blănița lui bicoloră și încurcată toată, și cu botul turtit, cucerise imediat inima Wynonei.

Oh... Pappy o să se obișnuiască repede cu Belle... cum se va obișnui și cu mine, gânguri ea în timp ce cățelul se străduia să-i lingă obrajii.

Francine își ascunse un zâmbet plin de duioșie. În timp ce scotea bruma de bagaje din mașină, nu putu să nu mulțumească Cerului, o dată în plus, că i-o dăruise pe Wynona. Copilul acesta era o binecuvântare, un dar miraculos care o împiedica să cadă în prăpastia disperării...

Mireasma dulce a caprifoiului îmbălsăma aerul serii, și tulpinile înalte ale porumbului foșneau ușor. Totul vibra de o familiaritate pe care cei cinci ani de absență n-o știrbiseră. Francinei i se părea chiar că va auzi cu siguranță, după cotitura cărării, râsetele vesele din trecut, clare și cristaline. Un sentiment ciudat de bucurie amestecată cu tristețe îi strânse inima. Întoarse privirea spre casa vecină, de unde de atâtea ori, noaptea, ajunseseră până la ea semnalele luminoase.

Belle va putea dormi cu mine? Întrebă Wynona.

Ferestrele erau întunecate. Era evident că nu era

nimeni înăuntru. Oare familia lui Travis mai locuia aici? Francine simți acea strângere de inimă care apărea de fiecare dată când se gândea la el.

Poate, mamă? insistă Wynona trăgând-o de tricou.

Poftim? murmură Francine, trezită din visare.

Belle va putea dormi cu mine?

Nu. Va dormi în bucătărie. Va trebui să întindem niște ziare pe jos, pentru că încă nu este chiar curată.

Dar o să fie singură! gemu Wynona.

Se va obișnui foarte repede, nu-ți face griji, o asigură Francine cu un zâmbet. Iar tu vei dormi cu mine, în fosta mea cameră.

Cred că o să-mi placă aici, spuse fetița, consolată imediat de această perspectivă.

Când intrară, balansoarul era gol și în casă domnea liniștea.

Unde este Pappy?

Fără îndoială, s-a dus la culcare.

Dar nu mi-a dat un pupic pentru noapte! protestă Wynona.

Pappy nu este prea „pupăcios”, să știi, îi explică Francine cu o amărăciune pe care se strădui s-o ascundă.

Wynona o privi mirată.

Ba da, trebuie să-i placă să-mi dea un pupic, doar este bunicul meu!

Francine își mușcă buzele și consideră că este preferabil să nu mai comenteze. O luă pe fetița de mână și o conduse în cămăruța unde, cu excepția patului pliant, nimic nu se schimbase.

Vino, zise ea punând jos valizele. O să ne ocupăm acum de Belle, și apoi o să te așez în patul tău.

După ce făcu un culcuș din ziare vechi într-un colț al bucătăriei, aproape de sobă, Francine găsi undeva o scândură îndeajuns de lată, și o așeză în diagonală, delimitând astfel teritoriul Bellei pe perioada nopții.

Așa, va sta foarte bine aici, o asigură ea pe Wynona, stingând lumina. Acum, este rândul tău să te culci, draga mea.

O să rămânem aici, mamă? întrebă fetița după ce se strecură în pat.

Francine se așază lângă ea și-i ciufuli cu tandrețe buclele brune.

Pentru o vreme, da...

Ceea ce era sigur, era faptul că nu va rămâne definitiv aici. Doar cât să-și găsească o slujbă și să economisească suficienți bani pentru a pleca mai departe.

Asta chiar era camera ta când erai mică? reluă Wynona cu o voce somnoroasă.

Bineînțeles. Stăteam la oglinda aceasta, aici, și mă prefăceam că sunt o mare actriță. Aveam o sticlută de parfum pe care o foloseam ca microfon, și începeam să cânt ca...

Dar Wynona adormise deja. Francine se ridică încet, se dezbracă și își puse tricoul lung, care îi servea drept cămașă de noapte. Trecând prin fața oglinzii, nu rezistă tentației de a se privi, ca pentru a vedea mai bine urmele lăsate de anii care trecuseră.

Din oglindă nu se mai reflecta imaginea acelui copil plin de vise, nici măcar adolescența revoltată, a cărei unică dorință era să fugă din acest orașel uitat de lume și de bătrânul sever care o creștea.

Tânăra pe care o vedea în oglindă i se părea o străină. Și pe fiecare trăsătură a chipului ei se putea citi eșecul. Chiar dacă nu avea decât douăzeci și trei de ani, uneori avea impresia că are cincizeci. Reîntoarcerea aici nu era chiar mărturia evidentă a unui eșec?

Își îndreptă brusc umerii și își întoarse fața de la oglindă. Un eșec? Nu! Era mai bine să nu privească astfel lucrurile. Sigur, șansa nu-i fusese favorabilă, dar poate că mai avea nevoie de puțin timp, de un pic de noroc... Atunci, se va reîntoarce la New York în cu totul alte condiții.

Dacă n-ar fi fost Wynona, Francine nu s-ar mai fi întors niciodată la Cooperville, unde o năpădeau atâtea amintiri dureroase. S-ar fi zbatut altfel cu soarta, ar fi fost în stare să „locuiască” în mașina ei numai pentru a reuși

să-și realizeze visul.

Dar fiica sa merită să doarmă într-un pat, să locuiască într-o casă, să se bucure de soare și de aer curat măcar câteva săptămâni. Așa că, atunci când s-a trezit fără un ban în buzunar și fără casă, n-a avut altă soluție decât să se întoarcă aici. Cu o imensă durere în suflet.

Era ferm hotărâtă să nu mărturisească nimănui ce i se întâmplase. Pentru oamenii din Cooperville, care-i fuseseră atât de ostili, ea va fi o „vedetă”, revenită în Nebraska natală pentru câteva zile de vacanță și pentru a-și prezenta fiica bunicului său.

Aerul din cămăruța mică era sufocant, și se duse să întredeschidă fereastra. Istovită de drum, dar prea asaltată de emoții ca să-și poată găsi somnul, se plimbă prin cameră înainte de a se opri în fața unui panou de plută atârnat pe perete. Încă mai erau înfipite în el câteva amintiri din anii de școală... Dar erau doar niște imagini fugare, fragmentare, care dovedeau clar că nu-și găsisese niciodată locul în Cooperville. Orășelul nu o voia, bunicul ei o respingea și, peste toate, chiar și Travis o abandonase.

„Ai face bine să te duci să bei un pahar cu lapte ca să te calmezi”, își zise ea. Și ca o sfidare, îl va bea direct din sticlă, pentru că Pappy avea oroare s-o vadă că nu folosește paharul...

După ce aruncă o privire spre fiica ei care adormise, ieși din cameră în vârful picioarelor, coborî scara și intră în bucătăria cufundată în întuneric. Micul bec al frigiderului care clipi fu unicul martor al sacrilegiului pe care era pe cale să-l comită. Luă sticla de plastic, îi desfăcu dopul și o duse la buze.

Așadar, fetița cea rătăcitoare s-a întors...

Francine tresări auzind aceste cuvinte rostite de o voce gravă. Scăpă sticla din mână, și un șuvoi de lapte rece îi inundă picioarele. Imediat se auzi un lătrat vesel, urmat de lipăitul pofticios al cățelului.

Când se aprinse lumina, primul lucru pe care-l văzu Francine fu cățelușul de la picioarele sale aflat într-un lac de lape, apoi îl zări pe bărbatul așezat liniștit la masă.

Picior peste picior, în echilibru pe picioarele din spate ale scaunului, era îmbrăcat în niște blugi tociți și un tricou alb prin care se ghiceau mușchii puternici și pielea bronzată. Ținea în mână o sticlă de bere, cealaltă fiind strecurată neglijent în centura blugilor.

Travis... Ce faci aici? întrebă Francine, cu vocea gătuită de surpriză.

Cele două picioare ale scaunului aflate în aer atinseră podeaua.

Trec în fiecare seară, să verific dacă totul este în regulă cu Pappy.

Francine își feri privirea. Nimic nu o pregătise pentru această întâlnire, și se simți cuprinsă de un val de emoții. Luă sulul de hârtie care servea de șervet de bucătărie și începu să ștergă cu stângăcie podeaua, stânjenită că, în poziția asta, tricoul ei era prea scurt.

Nu era nevoie să mai vii, din moment ce eu sunt aici.

Cred totuși că marea onoare pe care ne-o faci cu vizita ta nu trebuie să schimbe nimic din obiceiurile mele, răspunse el ușor iritat.

Francine nu avu curajul să răspundă la această întepătură. Era prea obosită ca să-i dea o replică, prea demoralizată ca să trezească amarele amintiri ale trecutului lor.

Luă cățelul în brațe îl puse la locul lui și blocă astfel scândura încât acesta să nu mai poată scăpa. Simțea apăsarea privirii lui Travis la fiecare mișcare a ei. Stingherită de situație, termină de șters laptele de pe podea.

Tăcerea și încordarea care domnea în încăpere deveni în scurt timp apăsătoare. Travis nu făcu niciun efort să destindă situația, mulțumindu-se să-și soarbă berea fără s-o piardă din ochi.

Nu se schimbase. Cu buclele lui negre și ciufulite, cu o umbră de barbă pe maxilar, semăna tot cu băiatul sălbatic care-i fusese cel mai bun prieten, cu adolescentul care devenise apărătorul ei pătimăș... Cu bărbatul care, pentru o noapte, fusese iubitul ei. Inima începu să-i bată

din ce în ce mai repede pe măsură ce imaginile trecutului îi reveneau în minte, și se înfurie în sinea ei că nu-și putea stăpâni mai bine emoțiile.

Travis își termină berea și se ridică să arunce sticla în mica pubelă.

Se pare că ai o fetiță?

Da... O cheamă Wynona, zise ea strângând cu putere în mână sulul de hârtie.

Ce știa el de fapt, despre Wynona?

Preț de câteva secunde interminabile, el o privi cu ochii lui negri și pătrunzători.

Câți ani are? Aproape trei, nu-i așa?

Francine încuviință din cap aproape imperceptibil.

Ar fi trebuit să fie fiica mea, Frannie, spuse el înainte să se întoarcă și să părăsească încăperea fără a mai arunca o privire în urma lui.

Așadar, Travis nu știa. Sprijinindu-se de perete, ea lăsa să-i scape un oftat de ușurare. Slavă Domnului, el nu știa că Wynona era fiica lui! Și dacă depindea numai de ea, nu va afla niciodată.

Când urcă din nou în camera ei care între timp se răcorise, se strecură încet în pat și respiră adânc aerul proaspăt și înmiresmat, așa cum făcea odinioară. O briză ușoară îi aducea parfumul de caprifoi, trezindu-i senzații și imagini din trecut. Se revăzu la vârsta de zece ani, o copilă adăpostită de bunicul său după accidentul care-i costase viața pe părinții ei. Și astăzi, ca și atunci, se simțea singură și nefericită, preocupată în mod tulburător de viitorul ei. Un singur lucru era sigur: Travis Richards nu-și avea locul în el.

Travis trânti ușa, scoase o bere din frigider și se lăsă să cadă pe un scaun. Naiba s-o ia pe Francine Webster!

Bău cu sete, ca pentru a uita amărăciunea care-i tulbura gândurile.

Adeseori, în cei cinci ani care trecuseră, se gândise la întoarcerea Francinei. Nu și-o putea imagina decât schimbată în rău de șederea ei la New York, de nerecunoscut în asemenea măsură încât n-ar fi mai fi dorit-

o... Și iat-o că răsărise la fel de frumoasă și de senzuală ca în momentul plecării ei. Părul îi cădea la fel de mătăsos până la jumătatea spatelui, pielea ei părea la fel de fină și catifelată ca odinioară. Singura schimbare remarcabilă era privirea ei: scânteia sălbatică de odinioară care ardea în adâncul ochilor ei dispăruse.

Travis își termină berea și mai luă una. Îl cuprinsese o poftă nestăvilită de a bea. Îl bântuia imaginea picioarelor fine și musculoase ale Franniei pe care tricoul ei bleu prea scurt, le descoperise. De îndată ce lumina se aprinsese, în bucătăria lui Pappy, își amintise dulcea senzație a acestor picioare înlănțuite cu ale sale, rotunjimea sânilor ei în palmele lui, pielea ei catifelată sub buzele sale.

Se ridică brusc și vărsă berea în chiuvetă. Inutil să se mai amăgească. Chiar și beat mort, amintirea Franniei nu va înceta să-l bântuie și să-l sfâșie dureros.

Urcă în camera lui, se dezbracă și se pregăti de culcare. Dar se trezi în fața ferestrei... Fereastra aflată față-n față cu cea a Franniei.

De câte ori, aflat în acest loc, pândise semnalul luminos pe care ea i-l trimitea? De îndată ce-l zărea, le lăsa pe surorile lui și pe mama lui adormite, și se strecura afară din casă pentru a se întâlni cu Frannnie în lanul de porumb, locul întâlnirilor lor secrete.

Nu mai știa exact când se îndrăgostise de ea. Poate că o iubise întotdeauna...

Cu un oftat de frustrare, trase perdelele și se lăsă să cadă pe pat. Francine Webster cea pe care o iubea, fata pentru care se bătuse de atâtea ori, la care visase mereu, nu mai exista.

Aceasta era acum o femeie oarecare, o mamă... Avea de acum o poveste, o viață amoroasă în care el nu juca niciun rol.

Și acesta era un lucru insuportabil pentru el.

O ura pentru că-l uitase atât de repede, pentru că se aruncase în brațele altui bărbat, care-i dăruise acest copil.

De ce naiba se întorsese în acest orașel pe care-l ura? La acest bătrân care-i reproșa, după cum pretinsese ea

întotdeauna, moartea părinților ei?

Firește, îi trimisese lui Pappy câteva cărți poștale, în care vorbea despre apariția ei într-o piesă de teatru pe Broadway, despre rolul de figurantă într-un serial de televiziune. Și chiar dacă Travis nu vorbise niciodată despre ea cu bătrânul, acesta făcea întotdeauna în așa fel încât să lase uitate aceste cărți poștale pe masa din bucătărie, acolo unde știa sigur că el le va observa.

Travis nu-și putu reține un zâmbet duios gândindu-se la Pappy. Între ei se legase o profundă și solidă afecțiune. O afecțiune pe care nu voia s-o vadă împiedicată de întoarcerea inopinată a lui Frannie. După cum nici nu avea de gând să sufere pentru o femeie care s-a grăbit, odinioară, să fugă de fericirea simplă și modestă pe care el i-o oferea.

Își încercase norocul o dată, și n-avea deloc de gând s-o ia de la capăt.

Capitolul 2

Legănată vag de un zgomot îndepărtat de voci, Francine se trezi încet din somn. Probabil că Wynona privea deja desenele animate de dimineată. Se auzi apoi un lătrat, urmat de o dojană a unei voci masculine. Se ridică în capul oaselor, conștientă brusc de realitate: nu se afla în micul ei apartament din New York, ci în Cooperville... La bunicul său.

Întoarse ochii spre pătuțul Wynonei și observă că era gol; avu un sentiment de panică. Unde s-o fi dus fetița? Dar Pappy?

Sări din pat, își puse în grabă un capot și se repezi în bucătărie. Spectacolul care i se înfățișă în fața ochilor era ultimul la care s-ar fi așteptat.

Pappy, în picioare lângă aragaz, era ocupat să facă niște clătite, întors cu spatele spre ușă. Belle, legată afară, apăsa cu boticul ei deja turtit în geamul ușii. Cât despre Wynona, aceasta cu fruntea încruntată de concentrare, plia cu grijă șervețelele de hârtie.

Am terminat, Pappy, anunță ea după ce așeză și ultimul șervețel lângă unul din cele trei tacâmuri așezate

pe masă. Ce pot să mai fac, acum?

Scoate laptele și untul din frigider, apoi du-te s-o trezești pe mama ta. Aici, la mine, cine vrea să ia micul dejun se trezește devreme.

M-am trezit, zise Francine care se strădui să nu ia în seamă tonul sever al bătrânului.

Bună dimineța, mamă! exclamă Wynona zâmbindu-i radios. Pappy face clătite.

Ce-ar fi să vii să-mi dai un pupic de dimineță? spuse Francine așezându-se la masă.

Wynona îi sări în brațe și o cuprinse cu brațele ei mici după gât. Francine o strânse la piept, bucurându-se să simtă căldura trupului ei mic și nevinovat, abia trezit din somn.

Pappy spune că Belle trebuie să stea afară. Dar a zis că o să-i facă un culcuș.

Foarte drăguț din partea lui, o liniști Francine privind spatele drept și inflexibil al bunicului său. Pot să te ajut, Pappy?

Totul este gata, spuse el întorcându-se în sfârșit spre ea cu o farfurie plină de clătite. Cafeaua este pe aragaz, dacă vrei să bei o ceașcă.

Își umplură farfuriile și mâncară în tăcere, acea tăcere apăsătoare care o neliniștea atât de mult pe vremea când era copil. Ani de mese împărțite între un bătrân posac și o fetiță îmbufnată și tristă. Din cauza Wynonei, făcu un efort să rupă această perdea de plumb.

Cum îți mai merg afacerile cu restaurantul?

Este greu să găsesc un ajutor, răspuse Pappy după ce mai luă o clătită. Este destulă treabă de făcut, dar nimeni nu mai vrea să fie chelneriță.

Aș putea să te ajut eu... cât mai stau pe aici, propuse Francine fără să ezite.

Nu era situația la care visa, dar cel puțin va avea ceva de lucru și va economisi niște bani.

Cum vrei tu.

Și eu te-aș putea ajuta, interveni Wynona. Eu și cu mama, aveam obiceiul să mergem la restaurant, la New

York.

Nu, draga mea. Dacă eu voi lucra la restaurant, îți voi găsi o bonă.

Poate să stea aici cu mine, zise Pappy. Eu nu mă mai duc prea des. Am un gestionar care se ocupă de treburile curente.

Francine fu cât pe ce să refuze propunerea. Nu voia ca Wynona să suporte la rândul ei indiferența lui Pappy, tăcerile lui care o scosese din minți și o împinseseră să fugă de acasă. Dar cum să refuze, când motivul oficial al venirii ei aici era acela de a i-o prezenta pe Wynona bunicului ei? În plus, va putea economisi cheltuielile pentru o bonă, ceea ce i-ar fi fost greu să nu ia în seamă.

De altfel, experiența se anunța interesată: cine va ieși câștigător, fetița mereu zâmbitoare sau bunicul taciturn?

Pappy, pot să te ajut să-i construiești culcușul lui Belle. Și poate că am putea să-i vopsim căsuța în roșu. Cred că Bellei i-ar plăcea foarte mult să aibă o căsuță roșie.

Un coteț pentru un câine nu este nevoie să-l vopsești, bombăni Pappy.

Wynona îl privi liniștită pe bătrân, apoi dădu din cap.

Ai dreptate. Bellei o să-i placă la fel de mult o căsuță din lemn simplu.

Pappy o privi câteva clipe, apoi, oarecum surprins, mai bombăni ceva doar pentru el. Câteva minute mai târziu, terminară micul dejun.

Wynona, du-te și te îmbracă până strâng masa, spuse Francine.

Ai putea s-o duci pe fetiță lângă vechiul porumbar. Alături este o cușcă în care am câțiva iepuri cu niște puișori, ar interesa-o cu siguranță.

Pe „fetiță” o cheamă Wynona.

Știu, replică Pappy umplând chiuveta cu apă.

Wynona Marie Webster. Marie este numele mamei mele.

Așteptă din partea lui o reacție sau un semn oarecare. Zadarnic, ca de obicei.

După ce termină de spălat vasele, urcă în camera ei. O găsi pe Wynona în fața panoului de plută, îmbrăcată în blugi și cu un tricou roz.

Ce-i asta? întrebă micuța, arătând cu degetul spre niște flori uscate și îngălbenite.

Un buchetel de flori oferite de un prieten, pentru a-mi împodobi rochia într-o seară de bal.

Francine întinse mâna să le atingă, și nu fu surprinsă când petalele uscate se transformară într-un praf fin...

În noaptea aceea, trebuia să fie partenera lui Travis pentru balul îndrăgostiților. Dar, din cauza unei pozne pe care o făcuse, Pappy o pedepsise să stea în casă. Câte lacrimi nu mai vărsase atunci în camera ei, blestemându-l pe bătrânul neîngăduitor!

Spre miezul nopții, o lanternă făcea semnale luminoase pe pereții camerei ei. Și o ștersese de acasă pe calea obișnuită. În mijlocul lanului de porumb, Travis, îmbrăcat în cel mai frumos costul al lui, îi întinsese buchetul. Apoi o invitase să danseze în sunetul muzicii emise de un mic tranzistor hârbuit.

Ai avut mulți prieteni? o întrebă Wynona. Sunt sigură că da, pentru că ești atât de frumoasă!

Francine izbucni în râs și își luă fiica în brațe.

Nu. Când eram mică, nu eram deloc frumoasă. Eram pricăjită, slabă și mai sălbatică decât o vulpe. Dar am vorbit destul despre mine... Ce-ai zice să te duci să vezi pușorii de iepure?

Adevărați? întrebă fetița făcând ochii mari.

Adevărați, îi confirmă Francine râzând. Vino, vreau să ți-i arăt.

După câteva clipe ieșeau în curtea scăldată în soare și o luară pe o cărăruie întortocheată. Francine se feri cu grijă să întoarcă privirea spre casa din vecini. îi arată pe rând Wynonei toate acareturile fermei.

Vezi porumbarul acela vechi de colo? Când eram mică, mă jucam zicând că aceea este casa *mea*. Doar a mea.

Crezi că Pappy mă va lăsa să mă joc și eu în ea?

Va trebui să-l rogi, murmură Francine pe care o asaltară din nou amintirile copilăriei.

De câte ori se refugiase în acel porumbar, copleșită de suferință, ca să scape de asprimea bunicului său! Între pereții strâmți ai vechiului porumbar, își imagina că este în vacanță cu părinții ei. Aici era locul unde își vărsa lacrimile pe care refuza să le arate altora. Tot aici se sărutase prima oară... cu Travis.

Oh, mamă, privește! Cât sunt de drăgălași!

Țopăind de emoție, Wynona se aplecă peste porțița din fier a cuștii cu iepuri.

Vrei să iei unul în mână?

Pot? șopti Wynona cu o voce extaziată.

Francine trase zăvorul și încercă să prindă unul dintre ghebele de blăniță, în timp ce fiica ei râdea în hohote. În sfârșit, reuși să prindă unul și i-l întinse Wynonei, care se așeză în iarbă și-l strânse la piept.

Un zgomot de motor o făcu dintr-odată să ridice privirea. De ele se apropia un tractor care tăia buruienile și tufișurile care înconjurau heleșteul din vecinătate.

Travis era la volan. Părea relaxat și fericit. Soarele făcea să-i strălucească torsul bronzat, gol sub o salopetă decolorată, și o adiere făcea să-i fluture bucelele negre. Francine își întoarse privirea. De ce Travis nu s-o fi îngrășat și n-a chelit? I-ar fi fost mult mai ușor să-l privească dacă n-ar fi rămas atât de seducător!

Vino, draga mea... Putem să mai venim aici și mai târziu.

Deocamdată, va trebui să terminăm de desfăcut bagajele.

La revedere, iepurașule, zise Wynona punând puișorul în paiele din cușcă. Mamă, cine este pe tractorul acela?

Travis le făcu un semn de salut cu mâna.

Un vecin.

Crezi că ar vrea să mă plimbe și pe mine cu tractorul? Întrebă fetița făcându-i și ea semn la rândul ei.

Nu. Ești prea mică... Hai, vino, să intrăm în casă.

Francine era grăbită să intre în casă, unde nu va mai fi supusă ispitei de a-l privi pe Travis.

Abia atunci deveni conștientă de durerea sfâșietoare pe care i-o provoca această regăsire. Trebuia cu orice preț să depășească acest sentiment. Pentru că Travis era probabil deja căsătorit. Cu vreo fată din Cooperville a cărei singură ambiție era aceea de a-și îndeplini perfect rolul de nevastă de fermier. Și cu siguranță, avea și vreo doi copii care-l așteptau acasă.

Gândul acesta făcu să-i fie mai ușoară perspectiva de a-l revedea. Dar măcar dacă Travis ar fi fericit! în felul acesta, alegerea pe care o făcuse în urmă cu cinci ani de a fugii de acasă ar fi fost pe deplin justificată.

Și totuși, Francine nu se putea abține să urască dinainte eventuala fericire a fostului ei iubit.

Îi trebui aproape întreaga dimineață ca să aranjeze lucrurile ei și ale Wynonei în cămăruța mică. Era aproape de prânz când coborâră în bucătărie, unde Pappy era tot în fața aragazului, de parcă nu s-ar fi clintit de acolo toată dimineața.

Hm... ce bine miroase, remarcă Wynona.

Sunt spaghete cu sos de roșii făcut în casă, preciză Francine adulmecând mirosul.

Ador spaghetti!e!

Francine se simți chiar mișcată de strădania bătrânului de a pregăti masa.

Pappy, n-ar fi trebuit să te obosești atâta...

Este marți. Întotdeauna marțea fac sos de roșii. Spaghete marțea, chifteluțe miercurea.

Hotărât lucru, nu se schimbase deloc. Avea mereu același mod tăios de a o face să priceapă că nu se străduia prea mult pentru ea!

Hei, Pappy, spuse Wynona, ai pus mai multe farfurii pe masă.

Nu, replică el în timp ce scurgea pastele prin strecurătoarea din chiuveță. Vom fi patru la masă. Travis mănâncă împreună cu mine aproape în fiecare zi.

Dar... n-are și el o nevastă care să-i facă mâncare?

întrebă Francine, încruntându-și sprâncenele.

Nu este însurat.

Cine este Travis? întrebă Wynona.

Un vecin, răspunse Francine.

Cel cu tractorul?

Francine dădu din cap, și Wynona bătu din palme cu entuziasm.

Super! Pare foarte drăguț.

„Drăguț? gândi Francine. El care mi-a frânt inima? El care era cel mai bun prieten al meu, singura mea iubire, și care m-a abandonat tocmai când aveam cea mai mare nevoie de el?”

Pappy, am ținut în brațe un iepuraș, mărturisii Wynona bătrânului. Era atât de drăgălaș și își mișca mereu năsul roz așa...

Vrând să-l imite, ajutându-se de degetel, fetița se strădui să-și miște nasul.

Pappy o privi pe copilă de parcă ar fi fost un vizitator venit de pe altă planetă. Totuși dar fu o impresie fugară Francinei i se păru că zărește umbra unui zâmbet ridicându-i colțul buzelor.

Hmm... ce bine miroase, Pappy!

Salut! Eu sunt Wynona, se repezi fetița să-l anunțe pe noul-venit cu un zâmbet cuceritor.

Travis se lăsă în jos pentru a fi la înălțimea ei. Francine simțea un nod în stomac. Oare va bănuși ceva? Era cu puțință să-și regăsească pe chipul fetiței propriile lui trăsături?

Salut, Wynona. Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Travis.

Am ținut un iepuraș adevărat în brațe!

Chiar așa? spuse Travis ridicându-se. Poate că pe timpul șederii voastre aici, mama ta te va aduce și pe la mine. Pisica mea tocmai a făcut pisoi.

Pisoi! exclamă Wynona bătând cu încântare din palme.

Mamă, o să mergem?

Vom vedea... răspunse Francine mai relaxându-se un

pic când îl văzu pe Travis îndepărtându-se de Wynona și îndreptându-se spre baie ca să se spele pe mâini.

Am tuns iarba și am tăiat lăstărișul de pe lângă helesteu, îl anunță Travis pe Pappy după ce se așezară la masă.

Foarte bine, spuse Pappy întorcându-se spre Francine. Că tot veni vorba de helesteu, poate ai vrea s-o duci pe fetiță să pescuiască?

Oh, nu, mama nu știe să pescuiască! obiectă Wynona, Mi-ar plăcea mai mult să mă duci tu, Pappy. Doar bunicii sunt cei care știu să pescuiască.

Cum naiba știi tu atâtea lucruri despre bunici? întrebă Pappy pe un ton ursuz.

Când mama mi-a spus că o să venim aici ca să-l vedem pe bunicul ei, i-am întrebat pe prietenii mei de la grădiniță și ei mi-au spus că bunicii sunt niște oameni drăguți... și buni. Știu să pescuiască, să ridice un zmeu, să construiască uneori lucruri caraghioase și să aibă aproape mereu bomboane prin buzunare.

Pappy dădu din cap și bombăni ceva.

Travis începu să râdă, și râsul acesta grav trezi în sufletul Francinei amintiri dureroase.

Am impresia că va trebui să fii la înălțime, Pappy.

În loc de orice răspuns, acesta bombăni din nou.

Ce mai face mama ta, Travis? întrebă atunci Francine.

Ochii lui se întunecară și privirea îi deveni rece când îi răspunse.

A murit acum doi ani.

Oh... îmi pare rău. Dacă aș fi știut... aș fi...

Ai fi trimis o coroană de flori?

Francine roși, descumpănită de furia reținută care-i întunecase privirea.

Și... surorile tale?

Ele sunt foarte bine. Margaret tocmai a plecat la universitate, a intrat în anul întâi, și Susie s-a măritat acum trei luni.

Trebuie să fii foarte mândru de ele.

Da, mărturisi el pe un ton ceva mai relaxat. Sunt într-adevăr niște fete extraordinare.

Își amintea el oare de neîncetatele tachinări cu care îi hărțuiau cele două surori? îi urmăreau cu încăpățănare peste tot și cântau cu vocile lor pițigăiate: „Îndrăgostiții! Îndrăgostiții!” Travis și cu ea deveniră repede experți în a-și pierde repede urma, pentru ca fetele să nu-i mai găsească.

Dar Francine se străduia să se concentreze din nou asupra momentului de față, să se îndepărteze de amintirile din adolescență care o copleșeau cu emoții pe cât de dulci, pe atât de amare.

Travis, știi că am un cățel? interveni Wynona, a cărei guriță era plină de sos de roșii.

Cel care este legat afară?

Da. O cheamă Belle, zise fetița aplecându-se spre el și continuând mai în șoaptă. Nu-i chiar atât de frumoasă pe cât i-ar spune numele, dar îi spunem așa ca să se simtă mai bine.

Ești într-adevăr foarte delicată cu ea, încuviință Travis, zâmbindu-i larg.

Francine simți din nou un nod în stomac. Nu și-ar fi imaginat niciodată, după ce s-a născut Wynona, că aceasta se va afla într-o zi alături de tatăl său, flecărind cât se poate de firesc.

Am găsit-o într-o pubelă, continuă Wynona. Îți dai seama? Cineva a aruncat-o!

Ei bine, se poate spune că este un cățel care a avut noroc, spuse Travis aplecându-se spre ea ca să-i șteargă gurița cu un șervețel.

Francine nu-și putu reține un fior. Era evident că Travis ar fi fost un tată formidabil. Nu vorbea el, odinioară, despre visul lui cel mai drag de a-și întemeia o familie?

Wynona, zise ea deodată, dornică să-l îndepărteze pe tată de fiică, dacă ai terminat, poți să te duci să te speli pe mâini și pe față.

Bine.

Sări de pe scaun, se îndreptă spre baie, dar se opri în

prag.

Travis, ție îți place să pescuiești?

Bineînțeles. Ador să pescuiesc.

Atunci, poate o să vii și tu când Pappy mă va duce la pescuit?

Cu plăcere, domnișoară, răspunse acesta pe un ton ceremonios.

Apoi se întoarse spre Francine.

Este într-adevăr o dulceață. Nu credeam că un copil de trei ani poate să fie atât de dezghețat.

Este... este foarte vioaie pentru vârsta ei, bâigui Francine.

Vorbește prea mult, obiectă Pappy.

Pappy, spuse Travis izbucnind în râs, ție ți s-ar părea vorbăreață și o mumie egipteană!

Din nou, Francinei i se păru că zărește schița unui zâmbet pe buzele bătrânului. Era de mirare, pentru că nu-și amintea să-l fi văzut vreodată zâmbind.

Îți seamănă mult, continuă Travis adresându-se Francinei.

Aceasta își ținu răsuflarea. O va întreba oare ceva despre tatăl Wynonei? Spre ușurarea ei, nu făcu așa ceva.

Lasă, zise Pappy după ce terminară masa, strâng eu. Mai bine du-te cu Travis să vezi dacă Belle are apă în vasul ei.

Francine îl urmă fără tragere de inimă pe Travis în curte. La câțiva metri de ei, așezată pe pământ, Wynona desena cu degetelul pe nisip și Belle, cu capul plecat, o urmărea cu atenție.

Travis se sprijini de stâlpul cerdacului și-și lăsă privirea să rătăcească peste lanurile de cereale care se întindeau în fața lor.

Mă ocup și de pământurile lui Pappy. împărțim beneficiile și mâncăm în fiecare zi împreună.

Nu-mi datorezi nicio explicație.

Ai dreptate, răspunse el pe un ton rece. Nu-ți datorez nimic.

Respiră adânc și-și trecu mâna prin părul ciufulit.

După câteva clipe de tăcere apăsătoare, întrebă:

Cât timp ai de gând să stai pe aici?

Nu știu sigur. În clipa aceasta, sunt... între două proiecte. Nu mă grăbește nimic. De ce?

Este drăguț din partea ta că ai adus-o pe Wynona s-o vadă și Pappy. Știi bine că nu întinerește. Dar să nu rămâi prea mult, Francine. Nu-i frânge inima încă o dată...

Fără să mai aștepte reacția ei, coborî treptele cerdacului și se îndreptă spre tractorul lui, parcat ceva mai departe.

Buimăcită, Francine nu putu decât să-l privească îndepărtându-se. „Nu-i frânge inima?” Ce glumă! Pappy era rece ca o piatră și nu avea inimă!

Trecând pe lângă Wynona, Travis îi ciufuli părul cu tandrețe și-i apăsă năsul cu vârful degetului, ceea ce o făcu pe fetiță să izbucnească în râs.

Francine tresări la auzul râsului cristalin și își jură ca de a doua zi să se ducă să muncească la restaurant. Cu cât mai repede va câștiga bani, cu atât mai repede va pleca de aici. Și de data asta, pentru totdeauna.

Nu se va mai întoarce niciodată.

Capitolul 3

A doua zi dimineată, după micul dejun, Francine îi dădu câteva indicații lui Pappy în privința Wynonei și sări în mașina sa.

Restaurantul se afla la vreo doisprezece kilometri de casă, în centrul orașului Cooperville.

Prin geamul coborât al mașinii, un parfum matinal de pământ umed și iarbă tăiată pătrunse și-i gâdilă plăcut nările. Mergând de-a lungul lanurilor de porumb, ale căror tulpini se ridicau în această lună august la înălțimea unui om, își dădu seama cât de mult îi lipsise acest peisaj și miresmele din jur.

Firește că adora New York-ul, tumultul și agitația permanentă a acestui oraș. I se întâmplase totuși ca, în unele nopți de singurătate, să-și amintească legănatul balansoarului lui Pappy, mirosul fânului proaspăt cosit, nuanțele de bleu pe care doar cerul din Nebraska le putea

avea. Atunci, simțea cum i se sfâșie inima...

Și astăzi, trebuia să recunoască faptul că în toți acești ani îi lipsise și Travis, prietenul și complicele ei de neînlocuit... Se înfiora plăcut când își amintea cu emoție vremea când fiecare putea să termine o frază începută de celălalt. Între ei se stabilise o excepțională armonie, în asemenea măsură încât comunicau destul de greu cu ceilalți. Păreau să meargă pe un drum al cărui secret doar ei singuri îl știau...

Plecând, Francine distrusese această armonie. Și Travis, pe de altă parte, lăsând-o să plece. Ce mai rămăsese acum din acele vremuri îndepărtate în afară de un amestec dureros de regrete și de resentimente?

Până ajunse în parcare restaurantului, se mai liniștise. Restaurantul „Della” purta numele bunicii sale prematur dispărută, pe care nu o cunoscuse, iar Pappy nu găsisese de cuviință să schimbe numele restaurantului.

În loc să coboare din mașină, Francine rămase câteva clipe nemișcată, pierdută în contemplarea acestui loc care-i fusese un adevărat cămin. Fugind de casa goală și prea tăcută, venea să se refugieze aici după școală. Și bacșişurile pe care le adunase cât făcea pe chelnerița, o ajutaseră cu timpul să strângă suma necesară pentru a pleca din Cooperville. Ca o ironie a sorții, iată că azi se întorcea în punctul de plecare...

Când în sfârșit se hotărî să deschidă ușa, se auzi un clinchet de clopoțel, și imediat simți mirosul îmbietor al unor mâncăruri familiare.

Betty Jean Prather, gestionara cea voinică și cu părul roșu ca focul, se repezi spre ea cu brațele deschise.

Iat-o pe mica noastră vedetă care vine să ne salute! exclamă ea strângând-o la piept peste șorțul mare, din care emana un miros familiar de ceapă, scortişoară și apă de colonie.

Betty Jean fusese singura prezență feminină din viața Francinei. Ea fusese cea care o dusesese să-și cumpere primul sutien, ei îi revenise sarcina delicată da o informa despre realitățile vieții.

Lasă-mă să te privesc, spuse ea desprinzându-și brațele și dându-se un pas înapoi. Ești superbă... pentru o orășeancă! Știi că te-am văzut în serialul de televiziune, draga mea? Dumnezeu mi-e martor, a fost momentul cel mai emoționant din viața mea! Mi-am sunat toată familia și prietenii la telefon ca să le spun că micuța mea Francine joacă la televizor... Acum, ești o vedetă!

Stânjenită și înduioșată în același timp de această admirație naivă, Francine se cățăără pe un scaun de lângă tejghea. Betty credea cu sinceritate că ea „reusise” în lumea spectacolului.

M-am distrat într-adevăr de minune... Păcat că am fost „ucisă” în episodul al treilea.

Dar ce frumos ai murit! obiectă Betty râzând. O să-ți fac o cafea. Pappy m-a sunat azi-dimineață să-mi spună că vei veni să lucrezi la noi cât timp mai stai pe aici. O să ai ce face, mai ales la prânz, când este aglomerație. Cea mai bună chelneriță a mea a plecat săptămâna trecută.

Pot să vin când vrei tu.

Dacă poți veni în weekend, la prânz și seara, ar fi preferabil.

Nicio problemă.

Betty se aplecă peste tejghea și luă două farfurii aburinde pe care le duse la una dintre mese. Francine profită de ocazie pentru a-și plimba privirea prin sală, și zâmbi câtorva persoane cunoscute.

Am auzit că ai o fetiță, zise Betty, întorcându-se lângă ea.

Da... Se numește Wynona.

Probabil că te-a orbit vreun tip frumos din oraș! spuse Betty cu un zâmbet ușor dezamăgit. Și eu care aș fi pariat și cămașa de pe mine că tu și cu Travis vă veți căsători și veți avea o droaie de copii...

O durere ascuțită străpunse inima Francinei.

Am... Am fost surprinsă să aflu că încă nu s-a însurat.

Și n-aș spune că-i lipsesc ocaziile! Travis este burlacul cel mai râvnit din toată regiunea. Toate fetele și jumătate dintre mame și-au încercat norocul. Dar știi, eu

cred că...

Betty se aplecă peste tejghea și spuse în șoaptă:

...atunci când tu ai plecat din Cooperville, a fost ca și cum ceva s-a frânt în sufletul lui.

În clipa aceea, un client făcu semn și Betty trebui să se îndepărteze. Rămasă singură, Francine își aținti privirea pe ceașca de cafea. Ultimele cuvinte ale lui Betty îi mai răsunau încă în urechi, redeschizându-i vechea rană. „Ceva s-a frânt în sufletul lui...” Atunci, de ce n-a urmat-o? Sau măcar s-o fi împiedicat să plece?

Dar la ce bun să răscalească acum trecutul? Nimic nu mai putea schimba cursul lucrurilor. Va trebui să învețe să trăiască și cu aceste amintiri dureroase.

Betty, pregătește-mi o fișă de program, spuse ea punând ceașca pe tejghea. Sunt nerăbdătoare să încep lucrul.

Dimineața trecu repede, clienții veneau și plecau, bucatarul abia făcea față comenzilor. Spre marea ei stânjeneală, mulți consumatori evocară cu înflăcărare scurtele ei apariții pe micul ecran. Toți păreau dispuși să creadă că această vedetă locală venită să se mai odihnească, nu lucra la restaurant decât pentru a-l ajuta pe bunicul ei. Puținele ilustrate trimise lui Pappy, în care se străduise să-și mai umfle anemicele succese, se vede treaba că circulaseră printre obișnuiții restaurantului. Și astăzi, jalnicele ei minciuni îi apăreau în față în fiecare clipă.

Un bărbat așezat la o masă din fundul sălii o strigă cu un gest amical.

Hei, Francine!

Uitase cât de istovitoare era meseria asta din punct de vedere fizic, și nu-și dorea acum decât un singur lucru: să-și scoată pantofii și să-și maseze picioarele dureroase.

Ce doriți? întrebă ea, apropiindu-se de masă.

Sunt Barry Simmons, spuse tânărul întinzându-i mâna. Sunt redactor-șef la „Cooperville Press”.

Mă bucur să vă cunosc...

Era un tânăr seducător, blond, cu o privire caldă. Să

tot fi avut vreo treizeci de ani.

Cu ce vă pot ajuta?

Să mă ajuți să-ți scriu povestea. Știi, ceva de genul „una dintre concetățenele noastre are onoarea să...”

Oh, nu, vă rog! protestă Francine scuturând hotărâtă din cap.

Dar ar fi al naibii de interesant...

Domnule Simmons, eu sunt aici în vacanță. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi acela de a-mi vedea povestea etalată în ziare.

Respiră adânc înainte să continue.

De altfel, nu sunt deloc o „vedetă” locală. Sunt la fel ca majoritatea actrițelor din New York: abia reușesc să supraviețuiesc.

După felul în care vorbește Betty Jean despre dumneata, răspunse interlocutorul ei cu un zâmbet dezarmant, credeam că ești cel puțin nominalizată pentru un Oscar...

Francine nu se putu abține să nu râdă.

Am jucat într-un serial televizat în trei episoade, și într-o piesă oarecare pe Broadway timp de șase săptămâni. Plus câteva roluri de figurație. Așa că, vedeți, nu există nimic extraordinar în cariera mea. Oamenii de pe aici au tendința să amplifice...

Îți apreciez onestitatea, Francine. Ei bine, în locul unei povești, poate vei accepta să te întâlnești cu mine într-o seară, înainte să te întorci la New York?

Bruschețea propunerii o lăsă pe Francine buimăcită. De când nu mai avusese o întâlnire galantă?

Încă nu... nu știu ce program voi avea. Cu siguranță, voi fi foarte ocupată împărțindu-mă între munca mea de aici și fetița mea. Și apoi... nu prea ies în lume.

Barry ridică din umeri cu un aer fatalist, fără să-și piardă zâmbetul.

Cine nu încearcă să joace, n-are cum să câștige...

Francine îi zâmbi și ea, încântată că întâlnise un bărbat atât de fair play.

Mă bucur că te-am cunoscut, Barry. Dar trebuie să

mă întorc la treabă mai înainte ca Betty să-mi facă observație.

Câteva minute mai târziu, în timp ce debarasa masa lui Barry, Betty o prinse de mână.

De ce n-ai acceptat propunerea lui Barry? o întreabă ea.

Betty Jean! chicoti Francine. Întotdeauna tragi cu urechea!

Nicidecum, frumoasa mea, chiar el mi-a spus, replică Betty zâmbind. De ce n-ai acceptat? Este un băiat atât de drăguț... și partida cea mai interesantă din oraș... mă rog... aproape!

Află că nu sunt în căutarea unor astfel de ocazii. Ar fi de altfel o prostie, dat fiind că n-am de gând să rămân aici decât vreo două luni.

Se abținu să-i mărturisească lui Betty că, de la plecarea din Cooperville, nu mai avusese o relație serioasă cu vreun bărbat. Când Travis o lăsase să plece fără să reacționeze în vreun fel, simțise că ceva se sfâșiasse în sufletul ei...

Și acest „ceva” nu era decât inima ei.

Așezat pe verandă, cu o bere în mână, Travis îi privea pe Pappy și pe Wynona agitându-se să construiască viitoarul coteț al Bellei. În această după-amiază, soarele arunca o lumină blândă, aurie peste toate și aerul era înmiresmat de mirosul ierbii proaspăt tunse.

Bău o gură de bere fără să-și poată desprinde privirea de la fetiță. Părul ei lung și negru, ochii albaștri și gropița de pe obrazul stâng, totul îi amintea de Francine. În schimb, nu observă nimic care ar fi putut să-i dea vreo indicație în privința tatălui.

Gândindu-se la acest bărbat care o ținuse pe Francine în brațe, o iubise... și-i dăruise un copil, nu se putu împiedica să resimtă o imensă amărăciune. Când se gândea că, în urmă cu câțiva ani, viețile lor păreau iremediabil legate! Și mai ales, când se gândea că Francine, doar la câteva luni după plecarea din Cooperville, căzuse sub vraja unui alt bărbat!

Ar fi vrut s-o poată urî pe Wynona, rodul trădării, dar nu era în stare. Copila era atât de vioaie, de luminoasă, de încrezătoare! În privința asta, era total diferită de mama ei, a cărei copilărie și adolescență se derulase sub semnul unei permanente revolte: împotriva sorții care-i răpise părinții, împotriva lui Pappy care n-o iubea, împotriva lumii întregi...

Dar poate că viața ei la New York și succesele îi mai atenuaseră resentimentele și o făcuseră fericită?

Dădu din cap cu resemnare și se apropie de Wynona și de Pappy.

Începe să arate bine pentru o cușcă frumoasă, remarcă el.

Știam eu că Pappy va face cea mai frumoasă cușcă din lume, încuviință Wynona râzând fericită. Este cel mai bun bunic care există!

Cu capul plecat, Pappy părea că se concentrează doar asupra cuiului pe care urma să-l bată, dar Travis constată amuzat că bătrânul se străduia să-și ascundă un zâmbet de plăcere. Prezența Wynonei nu putea să fie decât benefică pentru bătrânul ursuz și singuratic. Pentru că Pappy, așa cum observase Travis de-a lungul anilor, ascundea o inimă de aur sub înfățișarea lui posacă și severă.

Dinspre șosea se zărea un nor de praf care semnala apropierea unei mașini.

Este mama! exclamă Wynona alergând spre mașina care opri pe alee.

Francine abia apucă să deschidă portiera că fetița i se și aruncă în brațe. Îmbrăcată în uniforma în dungi alb cu roz a restaurantului, părea istovită după ziua ei de muncă.

În timp ce Wynona o trăgea de mână spre cotețul pe jumătate terminat, Travis se strecură înăuntru și luă o sticlă de bere din frigider.

O găsi pe Francine așezată pe trepte, cu spatele sprijinit de unul dintre stâlpii verandei, contemplându-i pe cei doi „constructori” la lucru.

Poftim, zise el întinzându-i berea.

Mulțumesc, murmură ea punându-și sticla rece pe frunte. Uitsem câteva lucruri despre Nebraska...

Ce, de exemplu? întrebă el așezându-se lângă ea.

Mai întâi, cât de cald este aici în august.

Își lăsă capul spre spate și puse apoi sticla aburită pe gât, apoi o rostogoli ușor. Gestul acesta de o senzualitate ciudată trezi în Trevis o dorință pe care se strădui imediat să și-o reprime, surprins și iritat totodată. Îi luă sticla din mână, o deschise după care i-o înapoie.

Mmm... oftă ea după ce luă câteva înghițituri. Gustul unei beri bune și reci după o zi toridă de vară...

Își scoase pantofii și-și mișcă degetele de la picioare cu desfătare.

Al doilea lucru pe care-l uitasem, este că e foarte greu să stai în picioare o zi întreagă.

Acum că ești o actriță recunoscută, probabil că duci o viață mai ușoară.

Francine îi aruncă o privire piezișă și deschise gura să spună ceva. Se răzgândi însă și-și întoarse privirea către Pappy și Wynona.

Toamna o să vină repede, continuă el întinzându-și picioarele în față, și curând o să am și eu destulă treabă de făcut. Este de cules porumbul, de curățat tractorul și celelalte mașini pentru a le pregăti de iarnă...

Vorbești ca un adevărat fermier.

Eu *sunt* fermier, o corectă el privind-o cu intensitate. Și asta voi fi toată viața: un simplu fermier.

Citi în ochii Francinei un reproș nerostit ca și cum îl îndemna să măsoare limita unei astfel de existențe. Din nou vru să spună ceva, dar se mulțumi să ofteze și să-și întoarcă privirea.

De cât timp lucrează la coteț? întrebă ea arătând spre Pappy și Wynona.

De câteva ore... În timpul ăsta, Pappy ar fi putut construi vreo trei cotețe, dar o lasă pe Wynona să facă tot ce vrea ea, ceea ce încetinește considerabil ritmul „lucrărilor”.

Pappy dă la iveală un tezaur de răbdare... murmură ea cu o notă de regret în glas. Cine ar fi putut crede așa ceva?

Au trecut cinci ani, Francine. Oamenii se mai schimbă.

Pappy nu s-a schimbat, replică ea dându-și spre spate părul lung cu un gest nervos. Doar că este imposibil să fii rău cu Wynona, atâta tot.

În timp ce ea mai sorbi câteva guri de bere, Travis, cu mâinile în buzunare, își strânse pumnii, stăpânindu-și dorința brutală de a-și trece mâna prin părul ei lung și mătăsos. De ce ar continua s-o mai dorească, atâta vreme cât ea fugise și-i frânsese inima?

Unde este tatăl ei? întrebă el brusc.

Nu face parte din viața noastră, răspunse ea după un moment de surprindere.

Este trist... Eu care mi-am pierdut tatăl foarte devreme, știu ce gol lasă în urma ei o asemenea absență.

Wynona nu suferă din cauza asta, replică ea imediat. Este un copil perfect echilibrat. Eu încerc să-i îndeplinesc toate dorințele. Și cred că o pot iubi cât doi părinți la un loc.

Oprește-te! spuse Travis ridicând ambele mâini. N-ai de ce să te justifici față de nimeni.

Francine continuă totuși ideea începută.

Ea nu m-a întrebat niciodată nimic despre tatăl ei. La grădinița la care merge, mulți copii trăiesc alături de un singur părinte. În ziua în care îmi va pune întrebări, voi fi sinceră cu ea. Deocamdată, nu este nicio problemă.

Mamă, privește! strigă Wynona, în picioare lângă cușca terminată, radiind de mândrie. Este gata! Belle are o casă!

Este superbă, draga mea.

În timp ce Wynona îi prezenta Bellei noul ei domiciliu, Pappy li se alătură Francinei și lui Travis pe verandă.

Betty Jean ți-a făcut o zi grea astăzi? o întrebă el direct pe Francine.

Nu mai mult decât înainte... Trebuie să recunosc însă că are o energie pe care multe tinere i-ar invidia-o.

Este o mână de fier. O comoară. Totul merge ca pe roate de când gestionează ea.

Dar este și cea mai afurisită bârfitoare din tot orașul, adăugă Travis pe un ton sec.

Aici, ai dreptate! recunosc Francine izbucnind în râs. Abia am apucat să lucrez un sfert de oră că deja am aflat toată cronică din Cooperville de la plecarea mea înapoi!

Travis se ridică, simțind nevoia să pună o oarecare distanță între ei. Râsul ei, parfumul părului, rotunjimea sânilor ghicită sub bluza subțire... totul contribuia la accentuarea acelei dorințe pe care se străduia de câteva clipe s-o alunge.

Trebuie să plec acasă.

Nu vrei să rămâi la cină? întrebă Pappy.

Nu, mulțumesc. Mai am o mulțime de treburi de făcut.

Salut, Trevis! strigă Wynona văzându-l îndreptându-se spre camionetă.

El îi făcu semn cu mâna și demară. Soarele coborâse spre asfințit. În timp ce urca drumul care despărțea pământurile lui Pappy de ale lui, Travis nu se putu abține să nu-și amintească vremurile acelea îndepărtate când, odată cu înserarea, inima începea să-i bată mai repede. Pe atunci, oricât ar fi fost de obosit după orele de școală și după munca la câmp, nu lipsea niciodată de la întâlnirea cu Francine, care aștepta căderea întunericului pentru a se putea strecura afară din camera ei. Adeseori, se întâmpla să stea pur și simplu unul lângă altul, fără să schimbe un cuvânt sau măcar o mângâiere, fiecare bucurându-se de prezența celuilalt. Alteori, se îmbrățișau până își pierdeau răsuflarea, și Travis, înfierbântat de o dorință aproape de nestăpânit, nu mai reușea apoi să-și găsească somnul.

În ultima lor noapte, se iubiseră cu o pasiune aproape disperată. Amintirea aceasta nu înceta să-l

urmărească pe Travis, încălzindu-i inima. Dar nu era decât o amintire. Nimic mai mult. Francine Webster făcea parte dintr-o perioadă trecută a vieții lui. Ceea ce simțise pentru ea, cu câteva minute înainte, nu era decât un reflex al trecutului a cărui amintire o îndrăgea, și care-i trezea o emoție absolut firească.

Capitolul 4

Pe mâine! îi strigă Francine lui Betty Jean îndreptându-se către ușa restaurantului.

Înainte să se așeze la volan, pipăi mulțumită buzunarul cu bacșișurile câștigate. Trei sute de dolari într-o săptămână... Putea să fie mândră de ea.

Ceea ce o surprindea însă mai mult decât generozitatea clienților, era plăcerea pe care o simțea legând prietenii cu ei, străduindu-se să le îndeplinească orice dorință.

Cât despre Wynona și Pappy, acesta era un alt subiect de uimire. Păreau să se înțeleagă de minune și aveau multiple activități comune în absența ei.

De două ori deja, Pappy o dusesse pe fetiță la pescuit, și de acum cădea în seama ei sarcina, atât de emoționantă, de a hrăni iepurașii.

Dar recunoștința Francinei față de bunicul ei, care îi făcea acest imens serviciu de a o supraveghea pe Wynona, se amesteca totuși cu o oarecare amărăciune. Și chiar mai mult... De ce Pappy se purta cu totul altfel cu fetița, nu mai era ursuz și sever, când Francine nu putuse să-i smulgă nici măcar un zâmbet pe vremea când era ea însăși doar o fetiță? Nu găsisese la el nicio urmă de afecțiune.

În vreme ce mașina mergea de-a lungul lanului de porumb, nu se putu abține să nu se gândească la Travis, pe care abia îl zărise toată săptămâna. Când o întrebase brusc despre tatăl Wynonei, crezuse că i se va opri inima. O cuprinsese atunci un profund sentiment de culpabilitate. N-ar fi trebuit oare să-i mărturisească, după atâția ani, că unica lor noapte de dragoste nu rămăsese fără urmări? La puțină vreme după ce plecase din Cooperville, ezitase un pic, dar până la urmă alesese să tacă. Mai întâi, pentru că

era sigură că nu va mai pune niciodată piciorul în acest orașel. Apoi, pentru că Travis, copleșit de responsabilități, cu mama lui bolnavă și cele două surori mai mici, n-avea nevoie de o grijă în plus.

Și acum, trecuse prea mult timp. A dezvălui acest secret n-ar face decât să complice viața fiecăruia.

Când parcă mașina lângă casă și-i văzu pe Pappy și pe Wynona așezați unul lângă altul pe trepte, avu pentru prima oară ciudata impresie că se întoarce *acasă*.

Bună ziua, mamă! strigă Wynona aruncându-se în brațele ei.

Bună, pușor! Ți-ai petrecut bine ziua?

Oh, da! Am pescuit doi peștișori și am văzut un șarpe și...

Fetița arată cu degetul spre cotețul câinelui, de un roșu mai aprins chiar decât o mașină de pompieri.

...tocmai am terminat de vopsit asta. Este frumos, nu-i așa?

Este minunat, încuviință Francine aruncând o privire spre Pappy, ai cărui pomeți și bărbia erau împodobiți cu urme de vopsea roșie.

Pari foarte obosit, îi spuse ea.

Chiar sunt.

Credeam că n-o s-o mai vopsiți.

Glumești! Copila asta m-ar fi hărțuit fără încetare. Când își pune ceva în gând... Se pare că neapărat corcitura trebuia să aibă un coteț roșu...

Wynona îi zâmbi recunoscătoare și se așeză lângă el.

Astăzi, ce fel de mazăre o să mănânci?

Întrebarea aceasta devenise un fel de joc între ei.

Pappy se prefăcu îngândurat și, până la urmă îi răspunse:

Mazăre... cu sos de mentă.

Wynona izbucni în râs, ca și cum ar fi fost omul cel mai glumeț pe care-l cunoscuse vreodată. O licărire care semăna a afecțiune trecu prin privirea bătrânului. Și același sentiment dulce-amar își făcu loc în inima Francinei.

Mă duc să pregătesc cina, spuse ea urcând treptele.

Ajunsa în camera ei, puse tot mărunțișul câștigat ca bacșișuri într-un sertar, îmbracă o rochie ușoară fără mâneci și-și ridică părul în coadă de cal, fericită că nu trebuie să-i mai suporte greutatea pe ceafă.

După vreo oră, tocmai terminau toți trei de mâncat când apăru Travis.

Am simțit aromă de cafea tocmai de la mine, spuse el apropiindu-se de aragaz.

Mai este și pentru tine, zise Pappy. Servește-te.

De ce nu vă duceți voi să beți cafeaua afară în timp ce eu termin de strâns masa? le sugera Francine.

Prefera să-l vadă pe Travis puțin mai departe de ea; mirosul pielii lui proaspăt spălate, pe lângă privirea insistentă a ochilor lui negri, o tulbura mai mult decât și-ar fi dorit.

Bună idee, încuviință Pappy ridicându-se.

Wynona îl luă imediat de mână pe Travis.

Am vopsit cușca Bellei astăzi... Să vezi ce frumoasă este.

În timp ce începuse să spele vasele în chiuvetă, Francine aruncă o privire piezișă spre Pappy, care la rândul lui îi urmărea pe Travis și pe Wynona.

Un bărbat ca el ar fi trebuit să aibă deja copii... mormăi acesta când cei doi trecură pragul ușii.

Francine rămase cu privirea plecată. Era oare felul lui de a o face să înțeleagă că îi bănuia secretul? Sau pur și simplu era una din acele remarce anodine ale lui, ursuze, așa cum lansa Pappy uneori, fără să se întrebe măcar dacă îl asculta cineva?

După spusele lui Betty Jean, multe femei din Cooperville râvnesc după el...

În fine, Pappy se pregătea și el să iasă, cu ceașca de cafea în mână.

De ce n-ai veni și tu lângă noi după ce termini treaba?

Păi... Bine, poate vin... peste câteva minute, răspunse Francine, descumpănită de această invitație atât de puțin obișnuită pentru Pappy.

Oare bătrânul voia să-i dea de înțeles că nu-l deranja prezența ei? Era puțin probabil... Degeaba pretindea Travis că în ultimii cinci ani bătrânul se schimbase, ea se îndoia de asta. Tot ce i-ar fi putut Poppy oferi venea prea târziu, și nu va reuși să umple niciodată golul ce se săpase în ea pe timpul copilăriei și adolescenței.

Cu toate acestea, păstra încă o licărire de speranță. Se grăbi să șteargă vasele și li se alătură celor doi pe verandă. Wynona se juca fericită cu Belle, străduindu-se să o învețe să-i aducă bățul aruncat.

Francine se așeză pe treapta de sus a scării și-și sprijini capul de balustradă. Era o seară superbă. O adiere ușoară aducea spre ei parfumul dulce de iarbă și flori.

Wynona, plictisită de insuccesul de a o dresa pe Belle, veni lângă mama ei.

Mami, nu vrei să te joci cu mine?

De-a ce ai vrea să ne jucăm?

Nu știu... Oh, ba da! Ne-am putea juca toți „de-a v-ați ascunselea”!

Draga mea, nu cred că o să găsești pe cineva de aici care să fie dornic să se joace „de-a v-ați ascunselea”.

Te rog... o imploră fetița. Ar fi așa de drăguț! Pappy puse ceașca de cafea lângă el.

Trebuie să-mi mai fi rămas un pic de energie pentru o mică partidă, spuse el ridicându-se încet.

Oh, Pappy! exclamă Wynona îmbrățișându-i picioarele până unde ajungea ea. Știam că ești cel mai formidabil bunic din lume!

O fac pentru că altfel cu siguranță ne-ai fi bătut la cap până când am fi acceptat, mormăi bătrânul tușind ușor.

Te previn, Wynona, spuse cu solemnitate Travis ridicându-se la rândul lui, eu am fost întotdeauna cel mai bun la descoperit ascunzători din lume. Când eu și cu mama ta ne jucam „de-a v-ați ascunselea”, ea avea nevoie de ore întregi până să mă găsească.

Wynona făcu ochii mari.

Tu și cu mama? V-ați jucat „de-a v-ați ascunselea”?

întrebă ea.

Travis dădu din cap aruncândi o privire Francinei. Aceasta îi zâmbi, bucuroasă să-l audă evocând acele clipe fermecate din copilăria lor.

Dacă îmi amintesc bine, nu eram chiar ultima în a-ți găsi ascunzătorile.

Oh, o să fie super! exclamă Wynona, bătând din palme. Eu o să număr până la o sută, și voi vă ascundeți.

Alergă la copacul din mijlocul curții, își puse fruntea peste brațele îndoite și începu să numere. Cei trei adulți se ascunseră fiecare pe unde putea. Pappy se îndreptă direct spre hambar, în timp ce Francine privea în jurul ei să găsească un loc. Un stejar gros îi atrase atenția, dar cu siguranță, Wynona va căuta în primul rând acolo.

În schimb, tulpinile înalte de porumb și frunzele lor foșnitoare îi ofereau o ascunzătoare grozavă. Merse fără zgomot printre rânduri, apoi se ghemui.

Patruzeci și doi, patruzeci și opt, cincizeci...

Francine se gândi zâmbind că, în timpul acestei vacanțe, n-ar strica să mai repete cu Wynona numărătoarea.

Marile spirite se întâlnesc...

Ea tresări când Travis apăru alături, cu un smoc de mătase de porumb încurcat în păr.

Du-te în altă parte, trișorule! îi șopti ea. Eu am venit prima aici.

Nu ai totuși monopol asupra lanului de porumb, nu? răspunse el ghemuindu-se lângă ea.

Francine avu atunci impresia că lanul de porumb se micșorează, și că parfumul lui Travis, acel amestec de soare, săpun și apă de colonie căruia nu-i uitase nuanțele, o învăluia.

Ar fi vrut să fugă, să caute o altă ascunzătoare, un loc în care această mireasmă evocatoare de amintiri să n-o atingă.

O sută! Am plecat să vă caut! strigă Wynona cu o voce emoționată.

Prea târziu. Dacă se mișca acum, fiica ei, cu privirea-i

ageră, va vedea tulpinile mișcându-se. Se așează așadar în șanțul dintre rânduri, străduindu-se să fie cât mai departe de Travis. Degeaba. Se așează și el chiar lângă ea, cu coapsa lipită de a ei.

Îți amintești noaptea aceea în care am stat ascunși aici în timp ce Pappy tuna și fulgera din cauza examenelor tale?

În ciuda stânjenelii pe care o simțea, ea nu se putu abține să nu zâmbească.

Da. Era al naibii de furios. Eram sigură că dacă m-ar fi prins, m-ar fi jupuit de vie.

Avea dreptate să fie furios, nu? Știa bine că ești destul de inteligentă ca să poți mai mult.

Este adevărat, aș fi putut mai mult.

A fost prima și unica oară când te-am văzut plângând, murmură el aplecându-se și trecându-și ușor un deget peste obrazul ei. Plângeai cu șiroaie de lacrimi, și eu eram teribil de supărat pe Pappy că-ți face asta.

Inima Francinei începu să bată mai repede. Ar fi vrut să fugă departe de Travis, să nu accepte acest gest de tandrețe din partea lui. Dar nu era în stare. Rămânea ținută pe loc, prizonieră a acestei dulci intimități.

Îți era atât de teamă ca Pappy să nu te trimită la internat... Ai plâns ore întregi în brațele mele...

Francine dădu ușor din cap, luptându-se cu dorința de a-și oferi obrajii mângâierilor lui Travis. Închise ochii, și își aminti exact clipa aceea în care își spusese că n-ar putea supraviețui departe de Travis.

Francine... șopti el cu o voce tândră.

Când deschise ochii, știu că el o va săruta.

Știa de asemenea și că ar trebui să-l oprească din toate puterile.

Buzele lui Travis se așezară ușor peste ale ei, mai întâi șovăitoare, apoi arzând de dorință. Francine se simți cuprinsă de scânteii fierbinți și, întredeschizând buzele îl încurajă să-și continue mângâierile. Travis, punându-i o mână pe ceafă, o trase în brațele lui și o sărută cu pasiune.

Vreme de cinci ani, se străduise să-și șteargă din

memorie tot ceea ce-l privea pe Travis, înflăcărarea sărutărilor lui, tandrețea mângâierilor... Și iată că, doar cu o îmbrățișare, toate aceste senzații ieșiseră din nou la suprafață, mai amețitoare ca odinioară.

Cu o mână grăbită, el îi desfăcu bentița care-i ținea părul strâns, și valurile lui întunecate i se revărsară în palme.

Pappy, te-am găsit!

Râsul vesel al Wynonei rupse vraja care o cuprinsese pe Francine. Se retrase brusc.

În ochii negri și adânci ai lui Travis citi aceeași dorință imperativă ca și în urmă cu atâția ani, și se sperie. În ciuda distanței, în ciuda depărtării, dorința aceasta rămăsese la fel de puternică și de nestăpânit. Neatinsă.

Mă dau bătută! strigă Wynona. Ieșiți!

N-ar fi trebuit să faci asta, îi spuse încet Francine lui Travis.

Știu, se mulțumi el să răspundă, aruncându-i o privire enigmatică.

Apoi se ridică să li se alăture lui Pappy și Wynonei.

Francine mai rămase nemișcată câteva minute, străduindu-se să-și potolească palpitațiile inimii ei speriate. Cu mâna încă tremurând, își luă de jos bentița și-și legă părul în coadă de cal.

Când în sfârșit crezu că își revenise, se ridică și ieși dintre tulpinile înalte.

Mai jucară trei alte partide „de-a v-ați ascunselea”, în cursul cărora Francine evită cu grijă să se afle în preajma lui Travis. Doar înserarea reu ți s-a pună capăt înflăcărării Wynonei.

Haide, Wynona, este ora de făcut băiță, ți apoi, la culcare...

ți pentru mine este timpul să mă duc acasă, spuse Travis.

Salut, Travis! strigă Wynona agățându-se de el ca să-l sărute pe obraz. O să ne mai jucăm ți data viitoare, ți sunt sigură că atunci o să te găsesc imediat.

Travis râse [i-i atinse vârful năsucului cu evidentă

duio ție.

Noapte bună, puiule.

Apoi se întoarse spre Francine.

Vise plăcute, Frannie.

Ea dădu din cap [i-l privi plecând.

Frannie.

În afară de Pappy și de Travis, nimeni nu-i mai spusese așa. Rămase mult timp nemi [cată în prag, până când văzu lumina aprinzându-se la vecinul său.

Oare se gândea la ea în clipa asta? La sărutul lor? De ce o sărutase? și ea, de ce se lăsase sărutată?

Se înfioră u [or, se întoarse și intră în casă. Pappy dispăruse în camera lui, iar Wynona se dezbrăca în sala de baie.

O oră mai târziu, Francine o învelea pe fetiță în patul ei și-i înlătura cu un gest tandru o buclă rebelă căzută pe frunte.

A fost simpatic să ne jucăm, mamă, nu-i așa?

Da, ne-am distrat bine, răspunse Francine.

Rămânem aici pentru totdeauna, mamă? Mie îmi place aici. Îi iubesc pe Pappy și pe unchiul Travis...

Pe „unchiul” Travis?

Am hotărât să mă prefac că este unchiul meu, îi explică Wynona, pe al cărei obraz apăru o mică gropiță. Chiar îl iubesc foarte tare. Păi...

Francine fu atât de descumpănită de această bruscă declarație, încât nu-și găsi imediat cuvintele.

Nu-ți vor lipsi prietenii de la grădiniță?

Ba da, un pic. Dar aici este mai bine ca la New York.

Francine se aplecă și o sărută ușor pe frunte. Acum este timpul să dormi. O să mai vorbim despre asta și mâine...

Închizând ușa camerei, Francine oftă adânc. Trebuia cu orice preț să evite ca Wynona să se atașeze prea mult de acest loc, pentru că situația ar deveni insuportabilă. Se gândi iarăși la sărutul lui Travis, și își jură să nu-l mai lase să se apropie de ea. Nici vorbă să-i mai frângă inima încă o dată. În interesul ei și al Wynonei, era important să câștige

destui bani ca să poată pleca mai repede.

Travis sări de pe canapea ca să răspundă la telefon.

Ah, te-ai întors... Am încercat să te sun mai devreme, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Era bucuros să audă vocea lui Susie.

Am fost la Pappy, îi explică el, luând telefonul pe canapea.

Da? Se pare că s-a întors Francine...

Da.

Și? Întrebă Susie pe un ton plin de subînțelesuri.

Și ce? zise el ușor iritat.

După recenta ei nuntă, Susie părea să se fi transformat în consiliera matrimonială a fratelui său.

Și... ai văzut-o? Mai există vreo scânteie între voi?

O *scânteie*? Mai degrabă un „incendiu” al întregului lui trup! Asta simțise când o sărutase pe Francine. Dar refuza să recunoască... mai ales față de sora lui mai mică, firește bine intenționată, dar cu siguranță prea curioasă!

Mă gândeam și eu... continuă Susie, oftând dezamăgită. Speram că...

Nu este nimic de sperat, o întrerupse Travis cu strângere de inimă. Francine a venit aici în vacanță, atâta tot. Locul ei este la New York, unde are o carieră. Presupun că acolo orașul este plin de tineri fermecători care o duc la restaurantele la modă și o însoțesc la premierele de pe Broadway. Un simplu fermier nu înseamnă nimic pentru ea.

Travis, știi bine că ești mai mult decât un simplu fermier! Pentru mine, tu vei fi întotdeauna un erou...

Față de această izbucnire naivă de admirație, Travis nu se putu abține să nu zâmbească. Întreaga lui ființă fu cuprinsă de un val de căldură care risipi un pic amărăciunea cauzată de întoarcerea Francinei. El nu se considera un erou, departe de el gândul acesta. Dar se străduise întotdeauna să dăruiască altora afecțiunea și grija de care se simțea în stare.

Un om simplu, legat de pământul său și mulțumit de viața pe care o ducea, iată ce era el dintotdeauna, și avea

de gând să rămână așa.

Capitolul 5

După ce șterse cu buretele tejgheaua, Francine se uită la ceas. Era nouă și jumătate. Încă o jumătate de oră înainte să agațe tăblița cu „închis” pe ușă, și apoi putea să plece acasă. Betty plecase cu vreo douăzeci de minute în urmă, necăjită pe bună dreptate de puținii clienți de miercuri seara. Din bucătărie se auzeau zgomote de veselă. Benny, bucătarul, stinsese deja focurile de la aragaz, și-i spusese Francinei că dacă mai apare vreun consumator întârziat la ora asta, va trebui să se mulțumească doar cu mâncare deja preparată.

Ea își turnă o ceașcă de cafea și se așază pe un taburet. Între munca ei la restaurant și Wynona, timpul trecea cu o viteză înspăimântătoare. Erau deja două săptămâni de când se afla aici!

Avusese ocazia să-și întâlnească mai mulți foști colegi de școală, care se purtaseră cu ea surprinzător de amabil, și chiar ușor intimidați.

Era evident că, pentru ei, Francine avea deja nu statut de vedetă pe care-l evocau întotdeauna cu un amestec de teamă și de invidie. O atitudine cu atât mai ciudată cu cât, în copilărie, n-o menajaseră deloc de sarcasmele lor. Într-un orașel în care familia reprezenta încă o normă obligatorie, simplul fapt că ea nu mai avea părinți făcuse din ea ținta perfectă a cruzimii lor.

Deodată, clopoțelul de la ușă sună. Francine ridică ochilor, și puse încet jos ceașca pe care se pregătea s-o ducă la gură.

Travis.

Nu se mai văzuseră din seara în care se jucaseră „de-a v-ați ascunselea”.

Nu pari foarte ocupată! spuse zâmbindu-i larg, în timp ce ea își reluă locul în spatele tejghelei. Pot să beau și eu o cafea?

Bineînțeles. Atâta vreme cât nu comanzi nimic de la bucătărie, nu riști să atragi asupra ta furia dragului de Benny.

Dar o tartă cu mere?

Nicio problemă, spuse ea punându-i o porție mare pe o farfurie.

Francine, eu plec! strigă Benny din bucătărie.

Bine. Noapte bună.

De ce nu vii lângă mine să-ți termini cafeaua?

Francine ezită o clipă, apoi dădu din cap și se așază pe un taburet din dreapta lui Travis.

Benny face într-adevăr niște tarte ca nimeni altul, remarcă el după ce savură prima îmbucătură.

În colțul ochilor i se formară mici riduri în timp ce o privea zâmbind.

Îți amintești povestea cu tarta aceea care a fost cât pe ce să ne coste viața?

Francine nu se putu abține să nu pufnească în râs.

Cum aş putea s-o uit? Am fost bolnavi mai bine de o săptămână!

Niciodată nu mi-a mai fost atât de rău de la stomac.

Eu eram sigură că trebuie să se folosească mere necoapte, verzi... După cum, în plus, nici n-am copt tarta decât o jumătate de oră, și am mâncat amândoi câte o jumătate!

Zâmbetul lui Travis se lărgi.

Am petrecut clipe frumoase împreună, nu-i așa?

Cele mai frumoase din viața mea, răspunse ea fără șovăire.

Tăcerea care urmă nu avea nimic stânjenitor. Dimpotrivă. Era complicitatea a doi prieteni carși aminteau minunatele momente petrecute împreună.

Travis mai sorbi o gură de cafea, apoi își ridică din nou ochii spre ea.

Ce-ar fi să-mi vorbești despre New York, Frannie?

Ce ai vrea să știi? întrebă ea fără să se mire.

Unde locuiești, ce faci, dacă ți s-au împlinit speranțele și visele...

Avem un apartament confortabil într-un cartier din zona de vest. Nimic extraordinar, bineînțeles, dar ne simțim acasă.

Își plecă ochii spre ceașca de cafea, incapabilă să-i susțină privirea pătrunzătoare. Nu putea să-i mărturisească faptul că, din lipsă de bani, cu toate că muncea cu normă întreagă, trebuise să plece din micul ei apartament.

Orașul este absolut incredibil, continuă ea. Este o agitație neconținută, frenetică și molipsitoare... Este un loc foarte impresionant.

Îi era de asemenea imposibil să-i vorbească despre teama sa, despre răceala și indiferența oamenilor din marile orașe, de acea singurătate cu atât mai fără speranță cu cât oamenii mișunau în jurul ei. Ar fi vrut să-i povestească despre profunda ei decepție profesională, dar, din orgoliu, preferă să schimbe subiectul.

Dar tu? Povestește-mi ce ai făcut în acești ultimi cinci ani...

Nu mare lucru, zise el ridicând din umeri. Duc o viață cât se poate de simplă. Lucrez pământul, îl vizitez pe Pappy, mă duc la pescuit și din când în când la cinematograful. Toate astea pot părea un pic cam plictisitoare, comparate cu viața ta newyorkeză.

Nu-i adevărat, obiectă ea cu o fermitate care o surprinse pe ea însăși.

Se ridică și se duse să umple din nou ceștile de cafea.

Sunt sigur, reluă Travis, că Pappy apreciază ajutorul tău aici.

Ca să fiu sinceră, îmi place meseria asta. Apropo, ghicește cine a venit alaltăieri pe aici? Glenda Snider! Mi s-a rupt sufletul s-o văd pe fosta „trestie” a liceului cu douăzeci și cinci de kilograme în plus și zbătându-se să-și potolească cei trei copii insuportabili.

„Ți s-a rupt sufletul”? Întrebă el cu o ușoară ironie. Chiar așa?

Bine, de acord... Mărturisesc că am avut un sentiment de satisfacție vinovată constatând că nu mai este atât de...

seducătoare. Dar știi ce răutăcioasă a fost cu mine pe vremea aceea!

Credeam că acest conflict a fost încheiat în ziua în care i-ai servit o tartă „à la Glenda”...

Francine începu să râdă, știind foarte bine la ce făcea el aluzie. Într-o zi, după ore, Glenda și micul ei grup de admiratori veniseră la restaurant. Ca de obicei, se întrecuseră în răutăți în privința Francinei, care-i servea. Scoasă din sărite, aceasta făcuse în așa fel încât să răstoarne „accidental” desertul comandat de Glenda, astfel că „trestia” liceului se trezi plină de înghețată de vanilie din cap până-n picioare.

I-a povestit totul fratelui ei, care m-a amenințat cu o corecție. Ți amintești?

Perfect. Și eu i-am spus ca dacă se atinge de un fir de păr din capul tău, îi sparg fața!

Ce pereche mai eram! murmură Francine, dând îngândurată din cap. Sincer, nu știu ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi fost aici...

Fără îndoială, aveam un reflex de supraviețuire... Eram cumva împotriva tuturor.

Făcu o pauză înainte să adauge:

Și apoi... am crescut.

Da, am crescut, repetă ea încet, întorcându-se în spatele teighelei.

O năpădeau prea multe amintiri. Plimbarea aceasta pe cărările memoriei se dovedea periculoasă.

Ai știut că Pappy a avut o criză cardiacă imediat după plecarea ta?

Po... poftim?

A stat o săptămână în spital. Din momentul acela, am început să mă ocup și de pământul lui.

Francine avu impresia că totul se clătina în jurul ei. Pappy, la spital? El care, înainte, părea indestructibil și nu s-a dus niciodată la doctor? I se strânse inima când și-l imagină pe un pat de spital, fără nimeni la căpătâiul său.

Dar... acum este bine, nu-i așa? întrebă ea cu îngrijorare.

Se pare că da. Nu-ți face griji, nu va încerca să-ți creeze vreun sentiment de culpabilitate ca să te oblige să

rămâi.

Vrei cumva să insinuezi că ar trebui să mă simt vinovată? De aceea mi-ai vorbit despre acest atac de cord? Vreau să știu *exact* ce vrei să spui...

Nimic special, replică Travis pe un ton ușor iritat. Am apreciat că ar trebui să știi, atâta tot.

Îmi pare rău că Pappy a avut probleme de sănătate, dar problemele lui nu mă vor convinge să nu mă întorc la New York. A supraviețuit cinci ani fără mine, cred că va supraviețui și după plecarea mea.

Am înțeles. Vai de cei care ar încerca să se pună de-a curmezișul drumului Francinei Webster și a viselor ei de glorie!

Doar câteva cuvinte fuseseră de-ajuns ca amintirile tandre trezite de evocarea unei prietenii poznașe și de neînlocuit să se risipească. Francine deschise brusc robinetul de apă caldă, și puse ceștile în chiuvetă. Apoi ridică ochii spre el.

Știi ceva, Travis? spuse ea pe un ton cu atât mai violent cu cât se simțea profund rănită. Cred că ești invidios pe faptul că *eu*, eu am avut curajul să plec.

El se ridică, drept și cu maxilarele încleștate.

Iar tu ești furioasă pentru că nu te-am urmat! Pentru că pentru prima oară în viața noastră ți-am spus *nu*. Mama și surorile mele depindeau în întregime de mine, în cazul în care ai uitat!

Acestea sunt doar scuze! Privește adevărul în față, Travis. N-ai avut curajul să treci pragul.

Abia apucase să rostească aceste cuvinte că văzu o flacăra periculoasă aprinzându-se în ochii lui. Dar trebuia să meargă până la capăt cu reproșurile. Timp de cinci ani, gândul că Travis n-o iubise îndeajuns cât să plece împreună cu ea o măcinase zi și noapte...

Ți-a fost teamă să lași totul în urma ta, ți-a fost teamă să-ți desfaci aripile și să zbori! Eu, am zburat... și am de gând să zbor în continuare.

Te recunosc în tot ceea ce spui, ești aceeași, replică el scoțând portofelul și lăsând doi dolari pe tejghea.

Niciodată nu lucrezi cu mănuși, și nu contenești cu invectivele împotriva celor cărora le pasă de soarta ta.

Oh, te rog! Trebuie să-ți amintesc cât de mult îi *păsa* lui Pappy de soarta mea când eram mică? Trebuie să-ți amintesc de toată „dragostea” pe care mi-o dăruia, între tăcerile lui și regulile lui inflexibile? Cât privește ceea ce simțeam unul pentru altul, să fim sinceri. N-avea nimic de-a face cu dragostea... Eu aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine, și tu mi-ai alimentat revolta pentru că ai fost prea laș ca să te revolți tu însuși!

Este pentru a doua oară când mă acuzi de lașitate, Francine, zise el cu o voce egală care nu prevestea nimic bun. Eu știu cine sunt și ce vreau.

Alegerea pe care am făcut-o nu înseamnă lașitate.

Se îndreptă spre ușă cu pumnii strânși, dar se întoarse înainte de a trece pragul.

Ți-am mai spus să nu rămâi prea multă vreme pe aici. Și cred că deja vizita ta s-a prelungit cam mult.

Cu aceste cuvinte, ieși trântind ușa în urma lui.

Francine rezistă tentației de a arunca după el cafetiera pe care o strângea acum în mâna crispată.

Se mulțumi să traverseze în grabă și să întoarcă brusc tăblița pe care scria „Închis”.

Apoi se întoarse la tejghea cu ochii în lacrimi, pe care se străduia să le rețină mușcându-și violent buzele. Ea nu plângea prea ușor, dar nu simțise niciodată o asemenea dorință de a izbucni în plâns.

Cum putuse să-și piardă astfel controlul încât să profereze acuzații pe cât de crude pe atât de nedrepte? Travis trebuie s-o fi considerat acum ca pe un monstru de egoism și de insensibilitate. Nu ridicase tonul la ea, dar ochii erau îndeajuns de expresivi încât să-i transmită toată repulsia pe care i-o inspira!

Își puse coatele pe tejghea, copleșită și prea tulburată pentru a pleca imediat acasă.

* * *

Ieșind din restaurant, Travis se forță să inspire de mai multe ori pentru a încerca să se calmeze. Nu-și

amintea să mai fi simțit vreodată o asemenea furie. Și mai ales, nu-i venea să creadă că Francine mai are încă puterea de a-l face să reacționeze atât de violent... La urma urmei, din moment ce viețile lor se despărțiseră pentru totdeauna, de ce i-ar mai păsa ce crede despre el?

Un laș.

Cuvântul îi mai răsună încă în urechi când urcă în mașină, și mâinile i se crispară pe volan. Să-l facă laș pentru că nu vrusese să contribuie la realizarea visului unei adolescente revoltate!

De altfel, Francine îl întrebase vreodată despre visele *lui*?

Un impuls brusc îl făcu s-o ia pe drumul care ducea la sora lui. Soțul lui Susie lucra în tura de după-amiază și nu se întorcea niciodată înainte de miezul nopții. Așa că o va găsi încă trează.

Avu confirmarea când se opri în fața porții: lumina din salon era aprinsă.

Dar nu coborî imediat din mașină, dornic să-și recapete mai întâi stăpânirea de sine. Afurisita de Francine! Pentru prima oară, se surprinsese întrebându-se dacă hotărârea lui de acum cinci ani fusese bună. Oare dăduse înapoi de teama de a înfrunța necunoscutul?

Lăsa să-i scape o înjurătură înăbușită și coborî din mașină. Înainte chiar să bată la ușă, Susie îi deschise, încântată dar și ușor surprinsă de vizita lui.

Travis! Mă gândeam eu că ești tu, spuse ea sărutându-l pe obraz. Intră... Totul este în ordine?

Da, da... Treceam pe aici și am vrut să te văd.

Întotdeauna mă bucur să-mi văd fratele preferat, spuse ea conducându-l în salon.

Este nevoie să-ți reamintesc că nu-mi este prea greu să „suport” acest titlu?

Susie începu să râdă și se așezară alături pe canapea.

Și acum, spuse ea privindu-l cu atenție și plină de solitudine, spune-mi adevăratul motiv al vizitei tale.

Ce vrei să spui?

Travis, spuse ea zâmbindu-i tandru, nu face pe

nevinovatul cu mine. Ceva te tracasează, văd în ochii tăi.

Travis se cufundă mai bine în pernele canapelei și-și trecu o mână prin păr.

Știi că acum cinci ani, când Francine a plecat, voia s-o însoțesc și eu?

Susie zâmbi din nou, apoi o umbră îi învălui privirea.

Travis, mie și Margarettei nu ne-au scăpat prea multe lucruri. Eram terorizate de gândul că ai putea pleca.

Dar niciuna dintre voi nu mi-a vorbit despre așa ceva, replică Travis, privind-o cu surprindere din ce în ce mai mare. De ce nu mi-ați spus că vă temeți că am să plec? De ce nu mi-ați cerut să rămân?

Margaret voia s-o facă. Biata de ea, n-avea decât treisprezece ani și se temea mai mult ca mine de eventuala ta plecare. Dar am convins-o că această hotărâre trebuie s-o iei doar tu. Nu voiam să te simți *obligat* să rămâi, ci să faci așa cum vei crede de cuviință... Să rămâi din dragoste pentru noi, nu din obligație sau din simțul datoriei.

Ești într-adevăr cea mai înțelegătoare și mai inteligentă dintre fete! exclamă Travis, a cărui inimă se umplu de tandrețe pentru sora lui.

Voiam doar să nu regreti niciodată decizia ta...

Ezită o clipă înainte de a continua.

Acum, regreti?

Travis se aplecă spre ea și-i dădu un ghiont ușor.

Nu. Au fost o mulțime de lucruri pe care le-am regretat, dar nu hotărârea de a rămâne cu voi.

Erai ancora noastră, punctul nostru de sprijin, Travis. Tata murise, mama era și ea pe moarte... nu ne mai rămâneai decât tu.

Iată de ce venise până aici. Ca să se încălzească la tandrețea acestor cuvinte simple. Nu, nu acționase așa din lașitate, ci ca un om responsabil și iubitor, pentru care simțul datoriei era același lucru cu iubirea alor săi.

Știu că a fost greu pentru tine, continuă Susie. Îmi imaginez câte ai sacrificat când ai devenit în același timp și mamă și tată pentru două adolescente.

N-am sacrificat nimic, protestă el cu o voce răgușită

de emoție.

Ba da. N-aveai decât douăzeci și doi de ani, și ai pus cruce meciurilor de fotbal, petrecerilor cu prietenii și ieșirilor de sâmbătă seara. Știu că unii își băteau joc de tine, pe vremea aceea, pentru că trebuia mereu să te întorci acasă ca să te ocupi de noi.

Nu era mare lucru, haide...

Și, după atâția ani, gândea sincer astfel. Chiar dacă atunci i se întâmplase să vadă lucrurile altfel, și să simtă o furie stăpânită la gândul vieții care ar fi putut-o duce alături de Francine.

Aș face mai bine să plec, spuse el ridicându-se cu inima mai ușoară ca la sosire. S-a făcut târziu, și soțul tău o să vină curând.

Travis, murmură Susie înainte ca el să deschidă ușa, am să-ți dau o mică veste.

Care?

O să fii unchi.

Travis o privi cu ochi mari, apoi, scoțând un chiot de bucurie, o luă în brațe și o strânse cu putere.

Când?

Ei, nu chiar imediat, răspunse Susie râzând. Sunt doar în două luni. Dacă va fi băiat, îl vom boteza Travis Richard.

Prea emoționat ca să mai scoată o vorbă, Travis mângâie duios obrazul surorii lui, o mai sărută o dată și ieși vesel ca un copil.

Se întoarse acasă cu inima plină de această veste neașteptată. Surioara lui cea mai mică va avea un copil! Având în vedere întorsătura pe care o luau evenimentele, poate va trebui să se mulțumească doar cu copiii surorii lui... El care visase mai mult ca orice să-și întemeieze propria familie... vis pe care Francine n-a vrut să i-l asculte, prea copleșită de visul ei de evadare și de reușită în viață.

Toată furia împotriva ei însă, acum dispăruse. Dacă aspirațiile lor nu s-au putut întâlni în același vis, vina nu mai era a Francinei, ci doar a lui. Fiecare dintre ei alesese

în cunoștință de cauză calea care i se părea mai potrivită. Nu folosea deci la nimic să-și arunce unul altuia reproșuri și acuzații, așa cum făcuseră în această seară jalnică!

Coborî din mașină și rămase o clipă în picioare în curte, cu privirea ațintită ca odinioară spre casa vecină. Mașina Francinei era pe alee, și lumina unei veioze lumina fereastra de la primul etaj. Acea fereastră prin care ea se fofila pe când avea doar zece ani, sub privirea fascinată și definitiv cucerită a lui Travis. Din acea primă noapte, niciodată n-a mai plecat din locul privilegiat pe care-l ocupa în inima lui.

Dar nu venise oare momentul să se scuture de amintiri și de regrete, și să treacă mai departe?

Nu trebuia oare să încerce în sfârșit să-și realizeze *propriul vis*, decât să alerge după umbrele trecutului care nu vor deveni niciodată realitate?

Capitolul 6

Francine știa bine că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să se scuze față de Travis. Comportamentul ei fusese inadmisibil, și, fără îndoială, el era cumplit de supărat pentru acuzațiile pe care i le adusese.

A doua zi după cearta lor, el nu veni la cină, așa cum obișnuia să facă. Și atmosfera fu posacă, de parcă prezența lui Travis și micile lui complicități cu Wynona deveniseră indispensabile...

După ce Pappy se retrase în camera lui și Wynona adormi profund, Francine se așeză în fața ferestrei de lângă patul ei, cu ochii ațintiți spre casa lui Travis. În salon se zărea lumină, așadar nu se culcase încă.

Cuvintele crude pe care i le aruncase îi reveniră în minte, așa cum se întâmplase de altfel toată ziua. O va ierta oare vreodată pentru că-l făcuse laș? Acuzația era absurdă, știa bine asta. Dacă refuzase să fugă cu ea, era pentru că n-o iubise suficient de mult.

Pentru ea, era singura explicație.

O durere ascuțită îi străpunse inima. Ce-i lipsise oare încât să nu trezească afecțiunea lui Pappy, sau dragostea necondiționată a lui Travis? Primul rămăsese rece față de

ea, cel de-al doilea nu-i oferise pasiunea oarbă la care visase cu disperare. Multă vreme, nutrise o furie nestăpânită împotriva lor. Astăzi, mai rămăsese doar o profundă și amară tristețe. La urma urmei, cine poate să forțeze sentimente care nu există... sau există doar pe jumătate?

Brusc, îi veni ideea să se ducă la Travis și să se scuze, ca să se împace pentru cât va mai sta pe aici. Cu atât mai mult cu cât era nedrept să-i lipsească pe Pappy și pe Wynona de prezența lui. Dar nu mai avu timp să plece de la fereastră, pentru că lumina din față se stinse.

Cu inima grea, mai privi câteva minute casa cufundată în întuneric, și oftă adânc. N-avea deloc chef să se culce.

Atunci abia îi veni în minte visul ei din noaptea precedentă.

Se făcea că juca într-o piesă de teatru și, la căderea cortinei după ultimul act, mulțimea începuse să scandeze: „Frannie! Frannie!” Urcând din nou repede pe scenă, cu brațele întinse către public, simțise admirația acestuia venind spre ea și coplesindu-i sufletul. După ce se trezise, hotărârea ei de a se întoarce la New York și de a-și atinge țelul îi apăruse mai limpede și mai imperativă ca niciodată.

Dar lumina care se aprinse în camera lui Travis o smulse brusc din visele ei de viitor.

Și imediat îi veni o idee.

Era o idee care mersese cu câțiva ani în urmă. Și atunci, de ce n-ar merge și acum? Luă din sertar o lanternă și reveni în fața ferestrei.

De câte ori nu se înțeleseseră astfel, pentru întâlnirile lor nocturne din lanul de porumb! Îndreptă fasciculul luminos spre casa vecină, apoi stinse și aprinse de două ori lanternă. Cele două semnale erau codul folosit pentru întâlnire. Așteptă o clipă, înainte să repete semnalul. Lumina din camera lui Travis se stinse.

„Probabil s-a culcat”, gândi ea, dezamăgită. Și de altfel, de ce s-ar fi uitat pe fereastră la această oră tardivă?

Deodată, inima îi tresări în piept: din casa vecină îi

răspunse un semnal identic. Fără să stea pe gânduri, mânată de un reflex câștigat de-a lungul anilor de copilărie și adolescență, se repezi la fereastră, sări peste pervaz și se agăță de spalierul de lemn.

Slavă Domnului, Pappy tăiase trandafirii fără să scoată și spalierul pe care aceștia se cățarau, ceea ce-i permise să coboare până pe pământ fără să-i fie teamă că se va înțepa în spini. Pentru prima oară după atâția ani, se simți din nou tânără, liberă și ușoară în timp ce alerga spre lanul de porumb.

Când ajunse la locul lor de întâlnire, luminat de argintul lunii, se opri, cu inima bătându-i nebunește. Oare va veni Travis, după tot ce-i spusese ieri?

Se așază pe pământ, adulmecând cu nesaț mireasma bogată a tulpinilor și știuleților în formare. În ciuda amintirilor minunat de senzuale pe care i le evocau aceste locuri, își repetă că se află aici doar pentru a-și cere iertare pentru cuvintele nedrepte. Pentru a semna un tratat de pace. Nimic mai mult.

Un foșnet de frunze o avertiză de sosirea lui. Sări în picioare, incapabilă să-și stăpânească bătăile din ce în ce mai repezi ale inimii.

Și brusc, el îi apăru în față, îmbrăcat doar în blugi și o pereche de teniși, cu părul ud. Un parfum proaspăt de săpun și mentă îi confirmă faptul că tocmai ieșise de sub duș.

Nu... nu eram sigură că vei veni, spuse ea fără să fie măcar conștientă de ce spunea.

El își afundă mâinile în buzunare.

Și de ce nu? Tocmai ieșeam din baie și mă pregăteam să intru direct în pat când ți-am observat semnalul.

Înclinându-și capul pe o parte, o privi cu curiozitate. Totul este în regulă?

Da... păi... De fapt, nu este. Travis, ți-am spus niște cuvinte oribile aseară la restaurant, și voiam sincer să-mi cer iertare.

Ne-am cam ambalat amândoi, replică el pe un ton cât se poate de blând.

Fără îndoială... Dar tu știi, eu am tendința de a depăși limitele când sunt furioasă.

Dacă ar fi altfel, nu te-aș mai recunoaște.

Zâmbetul care însoți aceste cuvinte însemna limpede că nu era supărat pe ea. Francine îi zâmbi la rândul ei, cu sufletul ușurat parcă de o mare greutate.

Am fost dezamăgiți să nu te vedem astă-seară la cină.

Am fost invitat la Susie și la soțul ei. Sora mea așteaptă un copil și am sărbătorit evenimentul.

Oh, este formidabil! exclamă Francine. Trebuie să fii nebun de bucurie...

Într-adevăr. Și dacă va fi băiat, îl va chema ca pe mine.

Îi zâmbi din nou și un val de căldură străbătu trupul Francinei. Încă demult, cât putea să-și amintească, zâmbetul lui Travis avusese asupra ei acest efect. Trebui să reziste tentației de a sări de gâtul lui ca să-l felicite. În adâncul ei, o voce îi șoptea că era mai bine să nu se aventureze pe acest teren periculos.

Mă bucur atât de mult pentru tine! Zilele trecute, Pappy tocmai spunea că ar cam trebui să ai și tu deja o droaie de copii.

Zâmbetul lui Travis dispăru, lăsând locul unei expresii pe cât de serioase pe atât de intense.

Multă vreme mi-am imaginat că *tu* vei fi cea care-mi va dăruii copii.

Cuvintele acestea le rostise pe un ton aproape solemn, rămânând câteva secunde suspendate între ei.

Nu ți-am ascuns niciodată că această aspirație nu era și a mea, spuse în sfârșit Francine, cu o voce surdă. Tu știai ce era important pentru mine.

Da, dar credeam că este vorba doar despre un vis de copil. Așa cum toate fetițele visează să devină balerine, sau băieții piloți de avioane...

Francine își încrucișă brațele pe piept frisonând ușor. Mai bine schimba subiectul discuției, pentru că evocarea viselor lor ireconciliabile risca să reaprind cearta de ieri.

Pentru când este prevăzută sosirea bebelușului?

Pe la sfârșitul lui martie. Și după câte am înțeles, nu va rămâne singur la părinți, pentru că Susie vrea o familie numeroasă... Cel puțin cinci copii.

Și Margaret?

Deocamdată, ea se concentrează pe școală. Dar cred că și ea își dorește să devină cât de curând mamă.

Tu mai păstrezi chitara din copilărie?

Mda... Dar n-am mai scos-o de multă vreme din dulap.

Îmi plăcea să te aud cântând. Și lui Pappy, de altfel. Erai la fel de bun precum cântăreții de country pe care-i auzi la radio.

Diferența era, Francine, spuse el zâmbind din nou, că n-aveam alte ambiții decât să cânt cântece de leagăn copiilor mei.

Pe Francine o cuprinse un brusc sentiment de culpabilitate. Nu se putea abține să și-l imagineze pe Travis legănând-o pe Wynona și fredonându-i cântece melancolice.

Dacă ar fi rămas la Cooperville ar fi reușit oare să-și clădească o viață comună? Nimic nu era mai puțin sigur, având în vedere tinerețea lor și grelele responsabilități familiale care apăsau atunci pe umerii lui Travis.

Oricum, acum era prea târziu. *Mult prea târziu.*

Trebuie să intru în casă, Travis. Dar voiam neapărat să... închei un pact cu tine pe timpul șederii mele aici.

Înțeleg... Ia spune-mi, știi că în weekendul acesta este un bâlci în apropiere? De ce n-am merge cu toții sâmbătă? Cu siguranță, Wynona se va bucura foarte mult, nu?

Păi... bâigui Francine, care se gândea cu oarecare teamă la perspectiva de a petrece câteva ore în compania lui Travis. Bine... de acord. Oricum, Betty crede că nu va veni prea multă lume la restaurant din cauza serbării, și mi-a dat o zi liberă.

O să vin să vă iau pe la ora unsprezece.

Vom fi gata.

Se pregătea să plece când el îi puse mâna pe braț.

Nu era nicio îndoială, pericolul pe care-l presimțise cu câteva clipe înainte era iminent.

Privirea lui Travis o ardea ca un foc devorator. Când o trase spre el și-i căută buzele, nu opuse nicio rezistență. Se abandona dorinței care o mistuia, atingându-i cu o mână febrilă bustul gol. Cu o voluptate de nedescris, îi simți căldura pielii și fermitatea viguroasă a mușchilor.

Glasul interior încercă s-o avertizeze: „Nu trebuie... Nu face asta...” Dar Francine refuză să-l asculte. De îndată ce se va întoarce la New York, amintirea acestui sărut va acționa asupra ei ca un balsam, ca o susținere în clipele de singurătate și de disperare.

Când mâna lui Travis îi ridică bluza și-i mângâie un sân, Francine gemu fără să vrea. Se cambră ușor spre el, cedând dorinței brutale care-i împingea unul către altul.

Frannie, murmură el cu o voce răgușită, vino... Vino la mine și lasă-mă să te iubesc...

Ea își aminti imediat acea noapte de dragoste în care trupurile și sufletele lor se contopiseră atât de intim. Își dorea cu ardoare să regăsească acea senzație, să-și aline dorința dureroasă care făcea să-i fiarbă sângele în vene. Dar mica voce interioară deveni mai insistentă, și până la urmă rațiunea, sau instinctul de conservare, triumfă.

Travis... șopti ea îndepărtându-se de el. Este o nebunie... îmi pare rău, n-ar fi trebuit să las lucrurile să ajungă atât de departe.

Nu ești singura vinovată, murmură el oftând. Și cred că ai dreptate. Eram gata să facem o mare prostie...

Chiar dacă se simțea ușurată că evitase pericolul, Francine era în mod inexplicabil dezamăgită să-l audă pe Travis resemnându-se atât de repede.

Eu voi pleca peste vreo două săptămâni. N-ar avea niciun rost să facem dragoste.

Bineînțeles, recunosc el cu un zâmbet forțat. Doar că eu mi-aș fi potolit dorința.

Respiră adânc și continuă:

N-o să te mint, Francine. Te doresc cu pasiune. Ne-am simțit atât de bine prima oară... Mă gândeam doar că

ar fi fost plăcut să ne amintim...

La aceste cuvinte, inima Francinei se strânse de durere. Așadar, ceea ce el simțea când îl îmbrățișa și-l săruta era doar o simplă senzație „plăcută”. Pentru ea însă, fusese un sentiment atât de profund, atât de intens...

Niciodată Travis nu înțelesese această profunzime și această intensitate. Și de aceea, în momentul plecării ei, se trezise singură. El n-o iubea îndeajuns încât s-o însoțească, și de atunci nimic nu se schimbase.

Eu plec. Nu vreau ca Wynona să se întrebe unde sunt, în caz că se trezește.

Atunci, ne vedem sâmbătă dimineață.

Francine încuviință din cap și plecă. De data aceasta, el nu mai făcu niciun gest s-o oprească.

Ea se întoarse încet spre casă, cu tot corpul încordat de frustrare, cu inima rănită de această revelație: nu dragostea era cea care-l făcea pe Travis s-o sărute și s-o mângâie, ci simplă dorința de a obține o satisfacție carnală.

Niciodată până acum, în decursul ultimelor zile, nu simțise cu o asemenea forță nevoia de a se întoarce la New York.

Nu-i mai rămânea decât să muncească din răputeri pentru ași realiza visul unei reușite profesionale.

Pentru că, hotărât lucru, celelalte vise muriseră...

Travis o privi îndepărtându-se, și chiar se apropie de casa lui Pappy când Francine începu să escaladeze spalierul pentru a intra în cameră. Multă vreme după ce lumina se stinse, rămase la marginea lanului de porumb, frustrat, tulburat cum arareori mai fusese.

Ar fi vrut s-o urască, așa cum se străduise zadarnic s-o facă în ultimii cinci ani.

Pentru el, nu exista nicio îndoială că Francine îl dorea și ea: respirația-i precipitată, trupul lipit de al lui, săruturile, mâna ei mângâindu-i bustul gol, totul îi dovedea asta.

Ar fi putut cu siguranță să profite de avantajul lui, dar cu ce rezultat?

Se mai înșelase o dată: noaptea lor de dragoste n-o împiedicase să plece.

Dacă o rănise spunându-i că i-ar plăcea să repete experiența agreabilă, a fost pentru a-și menaja urma de orgoliu care-i mai rămăsese. Refuzând să mărturisească unei femei care nu va fi niciodată a lui că o iubește la nebunie, invocase plăcerea simțurilor, simpla dorință trupească...

În vreme ce toată ființa lui era pătrunsă de o adorație pătimasă pe care ar fi vrut să i-o mărturisească în fiecare zi a vieții lui...

Capitolul 7

Sâmbătă dimineată, Francine se trezi mai devreme decât de obicei, și chiar înaintea lui Pappy. După ce pregăti cafeaua, ieși pe verandă cu ceașca în mână și contemplă cerul limpede pe care se desenau umbrele roz ale zorilor. Se anunța o zi minunată.

Se așeză în balansoar și începu să-și soarbă cafeaua legănându-se ușor. N-avea toate motivele să se simtă fericită, în acord cu natura senină care o înconjură? Grație bacșişurilor de la restaurant, perspectiva plecării începea să se concretizeze. Mai era vorba de încă vreo două săptămâni, cel mult.

Și totuși, nu reușea să se bucure.

Ultimele două săptămâni trecuseră relativ bine, în orice caz mult mai bine decât se temuse la sosirea aici. Chiar și relația cu Pappy, deși nu se putea spune că a devenit calduroasă, nu mai resimțea acea răceală și indiferență care o făcuse să sufere atât de mult ani de zile. Desigur, prezența Wynonei contribuia mult la această stare de fapt. Niciodată fetița nu lăsa ca o tăcere apăsătoare între mama și bunicul ei să se prelungească prea mult. Părea să aibă un al șaselea simț care-i permitea să destindă prin râsetele și poznele sale orice atmosferă încârcată. Prima oară când Francine îl auzise pe Pappy amuzându-se, avusese o asemenea surpriză încât fusese cât pe ce să cadă de pe scaun. De unde avea Wynona această putere să atingă și să emoționeze inima

bătrânului? Copil fiind, Francine ar fi dat orice să-i smulgă un cuvânt tandru sau un zâmbet!

Acesta era evident un mister.

La fel cum era și faptul că Travis o dorea atât de mult, dar în adâncul sufletului său nu era capabil s-o iubească...

Scutură din cap pentru a alunga aceste gânduri negre. La ce bun să se cufunde în regrete și întrebări fără răspuns? Se pregătea pentru o zi splendidă, pe care o va petrece într-o companie fermecătoare. De ce să ceară mai mult de la viață?

Scârțâitul ușii o făcu să se întoarcă. Pappy ieșea și el, cu o ceașcă în mână.

Te-ai trezit devreme, spuse el așezându-se în șezlong.

Dimineața asta este prea frumoasă ca să ți-o petreci în pat, nu crezi?

Hmm... mormăi el. Pentru mine, este la fel ca toate celelalte.

Francine preferă să nu se lase afectată de acest ton posac. Între ei se lăsă tăcerea câteva minute, în timp ce își beau cafeaua. În mod ciudat, pentru prima oară nu mai suferea. În decursul ultimelor zile, înțelesese cât de zgârcit era Pappy cu cuvintele. Se exprima doar atunci când avea într-adevăr ceva de spus și nu catadicsea, ca atâția alții, să umple tăcerile cu cuvinte goale.

Pappy... Mi-a spus Travis că ai avut o criză cardiacă după plecarea mea.

Asta ar face mai bine să-și vadă de treburile lui, bombăni bătrânul încruntându-se.

De ce nu mi-ai scris? Întrebă ea scrutându-i chipul. Aveai adresa mea. De ce nu m-ai anunțat?

El o privi cu ochii lui de un albastru-spălăcit, care însă nu-și pierduseră nimic din agerime.

Și ce-ai fi făcut? După câte știu, n-ai o diplomă de doctor.

Francine își mușcă buzele și preferă să nu insiste.

Oricum, continuă Pappy, care părea să regrete asprimea cuvintelor lui, n-a fost prea grav. M-am pus

repede pe picioare.

Ea îi fu recunoscătoare pentru licărirea fugară ce sclipi în ochii lui. Cu siguranță, întotdeauna o considerase o povară, repezind-o de multe ori, copleșind-o cu indiferența lui, dar Francine îl iubea în felul ei. Această revelație, pe care nu și-o formulase niciodată, o surprinse atât de mult încât rămase fără grai câteva clipe. În afară de Wynona, nu-l mai avea decât pe Pappy. În ciuda vechiului antagonism dintre ei, exista totuși o legătură pe care niciunul nici celălalt n-o putea rupe.

Travis ne duce la bâlci astăzi, pe mine și pe Wynona. Nu vrei să vii și tu?

Făcându-i această invitație, avea impresia că, după ani de război mocnit, îi întindea o ramură de măslin.

La bâlci? bombăni el. O adunătură de proști, da, cam așa este la bâlci!

Francine se încruntă. Mai bine ar fi făcut să tacă.

Totuși, continuă el spre surprinderea ei, presupun că puștoaica n-o să-mi dea pace până când n-o să-i promit că o plimb în călușei. Așa că...

Câteva ore mai târziu, se așezau toți trei în mașina lui Travis. Emoționată de perspectiva atâtor distracții, Wynona flecărea întruna. Pappy, așezat împreună cu ea pe bancheta din spate, mormăia un vag răspuns la întrebările cu care-l mitralia.

Eu știu ce-i acela un carusel, îi mărturisi ea cu mândrie. Neam urcat în el în Central Park, nu-i așa, mamă?

Da, draga mea.

Pappy, vii și tu cu mine în carusel? O să-ți găsim un căluț frumos cu o panglică albastră ca ochii tăi.

Francine aruncă o privire fugară spre Travis. Când venise să-i ia de acasă, afișa un zâmbet larg și părea că nu se mai gândește la întâlnirea lor nocturnă. Avea chipul relaxat și fericit, și se bucura evident de ziua frumoasă care se anunța.

Francine se sprijini de spătar și închise ochii câteva secunde. Pappy, Wynona, Travis și ea... împreună. Ca o

adevărată familie. Dacă ar putea măcar să oprească în loc această clipă de fericire, și s-o păstreze apoi pentru totdeauna în inima ei!

Când Travis o luă pe strada principală a orașelului, zăriră imediat vârful roții mari. Prin geamurile coborâte, se infiltra în mașină un miros de floricele de porumb, de hot-dog și de vată de zahăr.

Oh, ce bine o să ne distrăm! exclamă Wynona când coborî din mașină.

Ai face bine să-mi dai mâna dacă vrei să nu te pierzi, spuse Pappy pe un ton sever.

Mamă, sugeră Wynona strecurându-și mâna în cea a străbunicului ei, și tu ar trebui să-l iei pe Travis de mână, ca să nu te pierzi.

Păi... eu...

Excelentă idee! încuviință Travis. Mergem doi câte doi, în felul acesta nu ne vom pierde în mulțime.

Mâna caldă și puternică a lui Travis o prinse imediat pe cea a Francinei, și aceasta avu impresia că, în mod firesc, acolo era locul ei.

Începură prin a se plimba pe aleea principală, privind curioși standurile cu loterie și cu alte jocuri, admirând scenele colorate pe care mici orchestre cântau melodii antrenante. Pe măsură ce înaintau, Pappy și Travis se întâlneau cu persoane cunoscute și se opriră să mai stea de vorbă. Niciodată până acum, Francine nu simțise această căldură a comunității, aceste legături pe care le țeseau între ei oamenii orașelului. Toți o întâmpinară cu bunăvoință, ceea ce o bucură în aceeași măsură pe cât o tulbură. Pe când era copil, mulți dintre ei se purtaseră aspru cu ea! Ce anume determinase oare o asemenea schimbare de atitudine? Erau impresionați cumva de statutul ei de „vedetă a micului ecran”? Doar dacă nu cumva, pur și simplu, intoleranța lor și prejudecățile copilărești dispăruseră odată cu tinerețea lor?

Nu se putu abține să nu-i împărtășească aceste întrebări lui Travis, în timp ce-i priveau pe Pappy și pe Wynona cățarați pe doi căluți de lemn

Oare m-am schimbat eu, sau ei?

Travis zâmbi și-i făcu semn cu mâna Wynonei, care tocmai trecea prin fața lor.

Amândouă, fără îndoială, răspunse el privind-o tandru. Cred că și noi avem partea noastră de vină, Francine. Eram atât de apropiați încât nu lăsam loc între noi nimănui altcuiva. M-am întrebat adesea dacă, fără să vrem, nu-i respingeam noi pe ceilalți, reproșându-le că nu ne iubesc.

Poate ai dreptate, recunosc eu, îngândurată. Mă temeam de prezența sau de amestecul altora. Nu voiam ca ei să strice ceea ce aveam noi.

El dădu din cap, și zâmbetul îi deveni melancolic. Dar rămaseră aici cu discuția, pentru că Pappy și Wynona tocmai se întorseseră.

Mai mergem și în altă parte? întrebă fetița, cu obrajii îmbujorați de emoție.

Mergem! răspunse Travis, luând-o în brațe. Și poate dacă am noroc, aș putea să-ți câștig unul din acei ursuleți enormi de pluș până plecăm.

Francine îi privi pe cei doi îndepărtându-se. Tată și fiică... O cuprinse un profund sentiment de culpabilitate. Dar de ce să lase îndoielile să-i umbrească bucuria acestei frumoase după-amiezi?

* * *

Travis nu-și mai amintea să se fi distrat atât de bine în ultimii ani. Și fără îndoială, nici nu trăise în decursul vieții sale o zi atât de excepțională. Mergând de la un stand la altul, de la un carusel la altul pentru a satisface dorințele Wynonei, o privea pe furiș pe Francine și-i regăsea toate calitățile care, odinioară, îl atrăseseră spre ea. Gata întotdeauna să se simtă ofensată, orgolioasă, puternică și vulnerabilă în același timp, avea o poftă de viață pe care el nu se putea împiedica să i-o invidieze.

Pe măsură ce ziua trecea, chiar și Pappy părea să se relaxeze. Participa la veselia generală, și i se întâmplă ca uneori chiar să izbucnească în râs.

Și înainte de toate, era Wynona.

Cu ochii ei albaștri strălucind de emoție și cu părul ei lung și negru, era portretul în miniatură al mamei sale. De fiecare dată când Travis o privea, o coardă misterioasă îi vibra în inimă. Poate că era acea purtare firească și senină a fetei, și modul ei de a găsi un element pozitiv în orice împrejurare. Ce bucurie trebuie să fi fost să crești un astfel de copil, să redescoperi lumea prin ochii ei!

După-amiaza era pe sfârșite când se adunară cu toții la o masă, pentru o cină anticipată.

Eu, spuse Wynona adresându-se lui Travis, care lua comenzile, aș vrea un hot-dog și o vată de zahăr!

Wynona! obiectă Francine, pare-mi-se că ai mâncat deja trei porții de vată de zahăr. Mai așteaptă până să mai comanzi una.

Dacă aștepți, adăugă Pappy, mă mai dau odată cu tine în carusel. După aceea, împărțim amândoi o vată de zahăr.

Asta-i bună! murmură Francine privindu-i îndepărtându-se.

O fetiță dezlănțuită și un bunic care își descoperise o pasiune pentru carusel... amenințați amândoi de o... supradoză de zahăr!

Pappy pare foarte atașat de micuță, zise Travis, râzând.

Francine își plecă privirea și nu spuse nimic. Când îi văzu chipul întunecându-se ușor, Travis bănuî că se gândea probabil la propria-i copilărie, și nu se putea abține să facă niște comparații dureroase.

Mai devreme sau mai târziu, Frannie, va trebui să recunoști evidența, spuse el cu o voce blândă.

De... despre ce vorbești? întrebă ea privindu-l dintr-odată surprinsă.

El arătă discret spre Pappy și Wynona, care păreau doi complici pe cale să împărtășească un mare secret.

Despre faptul că fiica ta s-a descurcat și a reușit să-i intre în suflet...

Întotdeauna ai avut prostul obicei de a-mi citi gândurile, spuse ea cu un zâmbet trist care-i confirmă lui

Travis că intuise bine. Și mie care-mi era teamă, la început, ca Poppy să nu stăvilească exuberanța naturală a Wynonei! S-a produs exact contrariul! Cine și-ar fi imaginat vreodată că Pappy ar putea fi contaminat de buna dispoziție a cuiva? Nu-mi vine să cred...

Trebuie spus că Wynona este un copil unic în felul ei.

Este adevărat, încuviință Francine, al cărui chip se luminează de dragoste și mândrie. Este viața mea.

„Și tu ești toată viața mea”, fu cât pe ce să spună Travis.

Dar mai bine tăcea. În lumea Francinei, el nu-și avea locul. Și se abținu să rostească vreun cuvânt care ar fi făcut-o să creadă că încerca să-i saboteze proiectele.

Câteva clipe mai târziu, Pappy și Wynona se întoarseră. Travis puse pe masă un platou plin cu mâncare.

O să facem cu siguranță indigestie, spuse el trecând în revistă șirul de hot-dog cu muștar, cartofi prăjiți vizibil îmbibați cu ulei și sticlele de limonadă.

Nu poate să fie mai rău decât în ziua când ați mâncat acea faimoasă tartă cu mere, cu ani în urmă, mormăi Pappy.

Francine și Travis îi aruncară o privire uluită.

...sau ca în ziua când v-ați ascuns în spatele hambarului și ați fumat din tutunul meu într-o foaie de ziar.

De data aceasta, Francine rămase cu gura căscată, în timp ce Travis izbucni în râs.

Și eu care credeam că habar n-aveai! exclamă el.

Ochii lui Pappy se făcură mici și în ei licări o luminiță veselă.

Așa crezi tu! Eu am fost de două ori mai isteț decât ați crezut voi... și, de altfel, așa am rămas.

Începură cu toții să râdă și se înfruptară din mâncare cu o poftă crescută de buna dispoziție generală.

Se făcuse deja târziu când porniră spre casă. Wynona se prăbuși imediat pe bancheta din spate, doborâtă de somn. Cu capul pe genunchii lui Pappy, strângea în brațe ursulețul din pluș violet pe care Travis îl câștigase pentru ea. Pappy părea și el la fel de istovit ca nepoțica lui, și își

lăsă capul pe spate, închizând ochii.

Travis, cu o mână pe volan și cu alta sprijinită de geamul deschis, privea când la drum, când la Francine. Chiar dacă rochia i se șifonase și părul era ciufulit, era absolut adorabilă.

Își imagina că se întorceau toți trei *acasă*... El ar fi învelit-o pe Wynona, ar fi sărutat-o pe frunte, apoi ar fi luat-o în brațe pe Francine și s-ar fi iubit până-n zori...

Ce absurditate! Se încruntă și se strădui să-și concentreze toată atenția la șoseaua deja pustie la ora aceea. Nu cumva devenea masochist? Altfel, de ce ar fi vrut să petreacă o zi întreagă cu Francine, când nu putea să aibă nicio speranță? De ce această înverșunare de a redeschide neîncetat rănila trecutului?

A fost o zi minunată, nu-i așa? spuse Francine trezindu-l din visare.

Da, într-adevăr, o zi minunată.

Nu-mi amintesc să mă mai fi distrat astfel.

Totuși, nu cred că ți-au lipsit ocaziile, la New York, remarcă el, străduindu-se să nu pară prea tăios.

Preț de o clipă, privirile li se întâlneau, și Francine își întoarse imediat capul.

La New York, spuse ea cu o voce puțin îngândurată, ca și cum ar fi ezitat să-i răspundă, nu te distrezi chiar așa cum crezi tu. Ești prea ocupat să te bați pentru a supraviețui.

Așa ți-ai dorit, nu?

Și încă îmi doresc, îi confirmă ea apăsător. Ultimii mei cinci ani n-au prea fost ani de distracții.

Dar ai cunoscut totuși succesul...

Câștigând doar atât cât să pot trăi.

Înainte să continue, se întoarse să se asigure că Pappy și Wynona dormeau și nu puteau s-o audă.

Travis, m-am întors aici pentru că nu mai aveam un ban. Nu știam ce să mai fac și unde să mă duc.

Dar... spuse el surprins. Cărțile poștale pe care i le trimiteai lui Pappy? Din ele reieșea că totul îți mergea de minune!

Francine își plecă privirea și rămase câteva clipe tăcută.

Ai măcar cea mai mică idee cât costă viața la New York? Fără să mai pui la socoteală că, pe lângă cheltuiala zilnică, a trebuit să plătesc o sumă importantă la spital pentru naștere. Și apoi, n-am avut decât aceste două roluri despre care vorbește toată lumea aici... Nu pot spune că este chiar un succes! Dar sunt sigură că se va schimba totul după ce ne vom întoarce. Wynona va putea merge la școală, și eu voi avea mai mult timp disponibil ca să mă prezint la auziții.

Își îndreptă spatele ca pentru a-și dovedi încăpățânarea. Travis îi urmărea fiecare gest.

Voi urmări succesul până când îl voi prinde în plasă. Numai că... sunt zile când acest lucru mi se pare istovitor.

După ce parcă mașina în fața casei lui Pappy, Travis se întoarce și-i privi pe cei doi adormiți. Wynona părea un înger nevinovat, iar Pappy sforăia de mama focului.

Am s-o duc eu pe Wynona, dacă poți să te ocupi de Pappy, spuse el pentru a risipi tristețea ce răzbătuse din ultimele cuvinte ale Francinei.

Dar dacă m-aș ocupa eu de Wynona în timp ce tu să încerci să-l trezești pe Pappy? replică ea zâmbind și întorcându-se spre cei din spate.

Dar Pappy, după un sforăit mai sonor, se trezi singur și-i privi cu niște ochi încă tulburi.

La ce vă uitați așa? N-ați mai văzut un bătrân dormind?

Francine nu-și putu reține râsul, în timp ce Travis coborî din mașină și deschise portiera din spate pentru a o lua pe Wynona în brațe.

Copila se ghemui la pieptul lui când o ridică, și el se simți învăluit de parfumul ei de copil și de aroma de vată de zahăr. Ea se agăță de gâtul lui și se abandona încrezătoare în brațele viguroase care o transportau.

Poți să mi-o dai mie acum, spuse Francine după ce intrară în casă.

Și întinse brațele.

Lasă, răspunse el încet. Spune-mi doar unde s-o pun...

La drept vorbind, nu-și dorea să se despartă atât de repede de dulcea lui povară. Nu-și imaginase niciodată înainte că va simți o asemenea emoție ducând în brațe un copil adormit, a cărui răsuflare caldă îi gâdila gâtul.

Urcă scara în urma Francinei, și intră în camera ei. Cu infinite precauții, o puse pe Wynona pe păturica împodobită cu ursuleți și rățuște. Imediat, ea deschise ochii și-i zâmbi. Zâmbetul acesta îi merse drept la inimă.

Am dormit, unchiule Travis?

Da, răspunse acesta, punându-i degetul pe vârful nasului. Și acum, poți să te culci la loc. Ești în patul tău.

Unde este ursulețul meu? întrebă ea, ridicându-se.

Este jos. O să ți-l aduc.

Poate că, până atunci, ai putea să-ți scoți pantofiorii și șosetele? sugeră Travis îngenunchind lângă patul ei.

Wynona dădu din cap și se execută. Apoi se lăsă să cadă pe pat, căscând prelung.

Ne-am distrat bine, nu?

Da. Cu toții ne-am distrat bine.

Ador bălciurile unde există carusele, mormăi ea în timp ce ochii i se închideau încet-încet.

Și eu.

Și îmi place vata de zahăr...

Și mie, încuviință Travis râzând.

Și te iubesc, unchiule Travis.

Travis nu știu ce să răspundă. Simți doar un nod în gât.

Și eu te iubesc, șopti el până la urmă fetei adormite.

Când Francine intră în cameră aducând ursulețul, el se ridică.

Am cam întârziat, spuse ea cu un zâmbet nesigur.

Puse ursulețul de pluș lângă copil, îi mângâie obrazul și o înveli cu un gest tandru.

Apoi coborâră amândoi în salon, unde Francine își căută din priviri bunicul.

Presupun că Pappy s-a culcat... Îmi amintesc că mă

înnnebunea felul acesta al lui de a dispărea în camera lui fără să spună noapte bună...

Ce vrei, a trăit atâta timp singur...

Francine dădu din cap.

Vrei o ceașcă de cafea?

Nu, mulțumesc. Mai am câteva lucruri de făcut înainte să mă culc.

Dar, mai ales, nu voia să rămână prea mult timp singur cu Francine și să strice această zi minunată printr-o nouă ceartă.

Te conduc.

Francine, întrebă el în timp ce ieșeau din casă și se îndreptau spre mașină, știi cumva cât vei mai sta pe aici?

Chipul ei se crispă instantaneu.

De ce?

Nu-ți face griji, n-am nici cea mai mică intenție să-ți încurc planurile. Este o simplă curiozitate.

Presupun că voi mai sta vreo zece zile, răspunse ea relaxându-se. Aș vrea să fiu acolo în prima săptămână din septembrie, pentru ca Wynona să înceapă grădinița.

Dacă o să fii vreodată acolo în încurcătură... Știi și eu... Să ai cheltuieli neprevăzute, sau să trebuiască să-i cumperi ceva

Wynonei... anunță-mă. Bine?

Propunerea îi scăpă lui Travis fără măcar să se gândească. Îi era insuportabil gândul ca Francine și fica ei să ducă lipsă de ceva. Dar el știa foarte bine că ea, cu mândria ei neîmblânzită, nu va apela niciodată la el.

Ochii Francinei străluciră într-un mod ciudat, ca și cum această ofertă o mișcase profund.

Îți mulțumesc, șopti ea punându-și mâna pe brațul lui.

Rămaseră îndelung nemișcați, privindu-se.

Putea ea oare să bănuiască măcar cât de mult o iubea? Putea să citească în ochii lui dragostea pe care i-o inspira, și pe care i-o inspirase întotdeauna?

Nu era deloc sigur de asta. Francine nu văzuse niciodată decât ceea ce voia ea să vadă. Doar ceea ce avea

nevoie. Și era foarte limpede acum că în clipa aceasta n-avea nevoie să se împovăreze cu dragostea lui.

Pe curând, îi spuse el urcându-se în mașină.

Salutul acesta era cam sec și lipsit de tandrețe, dar se simțea prea încordat ca să spună mai mult.

În timp ce se întorcea în casă, în mintea ei se învâlmășeau gânduri amare. Un singur lucru îi era limpede: trebuia să încerce din toate puterile să renunțe la această iubire. Va pleca în curând de aici, împreună cu Wynona.

Cu Wynona, care se ghemuise încrezătoare la pieptul lui, și care șoptise, doar pentru el, aceste cuvinte simple și devastatoare: „Te iubesc, unchiule Travis”.

100 AUTOR

Capitolul 8

În noaptea aceea, Francine avu același vis.

Ca și data trecută, se făcea că tocmai căzuse cortina, și spectatorii îi scandau numele cu un entuziasm unanim. Ea savura cu plăcere infinită valurile de adorație care năvăleau peste ea. Dar pentru prima oară, interveni o schimbare...

După ce publicul plecă, sala i se păru îngrozitor de goală. Nu se mai auzea nici măcar ecoul strigătelor entuziaste care răsunaseră cu câteva minute mai devreme. Orbită de reflectoare, Francine își punea mâna streășină la ochi pentru a încerca să străpungă întunericul sălii. Nimeni. Rămăsese singură. Absolut singură.

„Frannie...”

Vocea gravă venea din întuneric. Caldă și familiară, îi insufla un curaj reconfortant. Și susținerea pe care această voce i-o oferea era mai durabilă, mai puțin iluzorie decât aclamațiile mulțimii.

Francine rămase trează multă vreme, fără să se miște, străduindu-se să nu aprofundeze prea mult semnificația acestui vis.

Apoi se răsuci pe o parte ca să vadă ceasul deșteptător, și observă cu stupefacție că era deja ora zece!

După ce făcu un duș rapid, coborî scara, în căutarea

Wynonei și a lui Pappy. Un bilețel prins chiar deasupra cafetierei calde încă, o anunța că plecaseră la cumpărături.

Își turnă o ceașcă de cafea și se așează îngândurată la masa din bucătărie. Aseară, când se pregătea să intre în cameră cu ursulețul de pluș, o auzise clar pe fetiță spunându-i lui Travis, aproape adormită: „Te iubesc, unchiule Travis”. La aceste cuvinte, inima îi tresărise și o năpădiseră toate îndoielile. Va avea oare într-o zi certitudinea că luase o hotărâre bună ascunzându-i faptul că Wynona era fiica lui?

Oftă și se ridică să-și spele ceașca în chiuvetă.

În aceeași clipă, auzi în spatele ei niște pași și ușa scârțâi ușor. Travis intră, de parcă gândurile ei îl atrăseseră aici.

Bună dimineța... Unde este Pappy? Ușa de la garaj este deschisă, dar nu i-am văzut mașina.

A plecat în oraș, cu Wynona. Vrei o cafea?

Nu, mulțumesc, am venit cu niște treburi. Mai întâi, vreau să împrumut de la Pappy niște scule. Tractorul meu cam dă rateuri, și n-am tot ce-mi trebuie ca să-l repar...

Nicio problemă, ia tot ce-ți trebuie din magazie.

Mulțumesc. Pe de altă parte, voiam să-ți spun că azi-dimineață m-a sunat Margaret. Va trece după-amiază pe la mine și a insistat să fac un grătar. M-am... m-am gândit că ar fi bine să veniți toți trei. Margaret va fi încântată să te revadă și s-o cunoască pe Wynona.

Francine îl privi și ezită să-i răspundă. În blugii lui decolorați și cu tricoul gri cu care muncea, era cât se poate de seducător. O dâră de praf sau de unsoare îi împodobeau obrazul, și nu făcea decât să-i accentueze și mai mult farmecul masculin indiscutabil.

O să pregătesc faimoasele mele fripturi de vacă, adăugă el, ca și cum acesta ar fi fost un argument decisiv.

Notorietatea fripturilor tale de vacă n-a ajuns încă până la mine, îl tachină Francine.

Închipuie-ți că am câștigat de trei ori premiul întâi cu ele la serbările orașului. Rețeta sosului meu este un secret bine păzit și mi s-au oferit averi ca să-l dezvălui.

Atunci, este imposibil să refuz o propunere atât de îmbietoare! recunosc Francine, abținându-se cu greu să șteargă obrazul lui Travis de urma de unsoare. La ce oră să venim, și ce ar trebui să aduc și eu?

Pe la ora trei, și nu trebuie să aduci nimic. Susie se ocupă de desert, iar eu de restul.

Păi... ce să zic?... pe curând, atunci! spuse ea în timp ce el se îndrepta spre ușă.

Spune-i domnișoarei că pisoii sunt nerăbdători s-o vadă! îi strigă el peste umăr.

Francine rămase în picioare în prag, și-l privi îndepărtându-se spre magazia cu scule. Mergea cu pasul sigur al bărbatului împăcat cu el însuși, care își duce viața așa cum înțelege el. „El, măcar, este fericit”, se gândi ea oarecum mirată. Era fericit că este fermier, că muncește pământul și că duce o viață departe de lume.

Pentru prima oară, își dădu seama de ceva: niciodată Travis nu și-ar fi găsit locul în New York. Chiar, dacă ar fi însoțit-o, cu cinci ani în urmă, inevitabil și-ar fi pierdut sufletul în vârtejul marelui oraș. Locul lui era la Cooperville... Cum putea să-l blameze pentru faptul că-și urmase glasul inimii, că se supusese intuiției lui intime, când ea însăși făcuse același lucru, în ceea ce o privește?

O cuprinse o senzație necunoscută de pace interioară, o ușurare neașteptată, care-i alungă toate amărăciunile și ranchiunele pe care le nutrise în toți acești ani împotriva lui.

Travis ieși din magazie ducând în brațe niște unelte, și se îndepărtă după ce-i făcu un mic semn cu mâna.

Îl iubea.

Îl iubise întotdeauna.

Simți o tresărire, ca și cum un trăsnet i-ar fi căzut la picioare. Trebui să-și recapete cumpătul și se sprijini de tocul ușii.

Până acum, crezuse că sentimentele ei față de Travis se hrăneau doar din amintirile zilelor minunate ale copilăriei lor, și că orice urmă a iubirii lor adolescente dispăruse. Dar nu era așa... Dragostea se trezea în ea cu

atât mai multă violență cu cât crezuse că o alungase părăsind Cooperville.

O lumină orbitoare îi limpezi mintea: nu-și va găsi fericirea căutată cu atâta înverșunare, la New York. Fetița care nu se simțise niciodată iubită nu va găsi niciodată în celebritate și în adorația publicului decât un surrogat de afecțiune. Nimic altceva.

Iată ce semnificație avea visul ei de noaptea trecută. Numai Travis, murmurându-i numele cu vocea lui caldă și iubitoare, ar putea s-o învăluie cu tandrețea de care avea absolută nevoie.

Zgomotul cunoscut al mașinii și scrâșnetul pietrișului o treziră din gânduri. Coborî în curte ca să-i întâmpine.

Mamă, privește ce mi-a cumpărat Pappy! strigă Wynona sărind din mașină.

Făcând pe manechinul în fața Francinei, fetița o puse să-i admire salopeta cea nouă de blugi.

Este la fel cu cea a lui Pappy și a unchiului Travis! exclamă ea cu mândrie.

Exact la fel, încuviință Francine.

Acum, sunt o adevărată fetiță de la țară! continuă Wynona, trecându-și degetele pe sub bretele, așa cum îl văzuse pe străbunicul ei.

M-am gândit că este practică pentru joacă, îi spuse Pappy Francinei. La cât „muncește” ea pe aici...

Era însă evident că nu făcuse această cumpărătură doar pentru aspectul ei practic. Cu siguranță, entuziasmul care se citea pe chipul Wynonei îl copleșea.

Apropo de muncă, reluă el pe un ton serios adresându-se fetiței, te-ai ocupat de iepurași, azi dimineață?

Mă duc acum la ei.

Ia-ți și corcitura asta cu tine! îi strigă el în timp ce ea se îndepărtă în fugă. Cu siguranță, vrea și ea să alerge...

Wynona se opri și o dezlegă pe Belle, care țopăia și lătra veselă. Apoi dispărură amândouă pe cărare.

N-ar trebui să te lași păcălit de fiecare dată când îți cere ceva, spuse Francine în timp ce intrau în casă.

Ea nu mi-a cerut absolut nimic! protestă bătrânul.

Aveam de gând să fac asta de câteva zile.

Apoi o privi oarecum provocator, și continuă:

De altfel, presupun că pot să-i cumpăr orice strănepoatei mele, fără să trebuiască să mă justific.

Bineînțeles că poți, încuviință Francine zâmbind.

Pappy păru să se relaxeze un pic, ca și cum ar fi fost pregătit să înfrunte reproșurile Francinei, pe care aceasta nici nu avea de gând să i le facă. Apoi se așeză și respiră adânc înainte să spună:

Afurisita asta mică! Cred că atunci când va fi mare, va putea obține de la un bărbat orice, și fără niciun efort...

Are talent pentru asta, recunosc Francine pe un ton glumeț. Apropo de bărbați sensibili la farmecele ei, Travis a trecut adineauri pe aici. Ne-a invitat la el la un grătar, după-amiază.

Face grătarele acelea celebre?

Francine dădu din cap, și Pappy schiță un zâmbet.

Splendid! Travis este neîntrecut în prepararea fripturilor de vacă.

Așa mi-a spus și el.

De data aceasta, Pappy chiar zâmbi.

Este un băiat de treabă, Frannie. O femeie nu și-ar putea dori un bărbat mai bun ca el.

Știu, murmură ea, simțind o strângere de inimă. Mai trebuie doar ca femeia respectivă să-și dorească doar ceea ce el îi poate oferi...

Pappy începu atunci s-o scruteze cu ochii lui albaștri, încât se simți stânjenită. Apoi, bătrânul mormăi ceva și se ridică.

Mă duc să mă plimb puțin. N-am suportat niciodată fetele proaste.

Ușa se trânti în urma lui, și Francine rămase ținută locului. Ea, proastă? Ce anume din ceea ce spusese merita acest calificativ tăios? Ar fi oare posibil ca ea să fie fericită cu Travis?

Nu putu să nu-și imagineze această eventualitate. Le oferea oare soarta o a doua șansă? Parcă începea să-și piardă toate reperele, toate certitudinile...

Francine! Dumnezeu, ești exact ca acum cinci ani! Neschimbată! exclamă Margaret îmbrățișând-o.

Din fericire, eu nu pot să spun același lucru despre tine! spuse Francine râzând și îndepărtându-se puțin ca s-o poată privi mai bine pe fată. Ultima oară când te-am văzut, purtai un aparat dentar și aveai o tunsoare catastrofală...

Oh, așa este! recunosc Margaret, care începu să râdă. Uitasem de coafura aceea îngrozitoare...

Apoi se aplecă spre Wynona ca să se prezinte.

Salut, eu sunt Margaret, surioara lui Travis.

Nu pari atât de mică, remarcă Wynona cu o sclipire poznașă în ochi.

Când o să terminați sporovăiala, interveni Pappy pe un ton prefăcut ursuz, poate că ne și așezăm undeva.

Margaret izbucni în râs și, spre surprinderea Francinei, îl sărută pe Pappy pe amândoi obraji.

Vino, Pappy. Ți-am așezat fotoliu tău preferat pe peluză.

Strecurându-și brațul pe sub cel al bătrânului, îl conduse după ce-i făcu cu ochiul Francinei.

Aceasta îi urmă împreună cu Wynona și se îndreptară cu toții spre peluza din spatele casei, unde Travis, în salopetă, cu un șorț mare legat la brâu, începuse deja să muncească la grătar. Le zâmbi și le făcu un semn de salut cu cleștele pe care-l ținea în mână.

Unchiule Travis, privește ce salopetă am! Este la fel cu a ta.

Wynona alergă spre el și Pappy o urmă, trăgându-și fotoliul mai aproape de grătar.

Este o scumpete! remarcă Margaret zâmbindu-i Francinei.

Mulțumesc, răspunse aceasta, radioasă. La drept vorbind, cred că eu nu sunt prea obiectivă... Dar tu, ce mai faci, se pare că intri la universitate?

Da. Încep abia peste două săptămâni, dar stau acolo de mai bine de o lună. Cum am preferat să împart un apartament cu o prietenă decât să locuiesc în campus, a trebuit să-mi găsesc o slujbă ca să-mi pot plăti chiria.

Pari mulțumită de viața ta, nu?

Absolut. Chiar dacă Travis și Susie încă îmi lipsesc. Noroc că nu sunt prea departe, și programul îmi permite să vin acasă cel puțin de două ori pe lună.

Este adevărat că uneori este greu să fii departe de casă, murmură Francine, care își amintea prea bine sentimentul de abandonare pe care-l avea uneori.

Cel mai de compătimit este totuși Travis... El nu spune nimic, dar eu bănuiesc că suferă de sindromul „cuibului gol”, de când pușorii lui au zburat.

Ce te face să spui asta? întrebă Francine, curioasă.

Oh... nu știu, am așa o intuiție. Uneori, când îi telefonez, mi se pare un pic dezorientat și singur. Dacă și-ar găsi măcar o nevastă cumsecade care să-i umple casa asta veche cu copii! Știi...

Înainte să continue, luă mâna Francinei cu un gest afectuos.

...a fost o vreme când credeam că acea femeie vei fi tu... Adeseori mă mângâiam cu gândul că îmi vei fi cumnată.

Francine simți un nod în gât. Dar sosirea lui Susie și a soțului ei, exclamațiile de bucurie și îmbrățișările opriră discuția aici.

După-amiaza trecu foarte repede, în ritmul râsetelor și evocării amintirilor amuzante sau duioase a poveștilor din copilăria lor comună. Francine fu nu numai surprinsă de farmecul și de amabilitatea celor două surori ale lui Travis, dar mai ales de dragostea și de respectul pe care i-l arătau în mod evident.

Propria ei viață ar fi fost altfel dacă ar fi fost înconjurată de rude iubitoare, de frați și surori... Dacă ar fi fost așa, oare ce ar fi ales? Îl invidia pe Travis că își clădise o astfel de familie, în vreme ce ea ducea o luptă absurdă pentru a atinge o glorie iluzorie...

Așezată singură pe o bancă, în timp ce toți în afară de Susie se lansaseră într-o partidă de crochet, se cufundă în gânduri. Travis n-o iubise îndeajuns încât s-o urmeze sau... s-o împiedice să plece. Dar dacă ar rămâne aici

destul de multă vreme, ar putea oare spera că dragostea lui va crește? S-ar gândi el oare la eventualitatea de a-și petrece restul vieții cu ea?

Când se întunecă de-a binelea, jucătorii abandonară partida și se adunară cu toții în jurul mesei, pentru a gusta înghețata și prăjiturile de casă.

Este *foarte* delicioasă, spuse Wynona întinzând cupa. Pot să mai primesc o porție?

Nicio problemă, răspunse Travis, punându-i din belșug înghețată.

Fetița, cu cupa în mână, se duse apoi și se cățăără pe genunchii lui, ca și cum, pentru ea, ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Francine simți o durere în suflet văzând legătura din ce în ce mai puternică, din ce în ce mai tandră care se țesea între tată și fiică. Oare legătura de sânge era în stare să-i împingă unul către altul fără știrea lor?

Dacă vrei ca seara să fie într-adevăr perfectă, îi spuse Susie fratelui său, trebuie să iei chitara să ne cânti ceva.

Nu cred că este cazul, protestă Travis.

Oh, te rog, unchiule Travis! îl imploră Wynona, evident încântată de această idee. Pot să cânt și eu, dacă vrei. O să cântăm împreună...

Nu pot să-ți refuz nimic, domnișoară, răspunse el zâmbindu-i tandru.

Și imediat o puse jos de pe genunchi și plecă să-și ia chitara.

Când se întoarse, Wynona, abandonându-și înghețata, se așeză la picioarele lui și-l privi cu atenție acordându-și chitara. Apoi, pe măsură ce melodia caldă și melancolică începu să se reverse, își puse capul pe genunchiul lui și-l contempla cu nespusă adorație.

Francine se lăsă pe speteaza fotoliului său, pradă unei puternice emoții.

Vocea gravă și armonioasă a lui Travis părea să fie un ecou al vieții stabile și încrezătoare pe care o ducea. O viață cu care părea să intre și ea în rezonanță, foarte îndepărtată de acea glorie efemeră a cărei umbră o

urmărise timp de cinci ani.

Pe la ora zece seara, când Margaret dădu semnalul de plecare, hotărârea ei era luată: înainte de miezul nopții, îi va dezvălui lui Travis sentimentele ei. Era datorare să nu mai mintă, să nu se mai mintă nici pe ea, să nu-l mai mintă nici pe el. Atunci, va vedea dacă destinul le acorda într-adevăr o a doua șansă de a-și găsi fericirea împreună.

Susie și soțul ei îi sărutară afectuos pe toți și plecară. Travis dispăru în casă și reapăru cu o tavă pe care erau cești de cafea și cupe de înghețată.

Cred că fetița și-a făcut plinul, și cu înghețată și cu joaca, îi spuse Pappy Francinei arătându-i-o pe cea mică luptându-se cu somnul.

Te-ai supăra dacă te-aș ruga s-o duci acasă? Eu o să-l ajut pe Travis să facă puțină ordine, și mă întorc apoi pe jos.

Pappy o privi câteva clipe în tăcere, la fel cum o privise și dimineată când trântise ușa.

Era și timpul... bombăni el până la urmă. Era timpul ca bărbatul ăsta să știe că are o fiică...

Francine rămase cu gura căscată, complet uluită.

Eu nu sunt chiar nebunul acela bătrân pe care-l crezi tu, continuă Pappy scuturând din cap. Începusem să mă întreb cât timp vei mai aștepta până să-i spui.

Apoi îi întoarse spatele și o strigă pe Wynona.

Incapabilă să facă vreo mișcare, ținută locului, Francine urmări cu privirea pierdută luminile din spate ale mașinii care se îndepărta.

Așadar, Pappy știa. Nu se lăsase păcălit de minciunile ei pentru a ascunde vârsta exactă a Wynonei.

Din bucătărie ajunse până la ea un fluierat vesel, însoțit de zgomotul veselei puse la spălat și a apei curgând în chiuvetă.

O cuprinse spaima când se gândi la mărturisirea pe care urma s-o facă și care nu mai putea fi amânată. Cum va primi Travis această mărturisire? Încercă să-și imagineze reacția lui, dar degeaba. Oricum, nu mai era posibil să dea înapoi. Venise momentul să afle dacă viitorul

ei era sau nu la Cooperville, alături de el.

Respiră adânc, apăsă pe clanță și intră în bucătărie.

Capitolul 9

Cu mâinile cufundate în apa spumoasă, Travis fluiera vesel. Efervescenta și animația acestei după-amiezi îl copleșiseră, făcându-l să uite pe moment că după plecarea Margarettei și a lui Susie, singurătatea era uneori greu de suportat.

Când se deschise ușa, întoarse capul și îi zâmbi Francinei.

Unde sunt ceilalți?

Au plecat. Pappy a dus-o pe Wynona, care era istovită, să se culce. M-am gândit că aş putea să-ți dau o mână de ajutor să faci ordine, pentru că de gătit te-ai ocupat tu.

Ce veste bună! Nu pot să sufăr să curăț farfuriile și să le pun în mașina de spălat.

Se șterse pe mâini, îi puse un burete în mână și, după ce se așeză la masa din bucătărie, îi arătă chiuveta plină de vase.

Mă așteptam totuși la un pic de rezistență din partea ta! spuse Francine râzând.

Rezistență la o asemenea propunere? Dimpotrivă, profit de ocazie! Nu se întâmplă în fiecare zi să am un asemenea noroc...

În timp ce Francine se puse pe treabă, el își întinse picioarele și își încrucișă gleznel.

A fost o zi minunată, nu-i așa? spuse el întrebându-se dacă și ea apreciasse, la fel ca el, aceste momente magice atât de repede trecute.

Da. Am petrecut clipe minunate...

Vrei o cafea, Francine? Așa, ca să mă ierți că te-am pus să speli vasele...

Își dorea cu ardoare ca ea să mai rămână câteva clipe, să se așeze amândoi în fața unor cești aburinde, pentru ca iluzia să se mai prelungească.

Da, cu plăcere.

Francine avu timp să pună vasele în mașina de spălat

și imediat se auzi și fluieratul simpatic al cafetierei.

De ce să nu mergem s-o bem afară? sugeră Travis. Este o noapte atât de frumoasă...

Îleși înaintea ei și-i făcu semn să se așeze pe balansoarul de pe verandă, alături de el. Când îi simți căldura coapsei și când parfumul discret al părului ei îl învălui, trebui să se lupte cu o dorință atât de intensă, încât aproape i se tăie răsuflarea.

Eu cred că stelele strălucesc mai puternic pe cerul din Nebraska decât oriunde altundeva, șopti ea dându-și capul pe spate.

Îți amintești, când eram copii credeam că licuricii sunt stele căzute din cer.

Ia te uită, uitasem asta... Știi, la New York se văd arareori stelele, din cauza celorlalte lumini și a poluării.

„Rămâi aici, o imploră inima lui Travis. Aici, unde stelele strălucesc întotdeauna. Rămâi aici, și împarte-ți viața cu mine”. Dar își mușcă limba ca să nu rostească aceste cuvinte cu voce tare, sorbi o gură de cafea, și tăcu. La ce bun să-și dezvăluie sentimentele? Asta n-ar schimba nimic, și n-ar face decât să rupă vraja acestei clipe privilegiate.

Își trecu un braț după umerii ei, și ea își puse capul pe umărul lui, așa cum făcuse de sute de ori, cu multă vreme în urmă, într-un gest care n-avea altă semnificație decât o profundă și sinceră prietenie.

Margaret și Susie sunt formidabile, Travis. Te-ai descurcat de minune cu ele.

Singura mea durere este că mama nu mai este aici să le vadă, răspunse el cu un zâmbet trist. Ar fi atât de mândră... Și mama ta ar fi mândră de tine, pentru ceea ce ai devenit.

Știi, eu nu-mi amintesc prea bine de părinții mei, și îmi pare rău, murmură ea. Într-o vreme, eram disperată că simțeam cum imaginea lor se estompează cu fiecare zi mai mult în mintea mea. Și apoi, după ce am mai crescut, aproape eram fericită că nu mi-i mai aminteam, pentru că eram foarte supărată pe ei.

Erai supărată pe ei? Întrebă Travis, surprins.

M-au trădat și m-au abandonat. Așa simțeam eu lucrurile, oricât de stupid ar putea să pară. Eram supărată pe ei nu numai pentru că dispăruseră, dar și pentru că mă lăsaseră în mâinile unui om incapabil să mă iubească.

Tăcu vreo câteva clipe, apoi continuă.

Pappy nu mi-a vorbit niciodată despre ei. Tot timpul cât am stat cu el, numele lor n-a fost rostit nici măcar o dată.

Travis preferă s-o lase să continue fără să intervină, ghicind că avea nevoie să se elibereze de această povară. Era de asemenea surprins de lumina pe care aceste confidențe o arunca asupra personalității ei: niciodată, în decursul anilor lor de prietenie sinceră, Francine nu-i vorbise despre părinții ei. Și el se străduise să-i respecte această tăcere.

Îmi amintesc amănunte, cum ar fi parfumul preferat al mamei, și răcoarea mâinii ei pe fruntea mea. Și de asemenea, de râsul tatălui meu, un râs zgomotos și comunicativ pe care-l adoram.

Își îndreptă spatele și-și cufundă privirea în cea a lui Travis. O emoție pe care el nu știa cum s-o definească umbrea ochii Francinei. Era oare nesiguranță? Teamă?

Frannie, ce este?

Ea bău o ultimă gură de cafea și puse ceașca jos.

Rămâi întotdeauna cu un gol în suflet atunci când crești fără părinți, nu-i așa?

Da, dar trebuie să lupți din toate puterile ca să nu te lași copleșit, răspunse el, gândindu-se la golul lăsat de decesul propriilor lui părinți. Și știi bine că nu putem face nimic împotriva morții.

Există ceva mai teribil chiar decât moartea... Este îndepărtarea unui părinte de copilul lui, atunci când nu știe unul de existența celuilalt...

În fața întorsăturii ciudate și neașteptate pe care o lua discuția, Travis nu-și putu reține un sentiment de stânjeneală.

Francine, unde vrei să ajungi?

Ea se ridică brusc și, întoarsă cu spatele spre el, își sprijini mâinile de balustradă. Starea ei de crispare și tensiunea care părea să-i fi cuprins tot corpul, nu făcu decât să crească neliniștea lui Travis.

Spune-mi, Francine... Ce s-a întâmplat?

Ea se întoarce brusc. Privirea ei, în loc să se îndrepte spre ochii lui, rămase fixată cu obstinație undeva deasupra capului său.

Wynona este fiica ta, Travis.

El avu impresia că aceste cuvinte țâșnesc din adâncul unui vis, și-i trebuiă câteva secunde să le considere realitate.

Wynona, fiica lui?

Ce joc absurd juca Francine, în această clipă?

Ce... ce vrei să spui? Întrebă el cu o voce care i se păru neplăcut de aspră și de încordată.

Ea nu are trei ani, ci patru. A fost concepută în noaptea plecării mele. Este fiica ta.

O bucurie sălbatică și de nestăpânit îl cuprinse pe Travis. Domnișoara... Fiica lui, fetița lui! Nu era de mirare că simțise o asemenea atracție spre ea, încât se gândise cu durere la perspectiva plecării ei apropiate!

Dar bucuria îi fu imediat ștearsă de furie.

O furie teribilă la gândul că pierduse iremediabil primii ani ai fiicei sale. De fapt, nu pierduse el anii, ci Francine *furase* copilăria Wynonei.

Se ridică și veni în fața ei cu un aer amenințător.

Cum ai putut... să nu-mi spui nimic atâția ani?

Pe chipul Francinei se întipări o cumplită suferință. Cu un gest de implorare, întinse brațele spre Travis.

Travis, eram deja la New York când mi-am dat seama că sunt însărcinată.

De ce nu mi-ai telefonat? strigă el. Sau să-mi fi scris? Aveam tot dreptul să știu!

Speriată de această izbucnire de violență, ea schiță o mișcare de retragere.

Știu... știu, Travis. Aveai dreptul să știi. Dar în momentul acela aveam mai multe motive care mă

împiedicau să...

Dă-mi *un singur* motiv valabil!

Din nou, privirea Francinei o evită pe a lui.

Tu ai fost întotdeauna un om cu principii, Travis. Știam că ai fi insistat să ne căsătorim. Dar te ocupai deja de mama ta bolnavă și de cele două surori... Nu mai aveai nevoie de o nouă responsabilitate, de două poveri în plus.

Și știai că aș fi insistat să te întorci! adăugă el cu amărăciune. Ar fi trebuit să renunți la visele tale de glorie.

Ea dădu din cap încet, incapabilă să nege.

Poate că și asta contat, într-adevăr... Dar astăzi, nu mai sunt sigură de nimic.

Trecură câteva minute bune în care nu mai scoaseră un cuvânt. Francine rămăsese sprijinită de balustradă, descurajată și răvășită. Cât despre Travis, acesta era împărțit între clocotul furiei lui și un intens sentiment de satisfacție.

Travis, îmi pare rău, șopti Francine, punându-i o mână pe braț.

Îți pare rău? zise el evitând atingerea ei. Ai idee de ce m-ai lipsit? N-am ținut-o în brațe când s-a născut, nu i-am văzut primii pași... Toate momentele prețioase ale copilăriei ei sunt iremediabil pierdute pentru mine!

Francine își stăpâni cu greu plânsul, dar lacrimi de disperare îi încețoșară ochii.

Am încercat să fac ce este mai bine pentru toată lumea... pentru că te iubeam.

Un râs aspru și aproape sarcastic izbucni de pe buzele lui Travis.

Mă iubeai? Francine, tu habar n-ai ce înseamnă acest cuvânt! Ai trăit ani de zile alături de mine, m-ai ascultat nopți întregi vorbindu-ți despre familia pe care voiam s-o întemeiez, despre copiii pe care-i voi avea, și ai putut să faci totuși una ca asta?

Emoția îl împiedică vreo câteva secunde să continue.

Ai păstrat doar pentru tine timp de cinci ani tot ceea ce eu visasem! Asta nu seamănă a dragoste, Francine... Și nu știu dacă voi putea să te iert într-o zi.

Îmi pare rău, repetă ea aproape șoptit.

Se pregătea să mai adauge ceva, dar preferă să se îndepărteze și să se piardă în noapte.

* * *

Așezată în întuneric, în fața ferestrei camerei sale, Francine își reproșa că vorbise. Lacrimile îi inundau acum obrazii și nici măcar nu se gândea să le mai șteargă.

„Și nu știu dacă voi putea să te iert într-o zi...”

Ecoul ultimelor cuvinte ale lui Travis îi răsunau încă în urechi, și inima i se strânse de durere. Când se gândea că sperase ca în această noapte să șteargă definitiv ranchiunile lor din trecut și să-și clădească un viitor comun!

Acum trebuia să ia o hotărâre: să rămână în Cooperville și să înfrunte resentimentele lui Travis, sau să se întoarcă la New York și să-și încerce norocul încă o dată?

Când primele raze de soare străpunseră orizontul, hotărârea ei era luată. *Nimic* n-o mai reținea aici. Nici Travis, nici Pappy. Cel puțin, la New York putea să spere că va începe o viață nouă, eliberată de visele irealizabile cu care s-ar fi luptat aici, în Cooperville.

Firește, interesul ei financiar i-ar fi cerut să mai rămână câteva zile pentru a-și mai rotunji micile economii. Dar asta însemna să se expună iarăși șovăielilor și îndoielilor care i-ar fi zdruncinat fermitatea deciziei. Mai bine să nu mai aștepte și să plece chiar mâine dimineață. Avea deci o zi la dispoziție să-și facă bagajele, și perspectiva unei nopți mai odihnitoare înainte să plece la drum.

Coborî în bucătărie să-și facă o cafea, și ieși cu ceașca în mână pe verandă, pentru a se bucura de ultimul răsărit de soare din Nebraska.

În timp ce primele raze înroșeau cerul, gânduri dureroase îi chinuiau mintea, și se simțea copleșită de regrete amare. Își dădea seama abia acum cât de mult se lăsase dominată de egoism... și de teamă. Teamă ca Travis să nu i-o ia pe Wynona, teama de a rămâne fără acest copil

pe care-l iubise din clipa în care se născuse, cu o dragoste necondiționată.

Nu-și dăduse seama că, ținând-o pe Wynona departe de Travis, o lipsise pe aceasta de o relație fundamentală cu tatăl ei. Cu un egoism care astăzi i se părea aberant, refuzase să-și împartă fetița cu altcineva... de teama de a pierde o părticică din dragostea ei.

„Este cam ușor să te scuzi atunci când este prea târziu ca să repari greșelile”, constată ea cu amărăciune. Dar poate ar fi putut, chiar dacă nu putea schimba iremediabilul, să încerce să micșoreze consecințele, și să-i dea lui Travis drepturile care i se cuveneau în privința Wynonei. De îndată ce va ajunge la New York, îi va scrie și se vor înțelege în privința unui mod de custodie, așa cum fac cuplurile divorțate. Aveau doar amândoi un rol de jucat în viața fetiței.

Când se întoarse în bucătărie, fu surprinsă să-l găsească pe Pappy.

Nu te-am auzit când te-ai trezit, spuse ea spălându-și ceașca în chiuvetă.

M-am trezit de mult; n-am dormit prea bine.

Parcă ar fi epidemie de insomnii, mormăi ea.

Când se întoarse, Pappy i se păru atât de tras la față, atât de obosit, încât ezită să-i vorbească. Dar trebuia totuși să-l anunțe asupra intențiilor sale.

Wynona și cu mine plecăm mâine dimineață.

De ce? întrebă el surprins.

Este timpul să ne întoarcem la viața noastră obișnuită.

Ai vorbit cu Travis... despre fetiță?

Da, se limită ea să răspundă.

Sprâncenele stufoase ale lui Pappy se încruntară până când formară o singură linie amenințătoare. Își puse ceașca de cafea pe masă, și-și frecă pieptul ascunzându-și o grimasă.

Și el te lasă s-o iei cu tine?

N-are de ales! exclamă Francine, care se simți brusc iritată că se află în postura de acuzată. Este fiica *mea*, și

am dreptul s-o duc unde vreau!

Travis este totuși tatăl ei.

Și chiar am de gând să fac niște demersuri pentru ca el să poată s-o vadă. Wynona va reveni cu regularitate aici.

În timp că bătrânul se ridică greoi și se apropie de chiuvetă ca să-și ia un pahar cu apă, Francine se lupta să scape de nodul din gât care o împiedica să respire. Ce naiba i se întâmplase? De ce avea această dorință nestăpânită de a plânge? Era totuși hotărârea cea mai rezonabilă, singura care se impunea în aceste circumstanțe. Fără îndoială, resimțea oboseala unei nopți albe și a tuturor emoțiilor acumulate.

Când Pappy se întoarce și-i aruncă o privire plină de tristețe, i se frânse inima.

Wynona n-o să vrea să plece.

Este doar un copil, o să-i treacă.

Merită mai mult de atât, spuse Pappy punând cu un gest sec paharul pe masă. Nu este o viață potrivită pentru un copil să trăiască într-un oraș mare și zgomotos, printre betoane și praf.

O mulțime de copii trăiesc fără probleme în New York, protestă Francine cu o iritare crescândă. Nu este cazul să complici și mai mult lucrurile. Nu pot să rămân aici... *Nu pot să fiu fericită aici...*

Pappy nu reacționează la aceste ultime cuvinte rostite răspicat, cu o energie aproape disperată. Tăcu, așa cum făcea odinioară. Și această tăcere care parcă se dilata, această tăcere pe care o suportase cu stoicism ani de zile, sfârși de data asta prin a deveni insuportabilă. Simți o sfâșiere în piept.

Știi foarte bine că nu mă vrei aici, spuse ea cu o voce pe care lacrimile abia reținute o făceau să tremure. Și mă mir și acum că ai reușit s-o iubești pe Wynona, când pe mine nu m-ai putut iubi niciodată...

Nu încerca să-mi ghicești sentimentele, te rog.

Nu le ghicesc! strigă Francine, pe care amărăciunea și durerea o sufocau. Le cunosc prea bine! Am trăit cu tăcerile tale, cu indiferența ta. Mi-am petrecut fiecare zi

din viață spunându-mi că nu mă iubești, și nu puteam să plec nicăieri, nu mai aveam pe nimeni, nimeni nu mă voia!

Lacrimi fierbinți i se rostogoliră acum pe obraji, pe măsură ce toate rănilor copilăriei se redeschideau.

Francine...

Ea făcu un semn cu mâna, refuzând să asculte cuvinte de consolare care oricum nu veneau din inimă.

Vom pleca mâine dimineață și nimic din ceea ce ai putea să-mi spui nu va schimba ceva.

Fără să-i mai aștepte răspunsul, ieși repede din bucătărie. Ușa se trânti sec în urma ei și începu să alerge spre lanul de porumb.

Ajunsa la adăpostul tulpinilor înalte, se lăsă pe pământ, plângând în hohote. Toate lacrimile pe care se abținuse să le verse, în copilărie sau adolescență, rupeau acum digurile pe care și le construisese. Plânse pentru accidentul de mașină, pentru moartea părinților ei, pentru indiferența și lipsa de iubire a bunicului său. Și pentru femeia care devenise, acea femeie care se vedea și astăzi respinsă de toți.

Pentru prima oară în viața ei, se simțea golită de orice căldură și vitalitate. Până acum, *visurile* ei o susținuseră să treacă peste toate încercările și dificultățile. Nu numai că ele nu mai existau, dar n-avea nimic în locul lor.

Nu-și dădu seama cât timp dură această criză de plâns. Când în sfârșit izvorul secă, își șterse ochii, căutând în adâncul ființei ei puterea de a se ridica și de a se gândi la o viață nouă.

Se ridică încet și se întoarse spre casă. Abia ajunse la mijlocul drumului când o zări pe Wynona în prag, îmbrăcată doar în pijama.

Mamă! Vino repede! Pappy doarme pe jos în bucătărie, și nu vrea să se trezească...

O panică teribilă o țintui locului când își aminti că în dimineața aceea el își pusese mâna pe piept și se frecase ușor. Apoi începu să alerge cât putu de repede și năvăli gâfâind în bucătărie.

Întins pe jos, cu fața pământie, Pappy zăcea nemișcat.

Pappy! strigă ea lăsându-se să cadă lângă el.

Mamă... bâigui Wynona cu o voce speriată.

O să fie bine, draga mea, zise Francine străduindu-se să descheie gulerul cămășii lui Pappy. O să-l chem pe unchiul Travis, și el va veni imediat să ne ajute.

Trebui să formeze de două ori numărul pe care nu-l nimerea. Și în timp ce soneria telefonului răsuna la Travis, se ruga Cerului ca bătrânul să nu fie victima altercațiilor lor.

Capitolul 10

Travis ajunsese cu sufletul la gură în sala de așteptare a spitalului unde-l aștepta Francine, și se așeză lângă ea.

Am anunțat-o și pe Susie, spuse el. Va veni s-o ia pe Wynona.

Dând din cap, Francine își privi fiica așezată pe jos, tot în pijama, răsfoind o revistă pentru copii.

De ce nu vine nimeni să ne dea vreo informație? întrebă ea cu o voce încordată și îngrijorată. De ce trebuie să treacă atâta timp până să aflăm ceva?

Incapabilă să rămână așezată, se ridică și începu să se plimbe prin încăpere. I se părea că trecuse o veșnicie de când Pappy fusese internat în urgență.

Probabil că așteaptă rezultatul analizelor. N-o să mai dureze mult, cu siguranță.

Wynona închise revista și se întoarse spre mama ei.

Mamă, Pappy o să se facă bine?

Francine își luă în brațe fetița care, asemenea unui pui de maimuțică, își încolăci picioarele pe mijlocul ei.

Firește, sunt sigură că își va reveni foarte repede, minți ea cu o tărie pe care era departe s-o simtă!

Vrei să-mi citești ceva? întrebă fetița după ce coborî din brațele mamei sale, și-i întinse revista lui Travis.

Bineînțeles, vino lângă mine.

În timp ce Travis îi comenta pozele colorate din revistă, Francine își reluă plimbarea prin sala de așteptare. Se simțea atât de îngrijorată și de vinovată,

încât aproape se sufoca. Dacă Pappy va muri fără ca ea să-i poată spune cât de mult îl iubește, nu și-o va ierta niciodată.

Când doctorul Carterson intră în sală, ea se opri brusc, și avu impresia că va leșina. Travis se ridică și el imediat și o prinse de cot, ca pentru a o susține în eventualitatea unei vești proaste. În ciuda certurilor dintre ei, afecțiunea comună pentru Pappy îi apropia, și Francine se simți un pic mai în siguranță.

Deocamdată se odihnește, spuse doctorul

Francine oftă ușurată și trebui să se sprijine de Travis pentru că i se muiaseră picioarele.

Totuși, continuă doctorul, nu este încă în afara pericolului. A avut un mic atac de cord, datorat astupării unei artere coronare. Mai avem de lucru cu el pentru a evita ca, pentru o vreme, accidentul să se mai producă.

Vă gândiți la o angioplastie? întrebă Travis.

Exact, confirmă doctorul Carterson. Este o operație destul de curentă, și în principiu nu sunt complicații. Cu atât mai mult cu cât pacientul este, în afară de această problemă, într-o excelentă condiție fizică.

Când vă gândiți să-l operați? întrebă Francine.

Imediat, dar... vrea să vă vadă înainte de intervenție.

Du-te, spuse Travis, îndemnând-o pe Francine. Rămân eu cu Wynona.

Ea îi zâmbi recunoscătoare, și-l urmă pe doctor până în secția de terapie intensivă.

În patul uriaș, Pappy părea aproape mic. Legat la o mulțime de aparate, îi aruncă o privire furibundă când o văzu intrând.

Poți să mori de rușine într-un asemenea loc...

Chiar dacă era slăbit, vocea lui își păstra inflexiunile ursuze, ceea ce o liniști oarecum pe Francine.

M-au obligat să-mi pun un fel de cămașă de noapte deschisă la spate! continuă el

Pappy, ce ne-ai mai speriat!

Tocmai pentru asta te-am chemat, să te vad înainte să mă ducă în sălile lor diabolice. Nu vreau să crezi în

niciun caz că ai fi de vină cumva. Nu m-a trântit pe mine la pământ acea ciorovăială... Am trecut eu și prin altele.

Francine închise ochii, mulțumind Cerului că află chiar din gura lui Pappy că n-o considera vinovată.

Mulțumesc, murmură ea punându-i mâna pe braț.

O infirmieră intră, zâmbindu-le amabil.

Suntem gata pentru mica intervenție? Întrebă ea pe un ton jovial.

„Suntem”? Doar n-au de gând să te măcelărească și pe tine? remarcă Pappy, iritat.

Nimeni nu vă va „măcelări” răspunse infirmiera fără să-și piardă amabilitatea. N-o să aveți „dreptul” nici măcar la o anestezie generală.

Se întoarse apoi spre Francine.

Totul va fi bine, nu vă fie teamă. Doctorul va veni să vă vadă imediat după operație.

Haide, du-te, zise Pappy. Ieși de aici ca să terminăm cât mai repede. Și... sărut-o pe fetiță din partea mea.

Când Francine se întoarse în sala de așteptare, Susie li se alăturase lui Travis și Wynonei.

Se pare că totul este cât se poate de bine, îi anunță ea. Cel puțin, este la fel de arțăgos ca de obicei, ceea ce este mai degrabă un semn bun, și m-a rugat s-o pup pe Wynona din partea lui.

Ce-ai zice să vii la mine și să facem prăjituri? o întrebă Susie pe fetiță, luând-o de mână.

Aceasta se întoarse spre mama sa, cu o privire întrebătoare.

Cred că este o idee bună, răspunse Francine. Va fi oricum mult mai amuzant decât să ne învărtim cu toții pe aici toată ziua.

Da, dar sunt în pijama! protestă micuța, ca și cum această ținută era total incompatibilă cu făcutul prăjiturilor.

Ei bine, vom trece pe la tine pe acasă și-ți vei pune o ținută potrivită.

Ar merge o salopetă?

O salopetă se potrivește în orice împrejurare, o

asigură Travis, zâmbindu-i tandru.

Îți mulțumesc, spuse Francine însoțind-o pe Susie spre ieșire. Altfel, ziua i s-ar fi părut interminabilă aici.

Sunt încântată s-o iau la mine. Și de altfel, de ce n-ar rămâne și peste noapte? Poate că vei dori să rămâi cu Pappy.

Dar... răspunse Francine cu ezitare. Ești sigură că nu te deranjează?

Să mă deranjeze? Dimpotrivă!

După ce-i dădu câteva instrucțiuni Wynonei, se întoarse în sala de așteptare, lângă Travis, și rămaseră tăcuți unul lângă altul. Până la urmă, Francine luă o revistă pe care o răsfoi distrată, incapabilă să se concentreze asupra vreunui articol. Gândurile ei erau ocupate doar de operația în curs și... de apropierea prea mare de Travis.

Închise revista și se întoarse spre el.

N-am de gând s-o țin departe de tine, spuse ea încet.

Dacă ai face-o, aș folosi toate mijloacele legale împotriva ta.

Nu va fi nevoie, răspunse ea, crispându-se. Suntem amândoi adulți și raționali... Și sunt sigură că ne vom putea înțelege asupra unui mod de custodie care să-i permită să beneficieze de dragostea ambilor părinți, încheie ea simțind că vorbește prea afectat și solemn.

În ceea ce mă privește, nu sunt sigur de nimic, închipuie-ți.

Travis, murmură Francine cu un oftat, nu vreau să existe un război între noi...

El păru să se mai destindă puțin și-și trecu mâna prin păr.

La drept vorbind, nici eu nu vreau.

Aș vrea să pot spune, când voi pleca de aici, că pot conta pe prietenia ta.

Travis își cufundă îndelung privirea în ochii ei. Și Francine văzu pentru prima oară o licărire pe care nu reușea s-o definească. Până la urmă, el își întoarse privirea ca și cum n-ar mai fi putut suporta.

Poți conta întotdeauna pe prietenia mea, Francine, declară el cu o voce gravă.

Îți mulțumesc.

Simți un nod în gât care o împiedica să pronunțe cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună, și pe care Travis, cu siguranță, și le interzicea și el.

Dar ce importanță mai avea? Acest capitol al vieții ei se încheiase. Va împărți dragostea pentru flica ei cu el, dar nu exista nicio speranță să-și împartă și viața.

Își sprijini capul pe speteaza canapelei și închise ochii. Nu-i mai rămânea decât să-și dorească o cât mai rapidă vindecare a lui Pappy. După aceea, va putea să fugă din acest loc pe care descoperirea acum mult prea târziu că-l iubește din tot sufletul.

Francine mai șterse o dată teigheaua, apoi se pregăti să întoarcă tăblița de pe ușă cu partea pe care scria „Închis”.

Cu două zile în urmă, Pappy suportase cu succes intervenția chirurgicală și, timp de douăzeci și patru de ore, stătuse lângă el. În dimineața aceasta însă, el îi ceruse cu insistență să se întoarcă la restaurant și să-și reia munca.

„Dacă mă apuc cumva să vorbesc prostii în somn, n-am chef să știu că tu ești aici și mă privești”, îi spusese el.

Așa că Francine îl sărutase pe frunte și aranjase cu Travis să aibă grijă de Wynona. Firește că acesta nu se lăsase rugat, și ea nu-și putea alunga din minte imaginea celor doi împreună. De altfel, va trebui fără întârziere să-i dezvăluie și Wynonei adevărul. Îi promisese lui Travis că o va face.

„Astă-seară...”, își spuse ea în timp ce parca mașina. Va mai face doar o scurtă vizită la spital, apoi va trece s-o ia pe Wynona și, înainte ca fetița să se culce, îi va spune că Travis este tatăl ei.

În ciuda orei cam tardive, infirmierele o salutară cordial. Pappy dormea, cu fața relaxată și îmblânzită de somn. Se așeză pe un scaun lângă pat, nedorind să-l trezească acum, ci doar să petreacă vreo câteva momente

cu el.

Lucru ciudat, își dăduse seama abia cu ocazia acestui accident că nu știe exact câți ani are.

Pentru ea, fusese întotdeauna un domn bătrân. Totuși, era puțin probabil să fi avut mai mult de șaiszeci și cinci de ani.

Cum putuse mintea ei de copil și de adolescentă să creeze imaginea unui bătrân monstruos de egoist? Firește, Pappy fusese un tutore sever, nici deosebit de afectuos, nici foarte dur. Dar pedepsele pe care i le dădea erau întotdeauna meritate. Și Francine trebuia să recunoască cinstit că se străduise de multe ori să-l scoată din sărite...

Zâmbi, amintindu-și conflictele lor trecute. Încăpățânați și intransigenți cum erau amândoi, cum să nu fi apărut câte o sursă de conflict în fiecare clipă? La urma urmei, semănau prea mult, „înzestrați” cu un orgoliu care le încuia cu lacăt sentimentele și-i împiedica să și le manifeste cu încredere.

Pappy își mișcă puțin capul înainte să-și frece ochii. Apoi îi deschise și o zări pe Francine.

Sper că nu te-am trezit, se grăbi ea să spună.

El își trecu o mână peste față.

Nu, nu...

Făcu un mic efort să se ridice, dar părea încă dezorientat, ca și cum îi era greu să-și alunge somnul.

Am visat ceva...

Plăcut?

Da și nu... Am visat-o pe mama ta.

Oh... murmură Francine, fără să știe prea bine ce ar fi trebuit să spună.

Apropie-ți scaunul, Frannie, îi ceru el sprijinindu-se pe perne. Trebuie să vorbim, fata mea.

Ea se apropie de pat, cu inima strânsă de teamă.

În visul meu, mama ta era furioasă pe mine. Îmi spunea că o trădez ascunzându-ți unele lucruri importante.

Pappy scutură din cap și zâmbi. Francine fu uimită de chipul lui, dintr-odată radios și transfigurat.

Mama ta avea un caracter afurisit...

Este prima oară când îmi vorbești despre ea.

N-am putut până acum, șopti el fixându-și privirea în tavan. Îmi făcea prea rău, mă durea cumplit...

Ochii lui de un albastru-decolorat păreau să strălucească de lacrimi reținute; și-i întoarse apoi din nou spre Francine.

A fost unicul meu copil, lumina ochilor mei...

Abia atunci, pentru prima oară, Francine putu să măsoare intensitatea pierderii pe care o suferise. Când sosise la el, o fetiță traumatizată și dezorientată, el tocmai aflase că își pierduse unicul copil.

Oh, Pappy, n-am înțeles niciodată de ce...

Întinse mâna ca s-o prindă pe a bătrânului. Preț de câteva clipe, el nu se mișcă. Apoi privi spre cele două mâini înlănțuite și o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

Eram atât de bântuit de propria mea disperare, încât n-am știut să ți-o ușurez pe a ta, mărturisi el până la urmă. Locuiai cu mine, erai ca un portret în miniatură al mamei tale... și eram îngrozit de teamă.

De teamă? exclamă Francine, surprinsă. Dar de ce?

Habar n-aveam cum trebuie să mă port cu un copil, cum să-l cresc. Când mama ta era mică, se ocupa de ea Della, bunica ta. Pe când acum, nu mai eram decât tu și cu mine, și păraai să aștepți atâta tandrețe...

Voiam doar să mă iubești, murmură ea cu o voce răgușită de emoție.

Mă temeam ca asistența socială să nu mi te ia, dacă nu eram suficient de sever cu tine și ți s-ar fi întâmplat ceva. Am fost prea copleșit de această responsabilitate ca să pot să-ți mai arăt și afecțiune...

Apoi zâmbi ușor.

Evident, cu „domnișoara” Wynona, lucrurile sunt mult mai ușoare. Nu trebuie decât s-o iubesc, lăsându-ți ție responsabilitatea de a o crește.

Ea cere în mod firesc doar afecțiune. Pe când eu, eu căutam întotdeauna înfruntarea...

Este adevărat că nu conteneam să ne certăm, dar... poate că nu-i prea târziu să schimbăm asta?

Bătrânul părea că-și ține respirația, în așteptarea răspunsului ei.

Ea îi dădu drumul la mână și, aplecându-se spre el, îl îmbrățișă. Când el o bătu ușor cu palma pe spate, ca pentru a consola copilul care fusese, Francine simți o căldură necunoscută cuprinzându-i tot corpul.

Te iubesc, Francine, fetița mea, șopti el. Te-am iubit întotdeauna.

Și eu te iubesc, Pappy.

Și acum, zise el pe obișnuitul lui ton ursuz, dă-mi drumul dacă nu vrei să mă sufoc.

Ea începu să râdă printre lacrimile pe care și le ștergea cu dosul mâinii. Instinctul îi spunea că, în mod sigur, nu vor mai vorbi niciodată despre toate astea. Pappy va redeveni un bătrân morocănos, chiar arțăgos, ea va continua să se înfurie, dar undeva va exista acea legătură indisolubilă pe care tocmai o conștientizaseră amândoi.

De fapt, au spus că mă externează mâine.

La ce oră? O să vin să te iau.

Am aranjat deja cu Travis. În felul acesta, n-o să mai trebuiască s-o târăști pe fetiță în locul acesta sinistru.

Cum vrei tu. Vom fi bucuroși cu toții să te avem din nou acasă.

Frannie...

Ezită înainte să continue, și se încruntă.

Voiam să-ți spun... apropo de plecarea ta... Vreau să fii fericită, și dacă fericirea ta se află la New York, ei bine, du-te. Doar că aș vrea să-mi scrii ceva mai des și să-mi telefonezi din când în când. Ca să-i pot spune și Wynonei câteva cuvinte...

Ea se aplecă din nou și-l sărută pe frunte.

Nu-ți face griji, Pappy. Oricum n-o să plecăm până când nu vei fi complet refăcut.

Doctorul zice că sunt ca nou. Singurul lucru de care am nevoie, este să mă întorc acasă și să mănânc altceva decât fiertura pentru nou-născuți pe care ți-o dau aici.

Contează pe mine, vei fi întâmpinat cu o masă demnă de acest nume.

Nu te osteni atâta, bine? Deși... o friptură bună și niște prăjituri de casă îmi vor face mult bine, cu siguranță.

Francine râse ușor, veselă și înduioșată.

O să le ai pe toate, promise ea îndreptându-se spre ușă. Pe mâine.

El dădu din cap.

Franni, te iubesc.

Și eu te iubesc, Pappy, murmură ea în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Când trase mașina în fața casei lui Travis, acesta ieși s-o întâmpine.

Intră, Wynona este în salon.

Îți mulțumesc că ai avut grijă de ea toată ziua...

Asta fac tații, nu-i așa? replică el ridicând din umeri.

Ascultă, îi șopti ea înainte să intre în casă, îi voi spune totul astă-seară.

Privirea lui Travis, până atunci întunecată și distantă, se lumină.

Aș putea să fiu și eu de față?

Nu, trebuie să fiu singură cu ea.

Intrară în salon. Wynona, culcată pe burtă pe covor, ocupată în mod serios să coloreze niște poze, ridică ochii.

Bună ziua, mamă! Am desenat pisoii, și aici, uite, am colorat. Unchiul Travis va lipi desenul meu pe ușa frigiderului!

O să fie foarte frumos, răspunse Francine, cu inima strânsă, evitând privirea lui Travis.

Gata, am terminat! anunță fetița punând o ultimă tușă pe capodopera ei. Poftim, unchiule Travis.

Mulțumesc. Este într-adevăr cel mai frumos desen pe care l-am văzut vreodată.

Spune-i mulțumesc lui Travis, și hai să mergem acasă.

Îți mulțumesc, unchiule Travis! exclamă Wynona sărindu-i de gât. M-am simțit foarte bine la tine și m-am distrat de minune cu pisoii.

Foarte bine. O să repetăm asta cât de des cu putință.

Din nou, văzându-l cum își îmbrățișează fiica,

Francine avu o strângere de inimă. Cât timp va mai trebui să treacă până când va reuși să-l privească, să-l audă râzând, să-i simtă parfumul fără să mai fie tulburată până-n adâncul sufletului? Oare distanța pe care o va pune între ei plecând la New York va fi de-ajuns? Dar atunci când el va ocupa un loc privilegiat în viața Wynonei?

În aceeași seară, după ce fetița se culcă, Francine se așează pe marginea patului și-i îndepărtă o șuviță rebelă de pe frunte.

Va trebui să avem o mică discuție, îi spuse ea fetei, fără să prea știe cum să înceapă.

Am făcut vreo prostie?

Aha, n-ai conștiința curată? replică Francine, zâmbind ușor.

Ba da... dar, uneori tu te superi și eu nu știu de ce.

După cum vezi, acum nu sunt deloc supărată, și chiar cred că vei fi bucuroasă după discuția noastră.

Spune-mi, ce este, mamă? întrebă Wynona ridicându-se în fund, cu privirea strălucind de curiozitate.

Tu știi că majoritatea copiilor au o mamă și un tată...

La grădinița mea, Mary Elizabeth are chiar doi tați, pe al ei și pe soțul mamei sale.

Ei bine, ai și tu un tată.

Adevărat? exclamă Wynona făcând ochii mari.

Francine respiră adânc.

Tatăl tău este... Travis.

Oooh! Este chiar super! exclamă fetița bătând din palme. Îl iubesc atât de mult pe unchiul Travis! Dar... dar eu credeam că mamele și tații sunt căsătoriți. Tu de ce nu ești căsătorită cu el?

Se întâmplă uneori să nu te căsătorești, îi explică Francine, străduindu-se să nu-și arate emoția. Uneori nu se înțeleg prea bine unul cu celălalt, și trăiesc separați.

Pot să-i spun tată?

Da, bineînțeles. O să-i faci plăcere, cu siguranță. Și după ce ne vom întoarce la New York, vei veni la el în timpul vacanțelor.

Dar nu vreau să mă mai întorc acolo! protestă

Wynona, ale cărei buze începură să tremure. Îl iubesc mult pe Pappy și pe unchiul... pe tata... Vreau să rămân aici pentru totdeauna!

Wynona, știai bine că venim aici doar pentru câteva săptămâni.

Dar casa mea nu este la New York... bâigui fetița în timp ce lacrimi grele îi inundau obraji. Casa mea este aici. Aici este și Belle, și-i place mai mult să fie aici decât la New York.

Wynona nu plângea decât arareori, și lacrimile ei sfâșiară inima Francinei. O cuprinse în brațe și-i mângâie încet părul, până când suspinele care scuturau micul ei corp începură să se rărească. În sfârșit, Wynona se desprinsese din brațe, își șterse ochii cu pumnii strânși și își privi mama.

Dar, mamă, dacă eu plec, cine le va da de mâncare la iepurași? Și Pappy? Cât de trist va fi să rămână singur! De ce n-am putea rămâne aici? Am aici o mamă, un tată și pe Pappy. La New York, miroase urât și n-am pe nimeni...

Cred că o să mai vorbim despre asta și mâine, spuse Francine după ce oftă adânc. Acum, este timpul să te culci.

Sărută fruntea Wynonei, care însă rămase încruntată.

N-o să pot dormi nicidecum, protestă ea. Și chiar dacă aș adormi, cu siguranță voi avea coșmaruri.

În ciuda acestui mic șantaj, Wynonei îi trebuiră doar câteva minute până să se cufunde într-un somn liniștit și profund.

Francine se dezbracă, își puse cămașa de noapte, dar nu-i venea să se culce. Așezată la picioarele patului, își contemplă copila adormită și se cufundă în gânduri.

Fericirea Wynonei era mai presus de orice pe lume. Și așa cum aceasta îi spusese cu bunul ei simț de copil, mai degrabă la Cooperville decât la New York avea cele mai bune condiții de dezvoltare.

Dar certitudinea că face ce este mai bine pentru Wynona va compensa oare chinul cotidian de a-l vedea pe Travis, de a-l auzi, de a-i vorbi, știind cu siguranță că-l iubea fără speranță?

N-avea însă de ce să mai stea în cumpănă. Wynona conta înainte de toate, chiar și înaintea suferinței ei.

Se strecură în pat și se strădui să-și imagineze reacția oamenilor din Cooperville. Nu-i va fi ușor să-și depășească mândria, să mărturisească faptul că renunța pentru totdeauna la viața pe care ei și-o imaginau scânteietoare și intensă. Dar la urma urmei, ce nevoie avea să se justifice în fața lor? Va fi de-ajuns să rămână aici și să nu explice nimic. Să-și asume liniștită decizia.

Cât privește sentimentele ei pentru Travis, cine știe dacă durerea nu se va estompa de la sine, într-o zi? Viața liniștită pe care și-o va organiza, între munca la restaurant și momentele petrecute acasă alături de Pappy și de Wynona, o va ajuta să uite legăturile miraculoase care-i unise odinioară. Poate că va putea chiar să se implice voluntar în viața micii comunități...

Când se gândea că, odată, nu aspirase la altceva decât la glorie! Vis copilăresc, atât de neînsemnat și fără conținut. Visul unei fete singuratice, care nu se simțea iubită. Nu regreta că izbucnise astfel, la vremea aceea, și apoi visele îi despărțiseră ca niște baloane de săpun. Fusesse o experiență interesantă. Ceea ce-i sfâșia însă inima, era gândul că, în mod nemilos, era exclusă din visele pe care Travis continua să și le trăiască.

Dar la ce sunt bune visele? se întrebă ea în șoaptă, doar pentru sine.

Apoi își apăsă cu toată puterea pleoapele pentru a împiedica lacrimile fierbinți să-i scalde obrazul.

Capitolul 11

Te-ai așezat bine, îl întrebă Travis pe Pappy înainte să pornească mașina.

Foarte bine. Aș pleca din locul acesta infam și călare pe o cămilă, dacă ar fi nevoie! în viața mea n-am mâncat atât de prost... Și apoi, infirmierele acelea care îmi vorbeau de parcă eram surd și ramolit!

Travis își mușcă buzele ca să nu râdă. Auzise că infirmierele, exasperate, făcuseră presiuni asupra doctorilor să-l externeze cât mai curând pe pacientul

acesta incomod.

Acestea fiind zise, continuă Pappy frecându-și pieptul, mă simt mult mai bine ca înainte, Bătrânul meu motorăș avea cu siguranță nevoie de o revizie... Am impresia că am întinerit cu zece ani.

Foarte bine. Când mă gândesc ce spaimă ne-ai tras!

Mâna lui Travis se crispă pe volan când își aminti de Pappy, zăcând inert pe gresia din bucătărie, și de îngrijorarea pe care o resimțise atunci. În acel moment, își dăduse seama de profunzimea atașamentului față de bătrân.

Trebuie să spun, mărturisi Pappy, că și mie mi-a fost frică!

Apoi redeveni serios și se întoarse către Travis.

Dar, deocamdată, n-am de gând să mor. Am încă niște lucruri de făcut... Niște greșeli de răscumpărat.

Greșeli?

Pappy dădu din cap și se așeză mai bine pe scaun, încruntat.

Uneori crezi că faci ceea ce este mai bine, și uiți ce este important și ce nu.

Nu sunt sigur că înțeleg prea bine, spuse Travis aruncându-i o privire întrebătoare.

Nu-i de mirare, oftă Pappy. Un băiat ca tine n-ar fi făcut cu siguranță greșelile pe care le-am făcut eu.

Travis tot nu înțelegea unde voia să ajungă Pappy. Dar cum acesta privea îngândurat șoseaua, presupuse că nu dorea să-i spună mai multe.

Preț de câteva minute, rulară în tăcere. Boala lui Pappy și spitalizarea lui deturnaseră pentru moment cursul gândurilor lui Travis, dar în suflet continua să i se acumuleze o tristețe amestecată cu furie. La gândul că Francine va pleca, ducând cu ea dragostea lui și rodul iubirii lor, se simțea cuprins de durere.

O vei lăsa să te părăsească și a doua oară?

Travis aruncă o privire uluită spre bătrân, întrebându-se deodată dacă acesta avea darul să-i citească gândurile.

Nu pot s-o împiedic.

Poți, spuse Pappy, ca și cum i-ar fi lansat o provocare. Cred că ești singurul care ar putea s-o oprească.

Și cum ar trebui să fac?

O iubești, nu?

Bineînțeles că o iubea... Cu toată furia, cu tot sentimentul că fusese trădat, încă o mai iubea și o va iubi întotdeauna. Mai mult ca niciodată.

Nu contează dacă o iubesc sau nu, din moment ce ea nu mă vrea, răspunse el cu amărăciune. De altfel, nici nu sunt sigur că Frannie cunoaște sensul cuvântului „iubire”.

Aici, poate că ai dreptate, recunoscu Pappy dând din cap. Să mă ierte Dumnezeu că nu i-am arătat prea multă afecțiune când era mică. Va fi nevoie de un bărbat al naibii de puternic ca să-i împlinească lipsa de iubire de care suferă din cauza mea. Și... eu chiar cred că tu ai putea fi acel bărbat.

Dar și tu o iubești, replică Travis. Ai putea să reușești s-o convingi să nu plece.

Nu, murmură Pappy cu un oftat de regret. De tandrețea și de iubirea mea avea nevoie când era mică. Acum este însă un adult, și în niciun caz nu dragostea mea îi va da un motiv să rămână.

Un motiv să rămână. Aceste cuvinte răsunară dureros în mintea lui Travis. Dacă el ar reuși să-i ofere unul! Dar niciodată nu putea să se ridice la înălțimea viselor și exigențelor Francinei

O iubeam din tot sufletul acum cinci ani, îi reaminti el lui

Pappy, și totuși n-a ezitat să plece.

I-ai spus-o, atunci? I-ai cerut să rămână?

Nu. Pentru că nu voiam ca într-o zi să-mi reproșeze că i-am tăiat aripile. Visa să...

Vise! Este frumos să visezi, dar asta n-ar trebui să împiedice două persoane să se iubească.

Dacă Francine m-ar fi iubit cu adevărat, replică Travis cu furie, mi-ar fi spus despre nașterea Wynonei!

Și dacă nu te-ar fi iubit, nu ți-ar fi spus deloc!

Ajunseseră acum în fața casei. Pappy coborî din mașină, apoi se aplecă înainte să închidă portiera ca să-l poată vedea pe Travis.

Francine mi-a promis o friptură gustoasă la prânz. Vii și tu?

Nu, mulțumesc, răspunse Travis cu un aer absent.

Cuvintele lui Pappy i se învârteau în minte. Voia să se gândească la ele în liniște, să înțeleagă ce se întâmpla cu el.

Îți mulțumesc că m-ai adus. Amintește-ți că tu ești singurul, Travis... Singurul care poate să-i dea un motiv bun să rămână.

Fără să mai aștepte reacția lui Travis, Pappy se întoarse și intra în casă.

Dezorientat și iritat în același timp, Travis demară. De ce pretindea Pappy că el singur ar avea puterea să clinească hotărârile Francinei? Ea era la fel de încăpățânată, la fel de voluntară ca toate femeile pe care le cunoscuse. A-i cere să rămână, ar însemna să se expună la un nou și dureros eșec. Și la această perspectivă, mândria lui se revolta.

La urma urmei, putea să-și imagineze și o viață la care Francine să nu participe. Wynona va veni la el în vacanțe și se va pregăti întotdeauna cu bucurie febrilă pentru venirea ei. Susie îi va dăruia curând un nepoțel sau o nepoțică. Și cu siguranță, și Margaret își va întemeia la un moment dat o familie. Apoi, mai era și Pappy aici.

Avea suficiente motive să fie mulțumit.

Chiar și fără Francine.

Mai vrei o bucată? întrebă Francine.

Rămăsese singură la masă cu Pappy. Wynona ceruse voie să plece. Se mai născuseră o serie de iepurași și pe tot timpul mesei arseseră de nerăbdare să plece.

Cred că n-aș mai fi în stare să mai iau nicio înghițitură, răspunse Pappy lovindu-se peste abdomen. A fost friptura cea mai delicioasă pe care am mâncat-o de la moartea bunicii tale.

Francine roși la acest compliment.

Între noi fie vorba... am folosit una dintre rețetele sale. Am găsit carnețelul în care și le nota, sus, în camera neocupată de lângă a mea.

Ce ai căutat acolo? întrebă Pappy pe un ton puțin intrigat.

Mă întrebam dacă ai fi de acord s-o instalez pe Wynona în camera aceea. Cu siguranță, vom mai rămâne o vreme, și ar fi de preferat să avem fiecare camera noastră.

Dar bineînțeles... Fă cum vrei. Încăperea aceea o foloseam mai mult sau mai puțin ca pe o debara. Tot ce n-ai nevoie de acolo poate fi depozitat într-un colț din magazie.

O privea de parcă ar fi încercat să-i ghicească gândurile. Francine preferă să-și ferească privirea, simțind că Pappy i-ar fi văzut pe față cicatricile iubirii ei pentru Travis.

Mă duc s-o ajut pe domnișoara cu iepurașii, o anunță Pappy ridicându-se.

Dar soneria telefonului îl opri din drum. Luă receptorul în timp ce Francine strângea masa.

Bună ziua, Betty Jean, spuse Pappy care apoi ascultă o clipă înainte să se întoarcă spre nepoata lui. Bineînțeles că poate... Nu, nu, nu-i nicio problemă. Ai grijă de tine, o trimit acolo imediat.

Unde? întrebă Francine de îndată ce el închise telefonul.

La restaurant. Betty ar fi trebuit să lucreze până la închidere, dar nu se simte prea bine.

Dar... nu te pot lăsa singur cu Wynona. Abia ai ieșit din spital.

Dacă am ieșit, înseamnă că sunt bine, nu? Eu și copila ne vom descurca perfect fără tine. O să termin eu de strâns aici. Tu du-te s-o înlocuiești pe Betty Jean.

Pappy...

Te rog, Frannie. Îți repet că totul va fi în ordine. Și dacă aș avea cea mai mică problemă, te asigur că l-aș chema imediat pe Travis.

Francine mai ezită câteva clipe, apoi se șterse pe

mâini. Își dădu seama că absența unei mâini de fier ca a lui Betty Jean într-o sâmbătă seara îl cam îngrijora pe Pappy și, în același timp, perspectiva de a rămâne singur cu Wynona îl bucura cu siguranță.

Bine, de acord, zise ea luând cheile mașinii. Dar promite-mi că n-o să te obosești.

Îți promit.

Până să ajungă la restaurant, sala era deja plină de clienți, și singura chelneriță, o studentă care lucra doar cu jumătate de normă, fu cât pe ce să izbucnească în plâns de ușurare când o văzu intrând.

Timp de trei ore, Francine nu avu o secundă liberă. Servi, curăță mesele, mai schimbă câteva vorbe cu clienții, încasă banii, făcu de toate fără să-și tragă răsuflarea.

Știa că mulțimea de consumatori nu se va rări curând pentru că, la fel ca în fiecare sâmbătă seara, tinerii vor lua locul celor vârstnici și vor petrece până la închiderea localului

Era aproape ora nouă seara când o camionetă opri în fața intrării. Recunoscuse mașina lui Travis și se sperie: s-o fi întâmplat ceva cu Pappy... sau cu Wynona?

Cum Travis rămase la volan, alergă și se apropie de portieră.

Pappy este bine?

El încuviință din cap în timp ce mușchii maxilarului se contractau spasmodic.

Sunt bine amândoi, spuse el în sfârșit. Am trecut pe acolo înainte să vin aici.

Oh... murmură ea privindu-l nedumerită. Atunci, nu vrei să intri?

Încă nu m-am hotărât.

Scuză-mă, dar trebuie să mă întorc înăuntru, spuse ea observând un grup de studenți care se pregătea să intre în restaurant.

Travis nu părea dispus să stea de vorbă, nici să facă vreo mișcare. Puțin mirată de acest comportament neobișnuit, ea se hotărî până la urmă să intre și să-și continue treaba.

Două ore mai târziu, el era tot acolo. Francine îi simțea privirea sumbră și pătrunzătoare ațintită asupra ei. În ciuda faptului că sala restaurantului era plină cu aproape toți tinerii din Cooperville, ea nu reușea să se concentreze la ceea ce făcea.

Ce joc absurd juca Travis? De ce rămăsese acolo, în mașină, și o privea astfel? Măcar dacă s-ar fi hotărât să intre... sau să plece!

În ciuda furiei pe care o simțea, Travis, așezat la volanul mașinii, nu visa decât un lucru: să-și treacă mâna prin părul lung și negru al Francinei, să-i guste dulceața buzelor, s-o strângă în brațe și să simtă inimile lor bătând la unison.

De câteva ore, nu se mai gândea la nimic altceva decât la cuvintele lui Pappy. Și la atitudinea surprinzătoare a Francinei de când se întorsese la Cooperville. De exemplu, la seara când se jucaseră „de-a v-ați ascunselea”, când se sărutaseră în lanul de porumb și când ea îi făcuse semnale luminoase ca să-i dea întâlnire...

Era oare posibil să simți o atracție atât de evidentă pentru un bărbat... fără să-l iubești? Chiar dacă le crescuse pe cele două surori, Travis nu reușea încă să ghicească toate cotloanele și secretele sufletului femeilor. Iar Frannie îl descumpănise de atâtea ori! Ce se ascundea în adâncul inimii ei?

Cruda realitate o aflase chiar din gura ei: se întorsese la Cooperville pentru că nu mai avea niciun ban în buzunar. Și nu pentru că el i-ar fi lipsit. Iar Travis refuza rolul de a fi doar cel care o consolează pentru eșecurile sale.

Și totuși, Pappy avea dreptate: ea îi dezvăluise tardiv, desigur! existența acestui copil, care pentru el era cel mai minunat cadou.

Își puse capul pe speteaza scaunului și se gândi la Wynona. Când, cu câteva ore în urmă, trecuse pe la Pappy, fetița îl strânsese în brațe și-l sărutase pe obraji cu duioșie.

„Mama mi-a spus că tu ești tatăl meu adevărat. Sunt atât de bucuroasă, pentru că eu te iubesc mult, unchiule...

tată!”

Cuprins de emoție, își dăduse seama că fetița va fi a lui pentru totdeauna, oricare ar fi fost viitorul relației lui cu Frannie.

Își desfăcu centura de siguranță și deschise portiera. Venise momentul să afle.

Clopoțelul de la ușa de la intrare sună, și Francine, ridicând privirea de pe carnetelul de comenzi și văzând cine intră, păru surprinsă, dar și îngrijorată, în același timp.

Trebuie să vorbim, o anunță el fără nicio altă introducere. Vino cu mine afară, te rog...

Nu este un moment prea potrivit, răspunse ea.

Unul dintre adolescenții căruia Francine tocmai îi lua comanda începu să chicotească, dar o simplă privire a lui Travis îl făcu să încremenească.

Te aștept, spuse el așezându-se pe unul din taburetele de la bar.

Era evident că prezența lui o neliniștea pe Francine; scăpă din mână carnetul de comenzi, îl luă apoi de jos, continuând să ia comanda. Dar mâna îi tremura ușor. Poate își imagina că venise se hărțuiască în vreo problemă privind custodia Wynonei.

Dar Travis n-avea nicio intenție agresivă. Singura lui dorință era de a afla dacă puteau sau nu să aibă un viitor comun.

Nu suportă să mai aștepte mult timp. Se ridică și se apropie de ea.

Trebuie să vorbim. Acum.

Travis, vezi că am de lucru...

Karen, ține-i locul lui Frannie, îi ordonă el celeilalte chelnerițe.

Apoi, luând-o de mână, o conduse fără prea multe menajamente spre ieșire.

Travis, îi spuse ea printre dinți, o să provoci un scandal! Ți-ai pierdut mințile?

Ea se eliberă din mâna lui cu un gest furios și-l privi în față, încercând să înțeleagă comportamentul lui.

Da, am înnebunit! De tot. Și este doar vina ta.

Ce vrei să spui?

Vreau să știu când ai de gând să pleci din oraș...

De ce? Întrebă ea, ca și cum nu s-ar fi așteptat la această întrebare. Ce s-ar schimba în relația noastră dacă ai ști? Ți-am spus că o vei vedea pe Wynona cât de des cu puțință.

Nu vorbesc acum despre Wynona. Vorbesc despre noi doi.

Francine se încruntă, nedumerită.

Cum adică? Nu există „noi doi”...

Din cauza ta nu există „noi doi”! strigă el. Pentru că, acum cinci ani, m-ai lăsat baltă!

Acuzația țâșni din gura lui aproape fără să vrea. Înțelese atunci, cu o limpezime orbitoare, de ce o furie surdă fierbea în el de fiecare dată când se gândea la Francine. Avusese nevoie de ea și ea îl părăsise... Ea, care fusese singurul lui sprijin, singura lui lumină în zilele grele pe care le trăise, fără părinți și cu două surori mici de crescut...

Nu vreau să mai răscolim povestea asta, replică ea cu o iritare greu de stăpânit. Nu facem decât să trezim regrete...

Ea se întoarce imediat ca să plece, dar el o reține cu fermitate de umeri și o obligă să-l privească în față.

N-am nici cea mai mică intenție să joc cu tine cartea regretelor sau a lamentărilor, dacă vrei să știi.

El trebui să-și sporească strânsoarea, pentru a o împiedica să se elibereze.

În noaptea în care ai plecat, eram acolo, în lanul de porumb. Și mă rugam să nu mergi până la capăt și să pleci, pentru ca să înțelegi în sfârșit că țineai la mine mai mult decât la visele tale de glorie. M-am rugat din toate puterile ca visul tău, *să fiu eu!*

Neîncrederea apără pe chipul Francinei.

Atunci, de ce nu m-ai oprit? Realitatea este că nu mă iubeai îndeajuns încât să mă împiedici să plec!

Nu, Frannie, murmură el lăsându-și brațele să cadă

pe lângă corp. Nu te-am oprit pentru că te iubeam prea mult... și nu pentru că nu te iubeam îndeajuns. Nu voiam să te oblig să rămâi, și să mă condamni apoi că eu am fost cel care ți-a distrus visele. Mai devreme sau mai târziu, mi-ai fi reproșat că ți-am tăiat aripile...

Voiam să mă oprești, spuse ea fixându-l cu intensitate. Speram că o vei face. Era ceea ce-mi doream cel mai mult pe lume

Mă temeam ca dragostea mea să nu devină o povară pentru tine.

Așa cum m-am temut și eu că Wynona ar fi o povară pentru tine. Am impresia că, încercând să evităm să ne facem probleme unul altuia, ne-am făcut mult rău...

Cuvintele Francinei acționară ca un balsam pentru inima rănită a lui Travis. Așadar, îl iubea, atunci când el se ascunsese în lanul de porumb și regretase că își luase valiza și plecase... Dar după cinci ani, sentimentele ei nu se schimbaseră oare?

Poate că, într-adevăr, ți-aș fi făcut reproșuri, recunosc eu, îngândurată. Acești cinci ani au fost probabil necesari pentru ca să aflu ce anume are cu adevărat importanță pentru mine...

Adică? întrebă Travis, cu o voce gătită de emoție.

Orașul acesta... Pappy... N-o să mai plecăm, Travis. Wynona și cu mine rămânem aici.

Travis fu surprins să vadă ochii Francinei scăldați în lacrimi.

Wynona vrea să rămână aici, continuă ea, alături de tatăl său și de Pappy.

Dar tu, tu ce vrei?

Ce vreau? răspunse ea cu o voce întretăiată de suspine, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Vreau să uit că te iubesc și să nu mai sufăr de fiecare dată când te văd. Să uit că, într-o zi, mi-ai dăruit dragostea ta și eu am respins-o.

Inima lui Travis bătea să-i spargă pieptul. Așadar, bătrânul Pappy nu se înșelase?

Își puse mâinile pe obraji ei scăldați în lacrimi, și-i

mângâie cu infinită tandrețe.

Pentru Dumnezeu, de ce să vrei să uiți că mă iubești, când eu te iubesc la nebunie?

Francine fu cât pe ce să se prăbușească.

Tu... poftim?

Te iubesc, Frannnie. Ieri... astăzi... întotdeauna.

Francine se aruncă în brațele lui și închise ochii.

Mai spuse mi o dată, șopti ea cu înflăcărare.

Te iubesc, te iubesc, și te voi iubi mereu! strigă el cuprinzând-o în brațe.

Își înclină capul și o sărută cu pasiunea imensă născută din dragostea și din dorința lui atâta vreme stăvilite.

Căsătorește-te cu mine, Frannie, murmură el desprinzându-și ușor buzele de ale ei. Căsătorește-te cu mine, și vom încerca să ne realizăm împreună visele.

Dacă mă căsătoresc cu tine, visul meu cel mai drag se va realiza, răspuse ea, fericită.

Trebuie să iau asta ca pe un răspuns afirmativ?

Da, de o mie de ori da!

Pecetluiră imediat acest angajament cu un nou sărut pătimaș. În ciuda minunatelor senzații care-l făceau să nu mai perceapă nimic în jurul lui, Travis auzi deodată o hărmălaie neobișnuită din care țâșneau încurajări și strigăte de „bravo”.

Ridicând capul, își dădu seama că un grup de studenți, adunați în fața ferestrei, strigau care mai de care, aplaudau și agitau șervetele de pe mese, ca și cum și-ar fi încurajat echipa de baschet favorită.

Francine, a cărei față se îmbujoră, făcu câțiva pași înapoi.

De mâine dimineată, tot orașul va vorbi despre noi.

Atunci, spuse Travis, să le dăm măcar un subiect de discuție mai amplu.

Și întinse brațele în care Francine se cuibări, ca într-un golf ferit de furtuni. Indiferenți la uralele entuziaste dinăuntru, se abandonoră fericirii unei iubiri pe care o crezuseră pierdută pentru totdeauna.

Epilog

Așezată în fața ferestrei camerei sale, Francine contempla peisajul scăldat în lumina argintie a lunii. În mod normal ar fi trebuit să doarmă, pentru că era aproape miezul nopții, și a doua zi se anunța foarte aglomerată.

Îngândurată, își sprijini fruntea de geamul rece. Îi venea greu să creadă că trecuseră deja două luni de la cererea în căsătorie a lui Travis. Două luni de râsete și bucurii împărtășite.

În vreme ce retrăia unul după altul momentele minunate care se succedaseră în această perioadă prea repede trecută, privirea îi fu atrasă de semnale luminoase venind dinspre fereastra lui Travis. Zâmbi și înțelese de ce nu se simțea obosită. De îndată ce se înserase, intuiția îi șoptise că viitorul ei soț va dori s-o întâlnească astă-seară.

Își luă în grabă o vestă dintr-un dulap și după ce și-o puse, întredeschise ușa de la camera Wynonei ca să verifice dacă aceasta dormea.

Culcată pe o parte, strângând în brațe ursulețul câștigat la bălci de tatăl ei, fetița dormea adânc. Liniștită, Francine se întoarse în camera ei, deschise cu precauție fereastra și se lăsă să alunece afară.

Aerul rece al sfârșitului de octombrie îi pișcă obrazul în timp ce cobora pe spalier. Zărindu-l pe Travis care o aștepta în ogorul de pe care acum porumbul fusese cules, nu se putu abține să nu alerge spre el.

Travis o aștepta cu brațele deschise și o înlănțui tandru. Rămaseră îndelung astfel, în picioare, îmbrățișați, fără să rostească un cuvânt. O adiere rece făcea să foșnească frunzele rămase încă în copacii din curte.

Nu eram sigur că o să-mi vezi semnalul...

De fapt, cred că-l așteptam.

Tu, zise el prinzând-o de bărbie, mă cunoști prea bine!

Apoi se așeză pe pământ și o trase ușor de mână și pe Francine, așa cum făcuse de atâtea ori înainte.

Poate că n-ar fi trebuit să răspund la chemarea ta. Nu trebuie ca, în ziua căsătoriei, cei doi viitori soți să se vadă

înainte de ceremonie. Se pare că aduce ghinion.

Travis ridică mâna ca să se uite la ceas în lumina lunii.

Fii liniștită, mai avem un sfert de oră până să intrăm în ziua oficială a nunții noastre.

Ești emoționat? Întrebă ea, sprijinindu-se de umărul lui.

Deloc, afirmă el cuprinzând-o de mijloc. Dar tu?

Nu. Am impresia că măritându-mă cu tine fac cel mai evident și mai firesc lucru din lume. În schimb, ceea ce mă miră este încăpățânarea lui Pappy de a organiza o ceremonie tradițională.

Travis începu să râdă cu acel râs sonor care-i provoca Francinei de fiecare dată un fior de plăcere.

Eu cred, pur și simplu, că Pappy este ultimul romantic. Sunt aproape convins că am zărit lacrimi în ochii lui când ne-am dus să cumpărăm florile.

Francine râse cu duioșie. Hotărât lucru, Pappy nu va înceta se surprindă. Ceremonia simplă pe care ea și cu Travis o avuseseră în vedere lua proporții neașteptate de când Pappy devenise organizatorul ei.

Apropo de flori, spuse ea, Wynona a hotărât că eu n-ar trebui să am un buchet.

Ah, da?

După părerea ei, cum sărbătoarea de Halloween nu este prea departe, ar fi mai potrivit un dovleac cu o lumânare înăuntru.

Din moment ce vii la biserică să-mi spui da, poți să sosești și pe o coadă de mătură, cu o pisică neagră ascunsă sub rochie. Nu văd absolut nicio problemă!

Se aplecă s-o sărute, și inima Francinei se umplu de iubire.

Te iubesc, Frannie. Îți promit să fac tot ce-mi stă în putință să fii fericită. Ca să nu regreti niciodată că ai rămas aici.

Sst! murmură ea punându-i un deget pe buze. Tot ce regret, este că am fost într-o zi prea mândră și prea oarbă ca să-ți spun tot ce visam cu adevărat.

Cuprinse în palme fața bărbatului pe care-l iubea din tot sufletul și... dintotdeauna.

N-am nevoie decât de tine pentru ca visele mele să devină realitate, Travis.

Buzele lor se contopiră din nou și Francine își luă în tăcere adio de la visele copilăriei... pentru a-și le uni acum cu cele ale bărbatului puternic și drept pe care-l iubea.

Sfârșit